

แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของ
เศรษฐกิจพอเพียง

นายถิรวุฒิ ธนวิชเพียรพาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

GUIDELINES FOR ENHANCING THE LEARNING PROCESSES ABOUT RESIDENCES OF
URBAN CONSUMERS BASED ON THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY

Mr. Thirawut Thanawitpianpark

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Development Education
Department of Educational Policy Management and Leadership

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง
โดย	นายถิรวุฒิ ธนวิษเพียรพาก
สาขาวิชา	พัฒนศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร. จริญญาศรี มาติลกโกวิท
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรุจ กิจนนทวิวัฒน์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาคุษฎีบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. บัญชา ชลาภิรมย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชื่นชนก โควินท์)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. จริญญาศรี มาติลกโกวิท)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรุจ กิจนนทวิวัฒน์)
.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หทัยรัตน์ ทับพร)
.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญอรุณ ปรีดีติติก)
.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร. อภิสิทธิ์ พึ่งพร)

ถิรวุฒิ ธนวิชเพียรพาก : แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (GUIDELINES FOR ENHANCING THE LEARNING PROCESSES ABOUT RESIDENCES OF URBAN CONSUMERS BASED ON THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY) อ.ที่ปริกษาวิทยาพนธ์หลัก: รศ. ดร. จรุงศรี มาตลิกโกวิท, อ.ที่ปริกษาวิทยาพนธ์ร่วม: ผศ. ดร. วิรุจ กิจนัน ทวีวัฒน์, 257 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดำเนินการวิจัยโดยใช้การศึกษาเอกสาร แบบสอบถามผู้บริโภคที่อาศัยในอาคารชุดเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครจำนวน 2,000 ชุด การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริโภคที่อาศัยอยู่ในอาคารชุด จำนวน 30 คน และการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านที่อยู่อาศัยจำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง พบว่า ผู้บริโภคที่อาศัยในชุมชนเมืองจะมีสภาพของการอยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นปัจเจกบุคคล ลักษณะการอยู่อาศัยจะอยู่ประมาณ 1-3 คนเป็นหลัก ค่านึงถึงที่อยู่อาศัยที่ใกล้สถานที่สำคัญต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานที่ทำงาน ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ คือ ผู้บริโภคขาดกระบวนการมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรม ไม่มีทักษะในการแก้ไขข้อขัดข้องที่อยู่ออาศัยเบื้องต้น ขาดการวางแผนทางการเงินที่ดี และไม่รู้จักการคิดแยกขยะอย่างถูกวิธี โดยผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยในเรื่องของทำเลที่ตั้งและราคาเป็นสำคัญ เงื่อนไขในการเลือกที่อยู่อาศัยขึ้นอยู่กับความสามารถในการกู้เงินเป็นสำคัญ

2. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ 1) การตระหนักในปัญหา 2) การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ 3) การลงมือปฏิบัติ และ 4) การติดตามประเมินผล ซึ่งสังเคราะห์เป็นกระบวนการเรียนรู้ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้ทั้งหมด 3 ด้าน คือ 1) กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล โดยผู้บริโภคมีการใช้งานและการบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล 2) กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ โดยผู้บริโภครู้จักประมาณตนในการวางแผนทางการเงินและพอประมาณในการใช้จ่าย และ 3) กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน โดยผู้บริโภครู้เท่าทันถึงความสำคัญของกระบวนการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย

3. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีทั้งหมด 4 ด้าน คือ 1) ด้านกายภาพ จัดทำคู่มือการใช้งานวัสดุอุปกรณ์และแชร์ประสบการณ์กันอย่างมีเหตุผล 2) ด้านการเงิน จัดทำบัญชีครัวเรือนเพื่อให้เกิดความพอประมาณในการใช้จ่าย 3) ด้านการบริหารจัดการ จัดสถานที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมและประชาสัมพันธ์ให้เกิดการเรียนรู้เท่าทันในการมีส่วนร่วม และ 4) ด้านสิ่งแวดล้อม จัดฝึกการคิดแยกขยะอย่างมีเหตุผลโดยฝึกปฏิบัติจริงโดยรู้เท่าทันปัญหามลพิษทางขยะ ซึ่งแนวทางดังกล่าว จะช่วยทำให้ผู้บริโภคมีการอยู่อาศัยอย่างเกิดความพอดี และสามารถปรับตัวในการใช้ชีวิตภายใน ที่อยู่อาศัยได้อย่างเกิดความพอเพียง

ภาควิชา นโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทาง
 การศึกษา
 สาขาวิชา พัฒนศึกษา
 การศึกษา
 สาขาวิชา พัฒนศึกษา
 การศึกษา
 สาขาวิชา พัฒนศึกษา
 การศึกษา

5484211727 : MAJOR DEVELOPMENT EDUCATION

KEYWORDS: THE LEARNING PROCESSES ABOUT RESIDENCES / RESIDENCES OF URBAN CONSUMERS / THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY

THIRAWUT THANAWITPIANPARK: GUIDELINES FOR ENHANCING THE LEARNING PROCESSES ABOUT RESIDENCES OF URBAN CONSUMERS BASED ON THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY. ADVISOR: ASSOC. PROF. CHAROONSRI MADILOGGOVIT, Ph.D., CO-ADVISOR: ASST. PROF. VIRUT KITNUNTAVIWAT, Ph.D., 257 pp.

This research has the following objectives: (1) to study contexts, problems, factors, and conditions about residences of urban consumers (2) to analyze the learning processes about residences of urban consumers based on the philosophy of sufficiency economy and (3) to present guidelines for enhancing the learning processes about residences of urban consumers based on the philosophy of sufficiency economy. The research is based on related literature and 2,000 questionnaires for the residents who live in urban condominium in Bangkok. Moreover, the research comes from indepth interview from the 30 urban residences and 10 urban residential experts from focus group. The results are found that

1. The contexts, problems, factors and conditions about residences of urban consumers –the residences of urban consumers live individually with 1-3 residents. They are concerned with the location nearby the places such as education institution and office. The consumers's problems are lacking of participation in any activities, being unskilled in basic fixing within residences, being unwell on finance and misleading about waste separation. The consumers strongly realize on convenient location and prices. However, the condition on the residents's decision depends on loan capability and health.

2. The learning processes about residences of urban consumers based on the philosophy of sufficiency economy consist of 4 steps: 1) realizing on the problems 2) learning and planning the operation 3) operating and 4) evaluating. These are analyzed into the learning processes based on the philosophy of sufficiency economy in 3 parts: 1) learning processes about residences reasonable by using and maintaining the instruments reasonably 2) learning processes about residences properly for the consumers by having financial plan and expensing properly and 3) learning processes about residences protective by realizing on the participation in any activities for making a decision on residential solution.

3. The guidelines for the enhancing the learning processes about residences of urban consumers based on the philosophy of sufficiency economy consist of 4 parts: 1) physical part - It should make the instrument manual and sharing to each other reasonable 2) financial part - it should make a household account for properly expense 3) managing part - having a place for participatory activities in public 4) environmental part - training to separate the waste properly by doing and realizing on waste pollution. These guidelines can help the consumers living together well and adaptable within the residences sufficiently.

Department: Educational Policy Management and Leadership Student's Signature

Advisor's Signature

Field of Study: Development Education

Co-Advisor's Signature

Academic Year: 2015

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร.จรรยาตรี มาติลลโกวิท และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรุจ กิจนันทวิวัฒน์ ทั้งสองท่านได้เสียสละเวลา เป็นอย่างมากในการให้คำแนะนำอันมีคุณค่าที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย รวมไปถึงการตรวจสอบ กระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษา ผู้วิจัย รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาของท่านทั้งสองอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชื่นชนก โควินท์ ประธานคณะกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฟื่องอรุณ ปริดีติติก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และดร.อภิสิทธิ์ พึ่งพร กรรมการภายนอก ที่คอยให้ คำแนะนำ ที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในไมตรีจิตและขอกราบ ขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์พัฒนศึกษาทุกท่าน ที่มอบความรู้และประสบการณ์อันมี คุณค่าแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการศึกษาระดับดุสิตบัณฑิต รวมไปถึงผู้ทรงคุณวุฒิทุกๆ ท่านที่ได้ มีส่วนร่วมให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้สนับสนุน “ทุนอุดหนุน วิทยานิพนธ์สำหรับนิสิต” สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และบุคคลอันเป็นที่รักทุกคนที่เป็นแรง สนับสนุนที่สำคัญทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังทรัพย์ ที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถฝ่าฟันปัญหาและ อุปสรรคต่างๆ จนสามารถสำเร็จการศึกษาด้วยดีตามที่ตั้งใจไว้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 แนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	10
2.1.1 ความเป็นมาของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง.....	10
2.1.2 ความหมายของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	11
2.1.3 องค์ประกอบของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง.....	13
2.1.4 คุณลักษณะปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	15
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้.....	17
2.2.1 ความหมายของกระบวนการเรียนรู้.....	17
2.2.2 รูปแบบของกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม.....	19
2.2.3 วิธีการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้.....	21

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชนเมือง	29
2.3.1 ความหมายของชุมชนเมือง	29
2.3.2 การแบ่งประเภทของชุมชนเมืองและชนบท	31
2.3.3 กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเมือง	33
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย.....	39
2.4.1 ความหมายของที่อยู่อาศัย	39
2.4.2 ลักษณะของที่อยู่อาศัย	39
2.4.3 การแบ่งโซนเขตพื้นที่ในการพัฒนาที่อยู่อาศัย	42
2.4.4 นโยบายภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัย	43
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการบริโภคนศึกษา	51
2.5.1 ความหมายของบริโภคนศึกษา	51
2.5.2 ประเภทของการบริโภค	52
2.5.3 องค์ประกอบของบริโภคนศึกษา.....	53
2.5.4 พฤติกรรมของผู้บริโภค	53
2.5.5 กระบวนการคิดของผู้บริโภค.....	58
2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	61
2.6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง.....	61
2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกระบวนการเรียนรู้.....	65
2.6.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคนด้านที่อยู่อาศัย.....	69
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
ตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง...	73
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง.....	76

ตอนที่ 3 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคใน ชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	78
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชน เมือง.....	80
บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	161
บทที่ 6 แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง ตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	200
บทที่ 7 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	217
ตอนที่ 1 สรุปผลการวิจัย	218
ตอนที่ 2 อภิปรายผลการวิจัย	227
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ	232
รายการอ้างอิง	234
ภาคผนวก.....	241
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	257

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 ข้อมูลทั่วไปของกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2558.....	6
ตารางที่ 1.2 เขตที่มีอัตราความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุดในแต่ละโซน พ.ศ.2558	7
ตารางที่ 2.1 สังเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้	28
ตารางที่ 2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค	56
ตารางที่ 3.1 เขตที่มีอัตราความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุดในแต่ละโซน พ.ศ.2558	75
ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลระหว่างเพศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	85
ตารางที่ 4.2 แสดงข้อมูลระหว่างอายุกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	85
ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลระหว่างสถานภาพการสมรสกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	86
ตารางที่ 4.4 แสดงข้อมูลระหว่างการศึกษากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	87
ตารางที่ 4.5 แสดงข้อมูลระหว่างอาชีพกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	88
ตารางที่ 4.6 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	89
ตารางที่ 4.7 แสดงข้อมูลระหว่างพื้นที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	90
ตารางที่ 4.8 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนห้องนอนกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	91
ตารางที่ 4.9 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนห้องน้ำของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	91
ตารางที่ 4.10 แสดงข้อมูลระหว่างความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรกกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	92
ตารางที่ 4.11 แสดงข้อมูลระหว่างอายุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	93
ตารางที่ 4.12 แสดงข้อมูลระหว่างค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	94

ตารางที่ 4.13 แสดงข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	95
ตารางที่ 4.14 แสดงข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องครัวกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่ อยู่อาศัย.....	95
ตารางที่ 4.15 แสดงข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	96
ตารางที่ 4.16 แสดงข้อมูลระหว่างการตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่ม ผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	97
ตารางที่ 4.17 แสดงข้อมูลระหว่างความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	98
ตารางที่ 4.18 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	98
ตารางที่ 4.19 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบไฟกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	99
ตารางที่ 4.20 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย ...	100
ตารางที่ 4.21 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าไฟกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย ...	100
ตารางที่ 4.22 แสดงข้อมูลระหว่างการซื้อที่อยู่อาศัยพร้อมเฟอร์นิเจอร์กับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนก ตามราคาที่อยู่อาศัย.....	101
ตารางที่ 4.23 แสดงข้อมูลระหว่างการใช้งานอุปกรณ์ครัวกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	102
ตารางที่ 4 24 แสดงข้อมูลระหว่างการบริการจากนิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	103
ตารางที่ 4.25 แสดงข้อมูลระหว่างการบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภครที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	103
ตารางที่ 4.26 แสดงข้อมูลระหว่างการมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภครที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	104

ตารางที่ 4. 27 แสดงข้อมูลระหว่างการใช้บริการของส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	105
ตารางที่ 4.28 แสดงข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถกับกลุ่ม ผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	106
ตารางที่ 4.29 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการด้านการจราจรกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	106
ตารางที่ 4.30 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกในการรับชำระค่าบริการของนิติบุคคลกับกลุ่ม ผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	107
ตารางที่ 4.31 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตามค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	108
ตารางที่ 4.32 แสดงข้อมูลการเข้าร่วมประชุมตรวจสอบกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา อาศัย.....	108
ตารางที่ 4.33 แสดงข้อมูลระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	109
ตารางที่ 4.34 แสดงข้อมูลระหว่างความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	110
ตารางที่ 4.35 แสดงข้อมูลระหว่างความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคร จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	111
ตารางที่ 4.36 แสดงข้อมูลระหว่างการสอดส่องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคร จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	112
ตารางที่ 4.37 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้หลักกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	113
ตารางที่ 4.38 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้เสริมกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	114
ตารางที่ 4.39 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้จากแหล่งอื่นกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	115
ตารางที่ 4.40 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการบริโภครกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	116

ตารางที่ 4.41 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	117
ตารางที่ 4.42 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	118
ตารางที่ 4.43 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่ อาศัย	119
ตารางที่ 4.44 แสดงข้อมูลระหว่างหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	119
ตารางที่ 4.45 แสดงข้อมูลระหว่างแหล่งของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย .	120
ตารางที่ 4.46 แสดงข้อมูลระหว่างวัตถุประสงค์ของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	121
ตารางที่ 4.47 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย	122
ตารางที่ 4.48 แสดงข้อมูลระหว่างเงินออมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	123
ตารางที่ 4.49 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารความเสี่ยงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่ อาศัย	123
ตารางที่ 4.50 แสดงข้อมูลระหว่างการลงทุนทางการเงินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่ อาศัย	124
ตารางที่ 4.51 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย ..	125
ตารางที่ 4.52 แสดงข้อมูลระหว่างพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	126
ตารางที่ 4.53 แสดงข้อมูลระหว่างแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	126
ตารางที่ 4.54 แสดงข้อมูลระหว่างอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	127
ตารางที่ 4.55 แสดงข้อมูลระหว่างเสียงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	128
ตารางที่ 4.56 แสดงข้อมูลระหว่างปัญหาโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	129
ตารางที่ 4.57 แสดงข้อมูลระหว่างปัญหาน้ำรั่วซึมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย...	130

ตารางที่ 4.58 แสดงข้อมูลระหว่างคุณภาพของวัสดุอุปกรณ์กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	130
ตารางที่ 4.59 แสดงข้อมูลระหว่างการตกแต่งภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	131
ตารางที่ 4.60 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตั้งของระบบไฟฟ้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	132
ตารางที่ 4.61 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตั้งของระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	133
ตารางที่ 4.62 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้นกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคาที่อยู่อาศัย.....	134
ตารางที่ 4.63 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	135
ตารางที่ 4.64 แสดงข้อมูลระหว่างการทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	135
ตารางที่ 4.65 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยหลังการร้องเรียนกับกลุ่ม ผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	136
ตารางที่ 4.66 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกของที่จอดรถกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	137
ตารางที่ 4.67 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจกรรมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคาที่อยู่อาศัย.....	138
ตารางที่ 4.68 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตามงานแก้ไขกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	139
ตารางที่ 4.69 แสดงข้อมูลระหว่างความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	139
ตารางที่ 4.70 แสดงข้อมูลระหว่างการมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	140

ตารางที่ 4.71 แสดงข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	141
ตารางที่ 4.72 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระเงินล่าช้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่ อาศัย.....	142
ตารางที่ 4.73 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	142
ตารางที่ 4.74 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	143
ตารางที่ 4.75 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	144
ตารางที่ 4.76 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	145
ตารางที่ 4.77 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	145
ตารางที่ 4.78 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางเสียงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	146
ตารางที่ 4.79 แสดงข้อมูลระหว่างทำเลที่ตั้งกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย.....	147
ตารางที่ 4.80 แสดงข้อมูลระหว่างทำเลในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	147
ตารางที่ 4.81 แสดงข้อมูลระหว่างความสำคัญของราคาที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	148
ตารางที่ 4.82 แสดงข้อมูลระหว่างความปลอดภัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย...	149
ตารางที่ 4.83 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย.....	149
ตารางที่ 4.84 แสดงข้อมูลระหว่างสถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย.....	150

ตารางที่ 4.85 แสดงข้อมูลระหว่างชื่อเสียงของผู้ประกอบการกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	151
ตารางที่ 4.86 แสดงข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคา ที่อยู่อาศัย	152
ตารางที่ 4.87 แสดงข้อมูลระหว่างการค้าประกันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	152
ตารางที่ 4.88 แสดงข้อมูลระหว่างสุขภาพของผู้อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	153
ตารางที่ 4.89 แสดงข้อมูลระหว่างความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาลกับกลุ่มผู้บริโภคที่ จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	154
ตารางที่ 4.90 แสดงข้อมูลระหว่างวัยเฉพาะที่ต้องการที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย	155
ตารางที่ 4.91 แสดงข้อมูลระหว่างการมีบุตรกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย	155
ตารางที่ 4.92 แสดงข้อมูลระหว่างพัฒนาการของเด็กในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนก ตามราคาที่อยู่อาศัย	156
ตารางที่ 4.93 แสดงข้อมูลระหว่างความสำคัญของเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย	157
ตารางที่ 4.94 แสดงข้อมูลระหว่างความสนิทสนมกับเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตาม ราคาที่อยู่อาศัย	158
ตารางที่ 5.1 สรุปกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง	192
ตารางที่ 6.1 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคใน ชุมชนเมืองตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	201

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	13
ภาพที่ 2.2 การแบ่งโซนเขตพื้นที่ของการพัฒนาสังหาริมทรัพย์	42
ภาพที่ 2.3 ความคิดรวบยอดของการบริโภคศึกษา	53

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคกระแสโลกาภิวัตน์หรือกระแสการพัฒนาแบบทุนนิยมตะวันตกในปัจจุบันได้แพร่ขยายไปทั่วโลกปรากฏขึ้นที่เมืองหลวง หัวเมืองสำคัญแล้วกระจายไปสู่ท้องถิ่นชนบทในประเทศต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ยิ่งการแพร่กระจายที่อาศัยเทคโนโลยีในยุคข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนทำให้วัฒนธรรมตะวันตกแบบทุนนิยม จึงกลายเป็นกระแสวัฒนธรรมของโลกหรือยุคโลกาภิวัตน์ไปในที่สุด เหตุนี้วัฒนธรรมยุคใหม่ที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์นี้เนื้อแท้ ก็คือ การอิงตามกระแสพัฒนาความเจริญของโลกยุคใหม่ที่มีวัฒนธรรมตะวันตกเป็นแกนกลาง หรือทรงอิทธิพลครอบงำสรรพความคิดส่วนใหญ่ในโลก โดยอาศัยบรรณนิยม วิถีชีวิต ในการบริโภคและอุปโภคสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน (กฤษดา พุ่งเกียรติ, 2558) ลัทธิเสรีนิยมใหม่ (Neo-liberalism วัฒนธรรมทุนนิยมที่พัฒนามาจากตะวันตก) และศิลปะที่ยึดติดกับตะวันตกเป็นมาตรฐาน เป็นเครื่องชี้วัดความเจริญไร้พรมแดนของทุกประเทศ จึงสะท้อนว่า กระแสวัฒนธรรมแบบตะวันตก (Westernization) กำลังครอบงำโลกอยู่ ณ ขณะนี้ วัฒนธรรมตะวันตกนิยมสร้างความสำเร็จเติบโตทั้งภาคเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และพัฒนาทางวัตถุ และเทคโนโลยี ให้แก่ประเทศที่ก้าวเดินเส้นทางนี้ จนกระทั่งสังคมชั้นสูงและผู้นำประเทศพากันยึดถือแบบตะวันตกเป็นศูนย์กลางความสำเร็จในทุกด้าน โดยมีประเทศตะวันตก เช่น อเมริกาทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางเผยแพร่ วัฒนธรรมนี้อย่างแพร่หลาย สร้างวาทกรรม “ความทันสมัยหรือโลกาภิวัตน์” ขึ้นมาชี้วัด เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของชุมชน สังคมหรือระดับประเทศ และมีการแบ่งแยกประเภทสังคมประเทศต่างๆ ว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (Developed countries) ประเทศกำลังพัฒนา (Developing countries) และประเทศด้อยพัฒนา (Under-Developed countries)

จากกระแสโลกาภิวัตน์ที่ได้เข้ามามีบทบาทกับทุกประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยด้วย โลกาภิวัตน์ทำให้โลกแคบลงซึ่งสาเหตุมาจากการพัฒนาระบบสื่อสารและเทคโนโลยีที่ทำให้ผู้บริโภคเข้าถึงสินค้าและบริการได้อย่างง่ายดาย บางครั้งแค่ปลายนิ้วในโลกออนไลน์ นอกจากนี้กระแสโลกาภิวัตน์ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายทั้งในเรื่องระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมในประเทศต่างๆ ในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวล้วนมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างแยกไม่ออกและส่งผลกระทบต่ออย่างทั่วถึง จากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น ได้ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิต ระบบความคิด และค่านิยมของคนในสังคมอย่างมาก (พินนระรัฐ สุริยะโชติ, 2556) เห็นได้ว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ล้วนส่งผลกระทบต่อสังคมไทยแทบทั้งสิ้น จากสภาพของสังคมไทยที่เป็นสังคมเกษตรกรรมได้หันมา

ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมโดยเน้นที่การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจการผลิตเพื่อการค้าทำให้มีผลต่อการเร่งระบบการผลิตเพื่อตอบสนองต่อตลาดและความต้องการของประชาชนอย่างทั่วถึงและพอเพียง ผลของการเร่งการผลิตทำให้เกิดปัญหาขึ้นหลายอย่างซึ่งภาวะสินค้าที่ผู้ผลิตพยายามโฆษณาเพื่อให้มีการบริโภคสินค้ามากขึ้น ทำให้มีผู้บริโภคที่หลงเชื่อและหลงบริโภคไปตามกระแสนิยมโดยที่ไม่ได้มีการชั่งใจและขาดกระบวนการคิดแบบรอบคอบนั้น จะทำให้เกิดปัญหาในการสร้างความสมดุลในระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งปัญหาจากการบริโภคและอุปโภคสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกนั้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นในเรื่องของปัจจัยสี่ที่มีความจำเป็นต่อมนุษย์ซึ่งได้แก่ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย (รัตนปิยะ เหมือนเปี่ยม, 2557)

นโยบายการพัฒนาประเทศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 จนถึงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ฉบับปัจจุบัน เป็นแผนที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” และยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญานำทางในการบริหารและพัฒนาประเทศ (พัทธมน เอี่ยมสุวงศ์, 2552) โดยคำนึงถึงประเด็นสำคัญประการแรก คือ การดำเนินการในทางสายกลางที่อยู่บนพื้นฐานความพอดี เน้นการพึ่งตนเองเป็นหลัก มีการเตรียมพร้อมทั้งคนและระบบที่ดีเพื่อก้าวทันในยุคโลกาภิวัตน์ ประการที่สอง คือ ความสมดุลและความยั่งยืน เน้นการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตที่ดีงาม ประการที่สาม คือ ความพอประมาณ เป็นการใช้ชีวิต การผลิต และการบริโภคอยู่บนความพอประมาณ มีเหตุผลไม่มากไม่น้อยเกินไป ประการที่สี่ คือ การมีภูมิคุ้มกันและรู้เท่าทันโลก เป็นการเตรียมความพร้อมของคนและสังคมให้สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศให้รู้เขารู้เรา เพื่อป้องกันหรือลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น มีความยืดหยุ่นที่จะปรับตัว รวมทั้งเลือกสิ่งที่ดีมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ และประการสุดท้ายคือ การเสริมสร้างคุณภาพคน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความวินัย มีสติตั้งอยู่บนความไม่ประมาท มีการพัฒนาปัญญาและความรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพการดำเนินชีวิตให้ดีขึ้น (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2558)

แนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย เพราะจากสถานการณ์การพัฒนาประเทศไปสู่ความทันสมัย ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่สังคมไทยอย่างมากในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม สังคมและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งกระบวนการของความเปลี่ยนแปลงมีความสลับซับซ้อนจนยากที่จะอธิบายในเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ได้ เพราะการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดต่างเป็นปัจจัยเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน สำหรับผลของการพัฒนาในด้านบวกนั้น ได้แก่ การเพิ่มขึ้นของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความเจริญทางวัตถุและสาธารณูปโภคต่างๆ ระบบสื่อสารที่ทันสมัย หรือการขยายปริมาณและกระจายการศึกษาอย่าง

ทั่วถึงมากขึ้น (ณัฐ หลีกชัยกุล, 2555) แต่ผลด้านบวกเหล่านี้ส่วนใหญ่กระจายไปถึงคนในชนบท หรือผู้ด้อยโอกาสในสังคมน้อย แต่ว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้เกิดผลลบติดตามมาด้วย เช่น การขยายตัวของรัฐเข้าไปในชนบท ได้ส่งผลให้ชนบทเกิดความอ่อนแอในหลายด้าน ทั้งการต้องพึ่งพิงตลาดและพ่อค้าคนกลางในการส่งสินค้าทุน ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ ระบบความสัมพันธ์แบบเครือญาติ และการรวมกลุ่มกันตามประเพณีเพื่อการจัดการทรัพยากรที่เคยมีอยู่แต่เดิมแตกสลายลง ภูมิความรู้ที่เคยใช้แก้ปัญหาและสั่งสมปรับเปลี่ยนกันมาถูกกลืนเลือนและเริ่มสูญหายไป เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาที่ชี้แนวทางการดำรงชีวิต ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชการที่ 9 มีพระราชดำรัสแก่ชาวไทยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 เป็นต้นมา และถูกพูดถึงอย่างชัดเจนในวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2540 เพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนในกระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน (พัทธมน เอี่ยมสูงค์, 2552)

เศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทต่อการกำหนดอุดมการณ์การพัฒนาของประเทศ โดยปัญญาชนในสังคมไทยหลายท่านได้ร่วมแสดงความคิดเห็น อย่างเช่น ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี ศาสตราจารย์เสน่ห์ จามริก ศาสตราจารย์อภิชัย พันธเสน และศาสตราจารย์ฉัตรทิพย์ นาถสุภา โดยเชื่อมโยงแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับวัฒนธรรมชุมชน ซึ่งเคยถูกเสนอก่อนหน้าโดยองค์กรพัฒนาเอกชนจำนวนหนึ่งนับตั้งแต่พุทธทศวรรษ 2520 และได้ช่วยให้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในสังคมไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิในทางเศรษฐกิจและสาขาอื่นๆ มาร่วมกันประมวลและกลั่นกรองพระราชดำรัสเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อบรรจุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และได้จัดทำเป็นบทความเรื่อง "ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง" และได้นำความกราบบังคลทูลพระกรุณาขอพระราชทานพระบรมราชวินิจฉัย เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2542 โดยทรงพระกรุณาปรับปรุงแก้ไขพระราชทานและทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นำบทความที่ทรงแก้ไขแล้วไปเผยแพร่ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประชาชนโดยทั่วไป เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ได้รับการเชิดชูเป็นอย่างสูงจากองค์การสหประชาชาติ ว่าเป็นปรัชญาที่มีประโยชน์ต่อประเทศไทยและนานาประเทศ และสนับสนุนให้ประเทศสมาชิกยึดเป็นแนวทางสู่การพัฒนาแบบยั่งยืน โดยมีนักวิชาการและนักเศรษฐศาสตร์หลายคนเห็นด้วยกับแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2558)

ถึงแม้ว่า จะมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาแล้วหลายฉบับจนถึงแผนล่าสุดฉบับปัจจุบันกลับพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ยังคงมีปัญหาในเรื่องของความไม่พอเพียงโดยเฉพาะในด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งพบว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อผู้บริโภคในชุมชนเมืองเป็นอย่างมาก ปัญหาในการ

บริโศคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองประสบปัญหาในหลายๆด้าน เช่น ปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาด้านการเงิน และปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็นปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคในชุมชนเมืองเป็นอย่างมาก (มณฑา ไชยงาม, 2553)

การส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั้น จะทำให้ผู้บริโภคในชุมชนเมืองสามารถแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้เป็นอย่างดี โดยผู้บริโภคจะสามารถแก้ไขปัญหาในด้านต่างๆได้ด้วยการมีกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างถูกต้อง ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั้นจะใช้ขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล เพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาและเกิดประโยชน์ในการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยอย่างสูงสุด ในการตระหนักในปัญหาด้านที่อยู่อาศัย จะทำให้ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองมีการรู้เท่าทันถึงปัญหาด้านที่อยู่อาศัย มีการรู้ถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัย และผู้บริโภคสามารถพิจารณาถึงระดับความสำคัญของปัญหาด้านที่อยู่อาศัยด้านนั้นๆ ได้ เพื่อที่จะหาวิธีแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องตรงจุดตรงประเด็น ในส่วนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคจะมีกระบวนการเรียนรู้ในการวางแผนด้านที่อยู่อาศัยอย่างถูกวิธีก่อนการปฏิบัติจริง ซึ่งการวางแผนนี้จะทำให้ช่วยลดขั้นตอนการทำงาน ทุ่นเวลาในการแก้ไขปัญหา และทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติจริงมากขึ้น ซึ่งการวางแผนที่ดีนั้นจะต้องเข้าใจถึงธรรมชาติของปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่แท้จริงด้วย (Foxall G.R., 1999) ในส่วนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคจะได้ลงมือปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ ซึ่งในขั้นตอนการลงมือปฏิบัตินี้นอกจากอาศัยทักษะในเรื่องของความรู้และประสบการณ์ที่ดีแล้ว ยังต้องอาศัยทักษะในเรื่องของการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าด้านที่อยู่อาศัยด้วย ในส่วนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคต้องมีความสนใจที่จะติดตามประเมินผลด้านที่อยู่อาศัยอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะเป็นการตรวจสอบว่า เมื่อภายหลังลงมือปฏิบัติไปแล้วนั้นผลเป็นอย่างไรบ้าง ผลบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่ และจะช่วยในเรื่องของการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยด้านนั้นๆ เกิดขึ้นซ้ำได้ในอนาคต ซึ่งจะเป็นการป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอย่างถาวร (รัตนปิยะ เหมือนเปี่ยม, 2557)

จากที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยจะศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ศึกษา คือ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ประชากรมีอัตราการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่สูงและเกิดปัญหาในด้านที่อยู่อาศัยอย่างมาก เพื่อให้ทราบถึงสภาพ ปัญหา ปัจจัย และเงื่อนไขการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในสภาวะการณ์ปัจจุบัน โดยวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของผู้บริโภคในชุมชนเมืองว่ามีพฤติกรรมในแต่ละด้านที่กล่าวมานั้นอย่างไร ในส่วนของการศึกษาถึงกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง โดยจะทำการศึกษาในเรื่องของการ

ตระหนักในปัญหาด้านที่อยู่อาศัย การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติด้านที่อยู่อาศัย การลงมือปฏิบัติ ด้านที่อยู่อาศัย และการติดตามประเมินผลด้านที่อยู่อาศัย ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการอย่างสมบูรณ์ เพื่อให้เกิดแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง อันจะนำไปสู่ การแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย และประโยชน์สูงสุดในการอยู่อาศัย ของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
2. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชน เมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้กำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ ขอบเขตด้านเนื้อหาและขอบเขต ด้านพื้นที่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชน เมือง โดยศึกษาสภาพและปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และปัญหาด้านการบริหารจัดการของที่อยู่อาศัย ในส่วน ของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านความสะดวกในการเดินทาง และปัจจัยด้านชื่อเสียงผู้ประกอบการ และในส่วนของเงื่อนไข ด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ เงื่อนไขด้านความสามารถในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัย เงื่อนไขด้านสุขภาพของ ผู้อยู่อาศัย เงื่อนไขด้านวัยของผู้อยู่อาศัย และเงื่อนไขด้านเพื่อนบ้าน ซึ่งศึกษาจากบริบทที่เกิดขึ้นจริง ในสภาวะการณ์ปัจจุบัน

1.2 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้บริโภคเริ่มตั้งแต่กระบวนการตัดสินใจซื้อ ที่อยู่อาศัย จนกระทั่งซื้อที่อยู่อาศัยไปแล้ว โดยวิเคราะห์ความรู้ทางด้านลักษณะที่อยู่อาศัย ความรู้ ทางด้านการวางแผนการเงินของผู้อยู่อาศัย และความรู้ทางการบริหารจัดการที่อยู่อาศัย โดยใช้ ขั้นตอนวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองในเรื่องของ การตระหนักในปัญหา

การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล ที่สอดคล้องกับความ มีเหตุผล ความพอประมาณ และความมีภูมิคุ้มกัน เพื่อให้ได้กระบวนการเรียนรู้ในการบริโภคด้าน ที่อยู่อาศัยอย่างมีอรรถประโยชน์สูงสุด

1.3 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภค ในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยหลังจากได้สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขใน การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองและได้วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ในการบริโภค ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองแล้ว ก็จะนำผลที่ได้มาเสนอแนวทางที่เกิดจากการ สังเคราะห์ว่า แนวทางนี้จะเป็นแนวทางส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับ ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองโดยแนวทางดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของหลัก ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. ขอบเขตด้านพื้นที่

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองของ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 1.1 ข้อมูลทั่วไปของกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2558

จังหวัด	พื้นที่ (ตร.กม.)	ประชากรชาย (คน)	ประชากรหญิง (คน)	รวมประชากร (คน)
กรุงเทพมหานคร	1,568.737	2,695,051	3,001,358	5,696,409

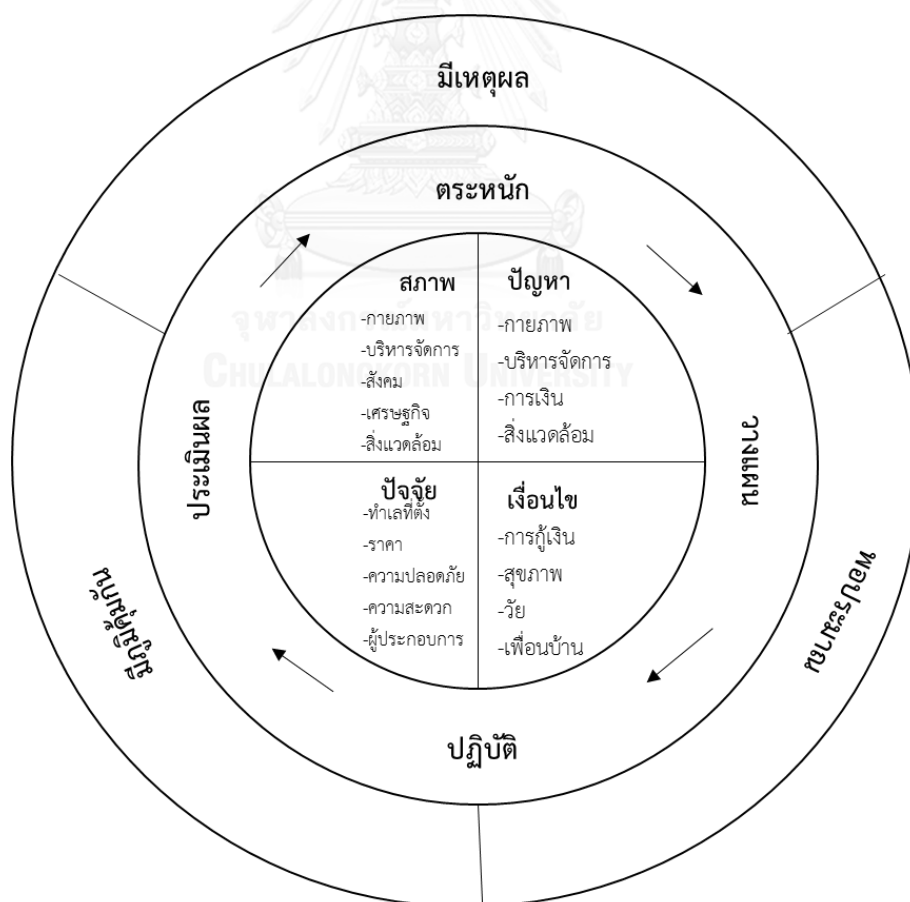
ที่มา: กรมการปกครอง, กระทรวงมหาดไทย, 2558.

โดยผู้วิจัยศึกษากับพื้นที่ในเขตที่มีอัตราจำนวนความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุด ในแต่ละโซน จากทั้งหมด 5 โซน คือ 1) โซนศูนย์กลางเขตธุรกิจ 2) โซนทิศเหนือ 3) โซนทิศ ตะวันออก 4) โซนทิศตะวันตก และ 5) โซนทิศใต้ ซึ่งสามารถคัดเลือกได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.2 เขตที่มีอัตราความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุดในแต่ละโซน พ.ศ.2558

Zone	เขต	จำนวน (คน)
1. CBD	เขตสาทร เขตวัฒนา	5,012
2. North	เขตห้วยขวาง เขตพญาไท	6,125
3. East	เขตคั่นนายาว เขตลาดกระบัง	3,854
4. South	เขตบางนา เขตสวนหลวง	3,246
5. West	เขตราชบุรีบูรณะ เขตบางพลัด	4,219

ที่มา: สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย, 2558

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผู้บริโภค หมายถึง ผู้ที่ซื้อที่อยู่อาศัยจากผู้ประกอบการทางด้านอสังหาริมทรัพย์ คือเป็นผู้ที่ซื้ออาคารชุด โดยพื้นที่ตั้งของที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคได้ซื้อไว้นั้นจะอยู่ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร

ที่อยู่อาศัย หมายถึง อาคารชุด ที่ผู้บริโภคได้ซื้อสำหรับใช้เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย ภายในที่อยู่อาศัยประกอบด้วยสิ่งต่างๆที่ต้องการ มีทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย อุปกรณ์และสิ่งใช้สอยที่จำเป็น เพื่อความเหมาะสมต่อการดำรงชีวิต

การอยู่อาศัยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การอยู่อาศัยของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่มีความพอดีในด้านกายภาพ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อมภายในที่อยู่อาศัย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้บริโภคเกิดความเหมาะสมในการอยู่อาศัย โดยผู้บริโภคจะคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี รวมไปถึงการมีความรู้ และมีคุณธรรมในการอยู่อาศัยด้วย

ชุมชนเมือง หมายถึง ชุมชนบริเวณกรุงเทพมหานครที่มีที่อยู่อาศัยกระจายตัวอย่างหนาแน่นของที่อยู่อาศัยในแนวสูงหรือแนวตั้ง ซึ่งในชุมชนเมืองจะแบ่งโซนที่อยู่อาศัยเป็น 5 โซน คือ 1) โซนศูนย์กลางเขตธุรกิจ 2) โซนทิศเหนือ 3) โซนทิศตะวันออก 4) โซนทิศตะวันตก และ 5) โซนทิศใต้

กระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การดำเนินการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ โดยในกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยนั้นจะใช้ขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ การติดตามประเมินผล เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการบริโภคด้านที่อยู่อาศัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริโภคในชุมชนเมืองได้องค์ความรู้เกี่ยวกับการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยเพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการอยู่อาศัยและมีความพอเพียงตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจะช่วยให้สามารถตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมกับตนได้อย่างถูกต้อง และสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายหลังจากการอยู่อาศัยได้อย่างถูกวิธี

2. ผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์สามารถเข้าใจถึงความต้องการที่แท้จริงของผู้บริโภคที่ซื้อที่อยู่อาศัย และสามารถสร้างที่อยู่อาศัยได้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งจะเกิดความพึงพอใจต่อทั้งสองฝ่าย

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย และการเคหะแห่งชาติ สามารถนำแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยสำหรับผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยนำแนวทางที่ได้ไปใช้ในการกำหนดนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติ และกำหนดทิศทางในการพัฒนาด้านที่อยู่อาศัย ให้เหมาะสมกับประเทศต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอในประเด็นต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.1 ความเป็นมาของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.2 ความหมายของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.3 องค์ประกอบของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.4 คุณลักษณะของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้

2.2.1 ความหมายของกระบวนการเรียนรู้

2.2.2 รูปแบบของกระบวนการเรียนรู้

2.2.3 วิธีการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้

2.2.4 ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้

2.2.5 ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชนเมือง

2.3.1 ความหมายของชุมชนเมือง

2.3.2 การแบ่งประเภทของชุมชนเมืองและชนบท

2.3.3 กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเมือง

2.3.4 โครงสร้างทางสังคมของชุมชน

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย

2.4.1 ความหมายของที่อยู่อาศัย

2.4.2 ลักษณะของที่อยู่อาศัย

2.4.3 การแบ่งโซนเขตพื้นที่ในการพัฒนาที่อยู่อาศัย

2.4.4 นโยบายภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัย

- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการบริโภคศึกษา
 - 2.5.1 ความหมายของการบริโภคศึกษา
 - 2.5.2 ประเภทของการบริโภค
 - 2.5.3 องค์ประกอบของการบริโภคศึกษา
 - 2.5.4 พฤติกรรมของผู้บริโภค
 - 2.5.5 กระบวนการคิดของผู้บริโภค
- 2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.1 ความเป็นมาของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

เศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency economy) เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำรัสแนะแนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรไทยมาโดยตลอดนานกว่า 30 ปี ตั้งแต่ก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และภายหลังได้ทรงเน้นย้ำแนวทางแก้ไขเพื่อให้หลุดพ้นและสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสังคมดังที่ รุ่งทิพย์ ถ้ำทอง (2556) ได้อัญเชิญพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานแก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2517 ความว่า

“การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือ ความพอมี พอกิน พอใช้ของประชาชนส่วนใหญ่เบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและอุปกรณ์ที่ประหยัดแต่ถูกต้อง ตามหลักวิชาการเมื่อได้พื้นฐานความมั่นคงพร้อมพอสมควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้าง ความเจริญและฐานะเศรษฐกิจขั้นสูงโดยลำดับต่อไป”

วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2541 พระราชทานพระบรมราโชวาทเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของประชาชน ในสภาวะที่ประเทศประสบปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ ความว่า

“เราควรจะปฏิบัติให้พอมีพอกิน พอมีพอกินก็แปลว่าเศรษฐกิจพอเพียงนั่นเอง ถ้าแต่ละคนพอมีพอกินก็ใช้ได้ ยิ่งถ้าทั้งประเทศพอมีพอกินก็ยิ่งดี”

“ให้พอเพียงนี้ก็หมายความว่า มีกินมีอยู่ ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่หรูหราก็ได้ แต่ว่าพอแม้บางอย่างอาจจะดูฟุ่มเฟือย แต่ถ้าทำให้มีความสุข ถ้าทำได้ก็สมควรที่จะทำ สมควรที่จะปฏิบัติ อันนี้ก็คือความหมายอีกอย่างของเศรษฐกิจพอเพียง หรือระบบพอเพียง ... คนเราถ้าพอใจ ความต้องการก็มี ความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ... พอประมาณไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก

คนเราก็ออยู่เป็นสุข พอเพียงนี้อาจจะมีมากอาจจะมีของหรูหราก็ได้ แต่ต้องไม่เบียดเบียนคนอื่น ต้องให้พอประมาณตามอัตภาพ พูดจาก็พอเพียง ทำอะไรก็พอเพียง ปฏิบัติตนก็พอเพียง”

วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2543 ทรงมีพระราชดำรัสพระราชทาน เนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต เพิ่มเติมในเรื่องคำแปลว่า

“Sufficiency Economy หมายความว่า ประหยัด แต่ไม่ซีหนึ่ยว ทำอะไรด้วยความอะลุ่มอล่วยกัน ทำอะไรด้วยเหตุและผลจะเป็นเศรษฐกิจพอเพียงแล้วทุกคนมีความสุข แต่ว่าพอเพียงเศรษฐกิจพอเพียงนี้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติยากที่สุด”

จากการศึกษาพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง สามารถสรุปความหมายของเศรษฐกิจพอเพียงได้ว่า เป็นเศรษฐกิจที่ยึดทางสายกลาง ไม่ยึดติดในวัตถุนิยม อยู่กันตามฐานะ ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิตที่สามารถอุ้มชูตัวเองได้ มีความพอเพียงกับตนเอง อยู่ได้โดยไม่เดือดร้อน ต้องสร้างพื้นฐานด้านเศรษฐกิจของตนเองให้ดีเสียก่อน คือ ให้ตนเองสามารถอยู่ได้อย่างพอกินพอใช้ การดำเนินชีวิตที่ประกอบด้วยความพอเพียง หรือความพอประมาณ ไม่ฟุ่มเฟือยแต่ไม่จำเป็นต้องกระเปียดกระเสียนจนเกิดความเดือดร้อน ที่สำคัญที่สุดต้องมีเหตุผลในพฤติกรรมหรือจริยธรรมไม่โลภจนเกินไป ซื่อสัตย์สุจริตและไม่เอาเปรียบผู้อื่นซึ่งเป็นการสร้างสมดุลในชีวิตและการพัฒนาประเทศ

2.1.2 ความหมายของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานคำจำกัดความของคำว่าเศรษฐกิจพอเพียงว่า หมายถึง การดำเนินชีวิต การมีเศรษฐกิจแบบพอมีพอกิน สามารถเลี้ยงดูอุมชูตนเองได้โดยให้มีความเหมาะสม เพียงพอกับความต้องการของตนเองได้ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ทุกครอบครัวจะต้องทำการผลิตอาหาร ถักทอเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายด้วยตนเอง แต่หมายถึงในหมู่บ้านจะต้องมีความพอเพียงในระดับหนึ่ง (ธนากร เรื่องฤทธิ, 2556)

ธนากร เรื่องฤทธิ (2556) ได้ให้ความหมายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงคือ วิธีการดำเนินชีวิตของคนโดยพึ่งตนเอง มีความประหยัด พัฒนาตนเองให้มีการเรียนรู้ ภูมิปัญญา สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น รู้จักใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณค่า มีจิตสำนึกที่ดีต่อตนเองและสังคม ช่วยเหลือเกื้อกูลกันถือเป็นแนวทางที่คนไทยจะต้องรู้เพื่อนำไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่จะเป็นกำลังของประเทศในอนาคต ครูจึงต้องนำความรู้เศรษฐกิจพอเพียงไปส่งเสริมในโรงเรียน

ไพฑูรย์ ทองสุข (2556) ได้ให้ความหมายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คือ แนวทางการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติตนที่ยึดถือตามทางสายกลางที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำรัสชี้แนะแก่พสกนิกรชาวไทย โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัวเอง ตลอดจนใช้ความรู้ และคุณธรรม เพื่อยึดถือในการดำเนินชีวิตประจำวัน

รุ่งทิพย์ ถ้ำทอง (2556) กล่าวว่า เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความสามารถของชุมชน เมือง รัฐ ประเทศหรือภูมิภาคหนึ่งๆ ในการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดเพื่อเลี้ยงสังคมนั้นๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่างๆ ที่เราไม่ได้เป็นเจ้าของ เศรษฐกิจพอเพียงในระดับบุคคลคือ ความสามารถในการดำรงชีวิตได้อย่างไม่เดือดร้อน มีความเป็นอยู่อย่างประมาณตน ตามฐานะ ตามอัตภาพ และที่สำคัญไม่หลงใหลไปกับกระแสวัตถุนิยม มีอิสรภาพไม่พันนาการอยู่กับสิ่งใด

ชมิทธิ ชันธิกุล (2554) กล่าวว่า ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความพอดีในการผลิตและการบริโภคเพื่อยังชีพในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีความพอดีต่อความต้องการจำเป็นขั้นพื้นฐานของบุคคล มีความเป็นอยู่ที่ดี ไม่ฟุ้งเฟ้อ และพอใจในตนเอง

ศุภชัย ชัยจันทร์ (2553) ได้กล่าวถึง เศรษฐกิจพอเพียง ไว้ว่า เศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักปรัชญาที่สำคัญที่จะส่งผลให้วิถีการดำเนินชีวิตมีหลักความพอดี โดยยึดถือหลักความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี ในการดำรงชีวิต โดยผนวกกับการมีความรู้และคุณธรรม เข้าด้วยกัน

ศิริพรรณ เจริญใจ (2552) กล่าวว่า เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาตามแนวทางพัฒนาประเทศที่ยึดถือทางสายกลางเป็นหลัก ซึ่งจะสามารถช่วยให้วิถีชีวิตมีความเป็นอยู่ที่มีความสุข มีความพอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อ มีการยึดถือตามหลักความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการมีภูมิคุ้มกันในการดำรงชีวิต ซึ่งจะช่วยให้ดำรงชีวิตด้วยความไม่ประมาท

สุเมธ ต้นติเวชกุล (2549) กล่าวว่า เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตของพสกนิกรชาวไทยมานานกว่า 25 ปี เป็นปรัชญาการดำรงอยู่และการปฏิบัติตนของประชาชนทุกระดับ ทุกอาชีพตั้งแต่ระดับบุคคล ครอบครัว ระดับชุมชนและระดับรัฐประเทศ

การพัฒนาตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง คือ การพัฒนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางและความไม่ประมาทโดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนการใช้ข้อดีความรู้ความรอบคอบและคุณธรรมมาประกอบ การวางแผนการตัดสินใจและการกระทำ

กล่าวโดยสรุป เศรษฐกิจพอเพียง คือ วิธีการดำเนินชีวิตอย่างไม่ประมาทโดยมีการประมาณตนเอง และรู้จักพึ่งตนเองโดยใช้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาศึกษาพัฒนาต่อยอดให้เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ และสามารถแก้ปัญหาให้กับตนเองและชุมชน มีการใช้จ่ายอย่างประหยัด รู้จักอดทน อดออม อดกลั้น พัฒนาตนเองให้มีความรู้ รู้จักใช้และรู้จักรักษาทรัพยากรธรรมชาติและในสังคม และในพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกที่ดีต่อตนเองและสังคม ช่วยเหลือเกื้อกูลต่อบุคคลชุมชนทุกโอกาส

2.1.3 องค์ประกอบของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

องค์ประกอบของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย 3 ห่วง 2 เงื่อนไข ดังนี้

- 1) หลักความมีเหตุมีผล (Rationality)
- 2) หลักความพอดี ความพอเพียงและความพอประมาณ (Sufficiency)
- 3) หลักการมีภูมิคุ้มกันตนเองที่ดี (Self-Immunity)

ทั้งสามหลักถือเป็นห่วงโซ่สอดคล้องกันนำมาสู่ความรวยและความสุขอันยั่งยืนและจะเหนียวแน่นมั่นคงได้โดยการผูกปมหรือเงื่อนไขที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่

- 1) องค์ความรู้ (Knowledge)
- 2) คุณธรรม-จริยธรรม (Ethic)

ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ที่มา: กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย, 2557.

หลักความมีเหตุผล (Rationality) หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้นจะเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดจากการกระทำนั้นๆ อย่างรอบคอบ

หลักความพอประมาณ (Sufficiency) หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น เช่น การผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

หลักการมีภูมิคุ้มกันที่ดี (Self-Immunity) หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล

องค์ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผนและด้วยความระมัดระวังในการกระทำ

คุณธรรม-จริยธรรม (Ethic) หมายถึง ความซื่อสัตย์สุจริต ความเพียร ความอดทนอดกลั้น การใช้สติ ใช้ปัญญาในการดำเนินชีวิต

หลักการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การพัฒนาตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง คือ การพัฒนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางและความไม่ประมาท โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนใช้ความรู้ ความรอบคอบและคุณธรรมประกอบกับการวางแผน การตัดสินใจและการกระทำ ซึ่งมีหลักพิจารณาอยู่ 5 ส่วน (รุ่งทิพย์ ถ้าทอง, 2556) ดังนี้

1) กรอบแนวคิด เป็นปรัชญาที่ชี้แนะแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนในทางที่ควรจะเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของสังคมไทย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดเวลาและเป็นการมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มุ่งเน้นการรอดพ้นจากภัยและวิกฤติ เพื่อความมั่นคงและความยั่งยืนของการพัฒนา

2) คุณลักษณะเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดเวลาและเป็นการมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มุ่งเน้นการรอดพ้นจากภัยและวิกฤติ เพื่อความมั่นคงและความยั่งยืนของการพัฒนา

3) คำนียามความพอเพียงจะต้องประกอบด้วย 3 คุณลักษณะพร้อม ๆ กันดังนี้

3.1) ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยและไม่มากเกินไป โดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

3.2) ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับความพอเพียงนั้นจะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผล โดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นๆ อย่างรอบคอบ

3.3) การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว หมายถึง การเตรียมตัวพร้อมรับผลกระทบการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้และไกล

4) เงื่อนไขการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ในระดับพอเพียงนั้นต้องอาศัยทั้งความรู้และคุณธรรมเป็นพื้นฐาน กล่าวคือ

4.1) เงื่อนไขความรู้ ประกอบด้วย ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผนและความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติ

4.2) เงื่อนไขคุณธรรมที่จะเสริมสร้างประกอบด้วยมีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความอดทน มีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต ไม่โลภและไม่ตระหนี่

5) แนวทางปฏิบัติ / ผลที่คาดว่าจะได้รับ จากการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ คือ การพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ความรู้และเทคโนโลยี

กล่าวโดยสรุป ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวทางการดำรงชีวิตของบุคคลไปจนถึงแนวทางการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ขององค์กรทุกระดับ โดยมีแนวทางปฏิบัติที่สำคัญคือการยึดทางสายกลางซึ่งประกอบด้วยความพอประมาณ ความมีเหตุผลและการสร้างระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลง สำหรับการสร้างภูมิคุ้มกันนั้นต้องอาศัยความรู้และรอบคอบในการดำเนินงานทุกขั้นตอน รวมทั้งการเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจให้มีสำนึกในคุณธรรม

2.1.4 คุณลักษณะปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

คุณลักษณะของเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความสามารถของชุมชนเมือง รัฐ ประเทศ หรือภูมิภาคหนึ่ง ๆ ในการผลิตสินค้า และบริการทุกชนิดเพื่อเลี้ยงสังคมนั้น ๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่เราไม่ได้เป็นเจ้าของเศรษฐกิจพอเพียงระดับบุคคลนั้น คือ ความสามารถในการดำรงชีวิตได้อย่างไม่เดือดร้อน ความเป็นอยู่อย่างประมาณตนตามอัตภาพและไม่หลงไหลไปตามกระแสของวัตถุนิยม มีอิสรภาพเสรีภาพ ไม่พัวพันการอยู่กับสิ่งใด หลักการพึ่งตนเอง ซึ่งจำแนกโดยยึดหลักสำคัญ 5 ประการ (สุเมธ ตันติเวชกุล, 2549) คือ

- 1) ด้านจิตใจ ทำตนให้เป็นที่คนที่มีจิตสำนึกที่ดี สร้างสรรค์ให้ตนเองและชาติโดยรวมมีจิตใจเอื้ออาทร ประนีประนอม เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง
 - 2) ด้านสังคม ชุมชนต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแกร่งเป็นอิสระ
 - 3) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ใช้และจัดการอย่างฉลาด พร้อมทั้งหาทางเพิ่มมูลค่าโดยให้ยึดอยู่บนหลักการของความยั่งยืน
 - 4) ด้านเทคโนโลยี จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีที่เข้ามาใหม่มีทั้งดีและไม่ดีจึงต้องแยกแยะบนพื้นฐานของภูมิปัญญาชาวบ้านและเลือกใช้ที่สอดคล้องกับความต้องการและสภาพแวดล้อมและควรพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของเราเอง
 - 5) ด้านเศรษฐกิจ เดิมนักพัฒนามักมุ่งที่การเพิ่มรายได้และไม่มีการมุ่งที่จะลดรายจ่ายในเวลาเช่นนี้จะต้องปรับทิศทางใหม่ คือ จะต้องมุ่งลดรายจ่ายก่อนเป็นสำคัญและพออยู่พอใช้
- สุเมธ ตันติเวชกุล (2541: 21) กล่าวว่า เศรษฐกิจที่สามารถอุ้มชูตัวเองได้ให้มีความพอเพียงกับตัวเอง (Self sufficiency) อยู่ได้โดยไม่ต้องเดือดร้อนซึ่งสร้างพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจของตนเองให้ดีเสียก่อน คือ สามารถให้ตัวเองอยู่ได้อย่างพออยู่พอใช้ได้มุ่งที่จะสร้างความเจริญ ยกเศรษฐกิจให้เจริญให้เจริญแต่เพียงอย่างเดียว เพราะผู้มีอาชีพและฐานะที่พอพึ่งตนเองได้ก็ย่อมจะสร้างความเจริญก้าวหน้าและฐานะทางเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นไปตามลำดับอย่างมั่นคงถาวรตลอดไป

เศรษฐกิจพอเพียงกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

ธนากร เรื่องฤทธิ์ (2556) ได้กล่าวถึงวิถีชีวิตและเศรษฐกิจพอเพียงที่ก่อให้เกิดทางสายกลางในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยคำนึงถึง 3 ด้าน ดังนี้

- 1) พอเพียง คือ การบริโภคและการผลิตอยู่บนพื้นฐานของความพอประมาณและเหตุผลไม่ซัดสนแต่ไม่ฟุ่มเฟือย
- 2) สมดุล คือ การพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม มีความสมดุลระหว่างโลกาภิวัตน์ (Globalization) กับอภีวัตน์ท้องถิ่น (Localization) มีความสมดุลระหว่างภาคเศรษฐกิจกับการเงินและภาคคนกับสังคม มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ โครงสร้างการผลิตที่สมดุลมีการผลิตหลากหลายใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
- 3) ยั่งยืน คือ พอเพียงอย่างต่อเนื่องในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีระบบภูมิคุ้มกันที่ดี ระบบเศรษฐกิจกับสังคมมีความยืดหยุ่นที่สามารถก้าวทันและพร้อมรับต่อกระแสโลกาภิวัตน์ ตลอดจนปรับตัวให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกการบริหารจัดการที่ดีซึ่งสามารถป้องกันและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้

กล่าวโดยสรุป ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาที่เน้นให้ผู้คนมีวิถีการดำเนินชีวิตที่สามารถพึ่งตนเองในชีวิตประจำวัน เกิดวิถีความพอเพียงที่สมดุลกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รู้จักอดออม ไม่ฟุ้งเฟ้อ อยู่อย่างประมาณตน ใช้จ่ายไม่เกินรายรับ โดยเน้นความพอเพียง สมดุล และยั่งยืน ประกอบกับการสร้างพื้นฐานทางจิตใจ ที่มีคุณธรรมและจริยธรรม

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้

2.2.1 ความหมายของกระบวนการเรียนรู้

ศรัญญา คัมภีระมนต์ (2556) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ของบุคคล ชุมชน มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งประกอบด้วย กระบวนการอย่างต่อเนื่อง ในการวิเคราะห์ปัญหาวิเคราะห์ทางเลือก ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทันต่อการเปลี่ยนแปลงและนำไปสู่การพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น

สุทธีวรรณ พลขำนิ (2556) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่อง มีการลงมือและเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งด้านบวกและด้านลบ นั่นคือ คนที่รู้แล้ว อาจลดทอน จางลงหรือรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนถึงกับสามารถลบล้างความรู้เดิม หรือเปลี่ยนเป็นความรู้ชุดใหม่ ผลลัพธ์ของการเรียนรู้เรื่องใด ก็คือ ความรู้ (Knowledge) ในเรื่องนั้น นอกจากนี้ การเรียนรู้ยังเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งด้านสมอง การกระทำ และประสบการณ์ โดยเกี่ยวข้องกับความจำ ความเข้าใจ การนึกคิด การรับรู้ การวิเคราะห์ และการแก้ปัญหา การเรียนรู้ในเรื่องใดสามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การกระทำที่มีกระบวนการทางความคิดมาเกี่ยวข้องพร้อมกับการปฏิบัติเพื่อเกิดข้อสรุปที่เป็นการเรียนรู้ ความเข้าใจและสามารถทำได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

เกรียงไกร กันตีมูล (2555) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน โดยอาศัยวิธีการอันหลากหลาย ได้แก่ การฟัง การสังเกต การคิดวิเคราะห์ การร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตลอดจนการได้ลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้บุคคลเกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้น และสามารถนำสิ่งที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

จงรัก วงศ์ไชย (2555) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ คือ กลไกสำคัญซึ่งมนุษย์ใช้ในการปรับตัวให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและสังคมระดับต่างๆ

อรดาววัลย์ ธนาวุฒิ (2555) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) หมายถึง การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน หรือการใช้วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ต่างๆ

มีหลายวิธี ได้แก่ การฟัง การอ่าน การโต้ตอบกับผู้อื่น การถาม การเขียน การสังเกต การจดจำ การเลียนแบบ การดูตัวอย่าง การคิด การเปรียบเทียบ การคิดวิเคราะห์ และการลงมือปฏิบัติ เป็นต้น

บุพมาส สันธิราชกูร์ (2555) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้(Learning Process)หมายถึงการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอนหรือการใช้วิธีการต่างๆที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่แต่ละบุคคลใช้เพื่อช่วยให้ตนเองเกิดการเรียนรู้โดยผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้จะตกแก่ผู้เรียนและโดยผู้เรียนเท่านั้น โดยการเรียนรู้มีองค์ประกอบคือ 1) สารระการการเรียนรู้ คือ ความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติเกี่ยวกับสารระการการเรียนรู้ 2) กระบวนการเรียนรู้หรือ วิธีการเรียนรู้อันเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ครั้งต่อไป

ศุกลรัตน์ เลรามัญญ (2553) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ มีความหมายสองนัย คือ กระบวนการเรียนรู้เป็นการดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยอาศัยวิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลเกิดความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่างๆ และกระบวนการเรียนรู้เป็นแบบแผนหรือขอบวงความคิดของบุคคลที่ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปสู่ผลอีกอย่างหนึ่ง

Chance (2003) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์ และด้วยเหตุที่การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมดั่งนั้น วัดได้จากการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม ซึ่งมีหลายวิธี เช่น การวัดจากการลดลงของความผิดพลาด (reduction in error) การวัดจากรูปแบบของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น (topography of behavior) การวัดจากความเข้มข้นของพฤติกรรม (intensity of behavior) การวัดจากความเร็วของการเกิดพฤติกรรม (speed) การวัดจากการเปลี่ยนแปลงที่แฝงอยู่ภายใน (latency) และการวัดจากความถี่ของการเกิดพฤติกรรม (frequency) เป็นต้น

Bower and Hilgard (1981) อธิบายว่า กระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้กระทำ หรือการเปลี่ยนแปลงโอกาสในการเกิดพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ สถานการณ์หนึ่ง ๆ อันมีเหตุผลจากการมีประสบการณ์ซ้ำในสถานการณ์นั้น ๆ ของผู้แสดงพฤติกรรม

กล่าวโดยสรุป กระบวนการเรียนรู้ คือ การดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน หรือการใช้วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้ และเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มเกิดขึ้นได้จากการมีส่วนร่วมของสมาชิกกลุ่มในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสังเกต การฟัง การถ่ายทอดค่านิยมแบบแผนไปสู่รุ่นต่อไป ที่สำคัญการเรียนรู้ของกลุ่มยังเกิดขึ้นจากการปฏิบัติจริง จากการแก้ไขปัญหาในชีวิตจริง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การทำงานร่วมกันเป็นเครือข่าย มีระบบแบบแผนการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจ สามารถปฏิบัติกิจกรรมตามที่กำหนดให้ได้ จนเกิดประสบการณ์ การพัฒนา การ

เปลี่ยนแปลงทักษะของตนเอง และสามารถนำความรู้ ทักษะที่มีไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

อาจกล่าวสั้นๆได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ ได้ว่า หมายถึง การดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเป็นขั้นตอน ที่ช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ต่างๆ อาจเกิดได้หลายวิธี เช่น การฟัง การอ่าน การพูด การเขียน การสังเกต การจดจำ เป็นต้น

2.2.2 รูปแบบของกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม

สุทธิวรรณ พลขำนิ (2556) ได้เสนอแนะรูปแบบที่สำคัญในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยวิธีการและรูปแบบที่สำคัญๆได้แก่ 1) การบรรยายการบรรยายเป็นการนำเสนอข้อมูลและให้แนวคิด เหมาะในการให้ความรู้พื้นฐานและการให้ข้อมูลอย่างกว้างๆการบรรยายอาจใช้ร่วมกับวิธีการและกิจกรรมอื่นๆโดยใช้ก่อนการอภิปรายกลุ่ม ใช้ในการแนะนำหัวข้อวิชา หรือใช้เพื่อการทบทวน สรุปเนื้อหาสำคัญในช่วงท้ายของกิจกรรม และการบรรยายประกอบสื่อต่างๆเช่นสไลด์ รูปภาพ แผนภูมิ เป็นต้น และ 2) การอภิปรายกลุ่ม

จงรัก วงศ์ไชย (2555) ได้เสนอรูปแบบวิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ในระดับชุมชน ไว้ดังนี้

1) รมรงค์ด้วยสื่อ ใช้วิธีการจากเอกสารและคู่มือต่างๆ การติดแผ่นโปสเตอร์และการโฆษณาประชาสัมพันธ์

2) การให้โอกาสด้านการศึกษาในระบบและนอกระบบด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การจัดการบรรพชาสามเณร การฝากญาติฝากโยมอุปการะส่งเสียให้เรียน การจัดหน่วยการศึกษาผ่านทางไกล เป็นต้น

3) การฝึกงาน เช่น การสอนทักษะไปพร้อมๆ กับการทำงาน การฝึกอาชีพ เป็นต้น

4) การจัดโรงเรียนทางเลือก เช่น โรงเรียนการทำมาหากิน โรงเรียนหมู่บ้านเด็ก เป็นต้น

5) การใช้ห้องสมุดและศูนย์ข้อมูล ซึ่งเป็นการเก็บและรวบรวมผลงานขององค์กรและงานอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบริการแก่ชุมชน

6) การสาธิต มักทำอยู่ภายในหมู่บ้าน เพื่อให้สมาชิกในชุมชนเห็นและเข้าใจอย่างใกล้ชิด และมักเป็นกิจกรรมที่ร่วมกันของหมู่บ้าน เช่น ทำบ่อสาธิตการเลี้ยงปลา สาธิตการขยายพันธุ์พืช เป็นต้น เป็นการฝึกให้แก่สมาชิกในชุมชน ได้ทำจริงและทำเองได้ในโอกาสต่อไป

7) การฝึกอบรม ส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความรู้เฉพาะเรื่อง โดยเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาให้ความรู้โดยตรงในหมู่บ้าน หรือการส่งตัวแทนสมาชิกในชุมชนหรือผู้สนใจไปรับการอบรมกับโครงการอื่นๆ นอกพื้นที่

8) การศึกษาดูงานและทัศนศึกษา ได้แก่ การพากลุ่มเป้าหมายไปดูตัวอย่างงานพัฒนาในพื้นที่อื่นๆ ทั้งที่เป็นตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลวเพื่อเป็นบทเรียน มีการส่งเสริมและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้ที่เคยทำหรือกำลังทำกิจกรรมนั้น เพื่อให้เห็นตัวอย่างจริงและได้แลกเปลี่ยนกัน ทั้งในระดับบุคคลและกลุ่ม เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและความเข้าใจในเรื่องนั้นรวมทั้งเป็นการให้บทเรียน ข้อคิดและความรู้ต่างๆ แก่ผู้มาดูงาน กิจกรรมดูงานและทัศนศึกษาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมา

9) การสัมมนา ส่วนใหญ่เน้นที่กลุ่มผู้นำ มีการสัมมนาแลกเปลี่ยนกันเองระหว่างผู้นำในพื้นที่หรือระหว่างพื้นที่ต่างๆ

10) การพบปะแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ทัศนะ และประสบการณ์ เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งในระดับของผู้นำภายใน และสมาชิกชาวบ้าน การค้นหาผู้รู้ที่เป็นปราชญ์ โดยมีการเชิญชวนให้มาพบเพื่อทำการรู้จักและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมทั้งประสานให้เกิดการเรียนรู้ใหม่โดยการจัดกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนกันเองระหว่างชาวบ้านกับผู้นำ หรือระหว่างผู้นำกันเอง

11) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อมวลชน เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นกลไกในการแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารในวงกว้าง และมีบทบาทสำคัญในการให้การศึกษาแก่สาธารณชนเป็นอย่างดี การนำเสนอข่าวไม่เพียงสะท้อนความเป็นจริง แต่มีบทบาทในการชี้แนะอีกด้วย รวมทั้งสามารถเป็นแรงกดดันเพื่อให้ปัญหาคลี่คลายได้เช่นกัน

รูปแบบและวิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้

กระบวนการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการสังเกตและการเลียนแบบจากต้นแบบ สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่บุคคลมีความสนใจ โดยกระบวนการเลียนแบบ ประกอบด้วย 4 กระบวนการสำคัญ (Robbins, 2003) คือ

1) กระบวนการความสนใจ (Attentional process) คือ กระบวนการที่บุคคลรู้สึกสนใจในตัวแบบ และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนเห็นว่าตัวแบบและสถานการณ์ดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญ ตลอดจนเห็นว่าตัวแบบนั้นมีความเหมือนกับผู้เรียน

2) กระบวนการความจำ (Retention process) คือ กระบวนการในการจดจำพฤติกรรมของตัวแบบได้ดี ซึ่งจะทำให้สามารถเลียนแบบและถ่ายทอดแบบมาได้ง่าย

3) กระบวนการการแสดงออก (Motor and Reproduction process) คือ กระบวนการทำตามพฤติกรรมของตัวแบบ ซึ่งหมายความว่า ภายหลังจากที่ผู้เรียนได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้ว จะแสดงพฤติกรรมตามอย่างตัวแบบ

4) กระบวนการเสริมแรง (Reinforcement process) หมายถึง หากมีการเสริมแรงเช่น การให้รางวัลต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ จะทำให้บุคคลให้ความสนใจในพฤติกรรมแบบนั้นเพิ่มขึ้น เรียนรู้ดีขึ้น และแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้งขึ้น

2.2.3 วิธีการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้

ศรัญญา คัมภีระมนต์ (2556) กล่าวถึง วิธีการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

1) จำแนกตามกลุ่มเป้าหมายและระดับของงาน

1.1) ระดับบุคคล ได้แก่ การสังเกต การบันทึกข้อความ การถ่ายภาพวิดีโอ การนำเสนอต่อที่ประชุม การฝึกถามตอบ โดยใช้เหตุผลมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ การค้นหาคำตอบจากหนังสือและจากการพูดคุย และการฝึกเขียนเรียงเรียงทางวิชาการ

1.2) ระดับกลุ่ม ได้แก่ การประชุม การอภิปรายกลุ่ม การสาธิต การจัดนิทรรศการ การศึกษาดูงาน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

1.3) ระดับชุมชน ได้แก่ การรณรงค์ด้วยสื่อและการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชน การฝึกงาน การจัดห้องสมุดและศูนย์ข้อมูล การฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การสัมมนา การสาธิต การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การจัดเวทีเพื่อการรณรงค์

1.4) ระดับเครือข่าย ได้แก่ การศึกษาดูงาน การฝึกอบรม การประชุมสัมมนา การประสานงานกับหน่วยราชการ

1.5) การจัดการศึกษาสำหรับเด็ก ได้แก่ การละเล่น การเล่นนิทานและการลองทำ การจัดการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ ได้แก่ การบอกเล่า การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การสาธิต การจัดทำทัศนศึกษา

2) จำแนกตามลักษณะการให้ความรู้

2.1) การให้การศึกษาทางตรง ได้แก่ การเยี่ยมบ้าน / ไร่นาการประชุม การสาธิต การจัดทำทัศนศึกษา

2.2) การให้การศึกษาทางอ้อม ได้แก่ การจัดนิทรรศการ การให้การศึกษาผ่านผู้นำ การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ การจัดห้องสมุดชุมชน / ศูนย์ข้อมูลหมู่บ้าน

3) เทคนิคการประชุมอย่างมีส่วนร่วม เป็นการให้เวทีการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์กับบุคคลอื่น โดยเรียนรู้ที่จะใช้เหตุผลของการตัดสินใจร่วมกัน มีขั้นตอน ดังนี้

3.1) การรวบรวมสถานการณ์ หรือสภาพปัญหาของชุมชน โดยวิธีการวาดแผนภูมิความคิด

3.2) การจัดลำดับความสำคัญของปัญหา และแนวทางแก้ไข โดยการแสดงความ คิดเห็นด้วยการเขียนหรือการพูดคุย

3.3) การสรุปแนวทางในการแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันในการพัฒนา ชุมชน

4) เทคนิคการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมด้วยกระบวนการกลุ่ม ได้แก่

4.1) กระบวนการกลุ่ม เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ต้องร่วมกันคิด ร่วมกันทำ สร้างสรรค์ความรู้โดยกลุ่ม ทุกคนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด ซึ่งอาจจัดกิจกรรมของ กระบวนการกลุ่ม เพื่อการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เช่น เกม บทบาทสมมติ และการอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น

4.2) การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ มีการจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและ แบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน และต้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน เช่น การเล่าเรื่องรอบวง มุมสนทนา คู่ตรวจสอบ การร่วมกันคิด

4.3) การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ความรู้ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ต้องแสวงหาความรู้ และ สร้างความรู้ ความเข้าใจด้วยตนเอง ความแข็งแกร่ง ความเจริญงอกงามในความรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียน ได้มีโอกาสเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนอื่น ๆ หรือได้พบสิ่งใหม่ ๆ แล้วนำความรู้มา เชื่อมโยงกับบริบทที่เกิดขึ้น

5) การเรียนรู้จากภูมิปัญญาชาวบ้าน มีวิธีการถ่ายทอดที่หลากหลายตามเนื้อหา และ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่

5.1) การถ่ายทอดแบบไม่เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น การบอกเล่าโดยตรง การบอก เล่าโดยผ่านพิธีกรรม การบันเทิง

5.2) การถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษร

5.3) การถ่ายทอดแบบผ่านสื่อมวลชน

6) การสร้างเวทีการเรียนรู้ของชุมชน จะอยู่ในรูปของเครือข่ายการเรียนรู้โดยการการ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างชาวบ้านด้วยตนเอง และระหว่างชาวบ้านกับนักวิชาการ

6.1) การเก็บรวบรวมข้อมูล และการยกระดับข้อมูล

6.2) การเชื่อมประสานผู้นำในชุมชน

7) การเรียนรู้ชีวิตและจิตสำนึก เพื่อแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง คือ

7.1) ต้องเรียนรู้สภาพชีวิตที่เป็นจริงของตัวเอง

7.2) เน้นวิธีการแก้ปัญหาด้วยทัศนคติที่ว่าทุกปัญหามีทางแก้

7.3) การมีความคิดวิพากษ์วิจารณ์เพื่อที่จะได้คิดเป็น

8) การใช้สื่อเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ โดยบทบาทของสื่อจะต้องเป็นฝ่ายกระตุ้นจิตสำนึกให้ประชาชน มีความคิด และมีความสามารถตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ และสื่อจะต้องปราศจากการครอบงำจากภายนอก นอกจากจะอยู่ในรูปของเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โทรทัศน์ วิทยุสไลด์ และสิ่งพิมพ์ แล้วยังมีสื่อพื้นบ้าน ซึ่งจะเป็นภาษาถิ่นและสามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ง่ายในท้องถิ่น เช่น เพลงพื้นบ้าน การละเล่น กีฬา ประเพณี และพิธีกรรม

9) การฝึกทักษะอาชีพ ในโรงเรียนฝึกอาชีพนอกจากจะสอนในเรื่องของการพัฒนาอาชีพแล้วยังเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิด ในทางการแก้ปัญหา ซึ่งทุกคนสามารถช่วยกันคิด ช่วยกันแก้ไขปัญหา โดยมีความรู้สึกสนิทชิดเชื้อกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

10) เทคนิค A - I - C เป็นการระดมความคิดในการวางแผนพัฒนาหมู่บ้าน ให้ความสำคัญต่อการระดมความคิด และการมีส่วนร่วมของสมาชิกในชุมชนพื้นฐานของความเท่าเทียมกัน เป็นกระบวนการที่นำเอาคนเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากคนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดใน ชุมชน ร่วมกันวางแผนและทำเพื่อผลแห่งการพัฒนาชุมชนของตน

11) เทคนิคการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเองด้วย “ระบบคู่สัญญา” ใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง โดยใช้วิธีการให้ผู้แก้ปัญหาคิดเป็น วางแผนในการแก้ปัญหา อย่างเป็นระเบียบและชัดเจนขึ้น มีการควบคุมการแก้ปัญหาของตนเองภายใต้การรับรู้ของคู่สัญญา ซึ่งทำหน้าที่รับรู้และส่งเสริมพฤติกรรมแก้ปัญหาของผู้ปฏิบัติ ขั้นตอนหลัก ๆ มีดังนี้

- 11.1) การหาคู่สัญญา
- 11.2) การตั้งปณิธาน และขอคำแนะนำจากคู่สัญญา
- 11.3) การวางแผนในการแก้ปัญหา
- 11.4) ทำสัญญากับคู่สัญญา
- 11.5) ลงมือปฏิบัติตามแผนและบันทึกผลส่งคู่สัญญา
- 11.6) ประเมินผลการปฏิบัติ และปรับปรุงแผนการปฏิบัติ

12) กระบวนการทำความเข้าใจค่านิยม (Value Clarification) ช่วยให้บุคคลเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่จะตัดสินใจตั้งเป้าหมาย และวางแผนในชีวิต ตลอดจนพัฒนาความคิดเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความหมาย การกระจ่างค่านิยมจะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในวิธีการสร้างค่านิยมของตนเองภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดไว้ ตลอดจนส่งเสริมที่จะนำค่านิยมอื่น ๆ ของบุคคลอื่น มาเป็นแหล่งข้อมูลดีสำหรับตนเอง และสิ่งที่คาดหวังจากกระบวนการนี้ คือ การเอื้ออำนวยที่จะสร้างความสัมพันธ์

2.2.4 ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้

สุทธิวรรณ พลขำนิ (2556) ได้กล่าวถึง ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ว่า ควรมึลักษณะดังต่อไปนี้ 1) การเรียนรู้ที่สร้างจิตสำนึกทางอุดมการณ์ สำนึกของคุณค่า ศักดิ์ศรีของมนุษย์และพลังของการรวมกลุ่มพลังชุมชน 2) การเรียนรู้แบบองค์รวมเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เป็นการเรียนรู้ที่ไม่แยกส่วนระหว่างความเป็นชุมชน กับโครงสร้างอำนาจภายนอกชุมชน 3) การเรียนรู้ที่ประสานระหว่างการเรียนรู้เชิงประจักษ์ร่วมกับทฤษฎี เป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง และสรุปทเรียนจากการปฏิบัติ โดยวิเคราะห์สรุปผล และปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งปรับเปลี่ยนแนวทางให้มีความเหมาะสม แล้วนำไปปฏิบัติจริงอีกครั้ง และกลับมาสู่กระบวนการเดิมอีก 4) การเรียนรู้จากการเห็นของจริงหรือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตรง 5) การให้ผู้เข้าร่วมการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้เป็นผู้ค้นหาข้อมูล ประเมินปัญหา ความต้องการของตนเอง 6) การใช้กระบวนการกลุ่มที่เน้นความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การสร้างความร่วมมือในลักษณะการทำงานเป็นทีม เพื่อร่วมกันคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหาจะช่วยเสริมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 7) การเน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหา โดยเน้นให้เกิดการเรียนรู้จากการค้นคว้าซักถาม อภิปราย ตรวจสอบ และลงมือปฏิบัติ 8) กระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง กระบวนการเรียนรู้ที่ดีควรมีความต่อเนื่อง ควรมีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลในระยะยาว 9) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการ บรรยากาศที่เป็นกันเองจะช่วยทำให้เกิดความไว้นใจเชื่อใจ และเกิดความสามัคคีช่วยเหลือกัน 10) ความสัมพันธ์ที่เสมอภาคเท่าเทียมกัน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้จัดทำและผู้เข้าร่วมกระบวนการ ควรมีความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกัน ก่อให้เกิดการสื่อสารโต้ตอบ โดยผู้เข้าร่วมเสนอความคิดเห็น และสะท้อนกลับ ผู้จัดกระบวนการมีบทบาทเป็นผู้เอื้ออำนวยส่งเสริมให้มีการซักถาม

ศรัญญา คัมภีระมนต์ (2556) ได้กล่าวว่ากระบวนการเรียนรู้้นั้นควรมีลักษณะการเรียนรู้ 3 ประเด็นใหญ่ๆดังนี้ 1) ด้านการเรียนรู้ การเรียนรู้เพื่อทำ เรียนรู้เพื่อเป็น และเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน ควรมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ การเรียนรู้เพื่อตัวเอง และการเรียนรู้เพื่อสิ่งนอกตัวที่สัมพันธ์กับสิ่งนอกตัว 2) ด้านการปฏิบัติ เมื่อมีการเรียนรู้แล้ว เกิดความรู้แก่ผู้เรียน โดยนำความรู้ปฏิบัติผ่านช่องทางต่างๆ มีการเรียนรู้และปฏิบัติเป็นเนื้อเดียวกัน และมีกระบวนการแลกเปลี่ยน กับผู้อื่นที่มีมุมมองต่างกัน 3) การนำ ไปสู่การเปลี่ยนแปลง กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ค่อนข้างถาวร ในเรื่องความรู้ ทักษะ และทักษะ

เกรียงไกร กันตีมูล (2555) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญา หรือกระบวนการทางสมอง ซึ่งบุคคลใช้ในการสร้างความเข้าใจ หรือการสร้างความหมายของสิ่งต่างๆ ให้แก่ตนเอง

- 2) การเรียนรู้เป็นงานเฉพาะตนหรือเป็นประสบการณ์ ที่ไม่มีผู้ใดเรียนรู้หรือทำแทนกันได้
- 3) การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม เนื่องจากบุคคลอยู่ในสังคมซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อตน การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจึงสามารถกระตุ้นการเรียนรู้และขยายขอบเขตของความรู้ด้วย
- 4) การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นได้ทั้งจากการคิดและการกระทำทั้งการแก้ปัญหาและการศึกษาวิจัยต่างๆ
- 5) การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ตื่นตัว สนุก ทำให้ผู้เรียนรู้รู้สึกผูกพัน เกิดความใฝ่รู้การเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่นำมาซึ่งความสนุกสนาน หรือท้าทายให้ใฝ่รู้
- 6) การเรียนรู้อาศัยสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม สภาพแวดล้อมที่ดีสามารถเอื้ออำนวยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ได้ดี
- 7) การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ ทั้งในโรงเรียนครอบครัวและชุมชน
- 8) การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ การเรียนรู้จะส่งผลต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองทั้งทางด้านเจตคติ ความรู้สึก ความคิดและการกระทำ
- 9) การเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต บุคคลจำเป็นต้องเรียนอยู่เสมอเพื่อการพัฒนาชีวิตและจิตใจของตนเอง การสร้างวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต จึงเป็นกระบวนการที่ยั่งยืน ช่วยให้บุคคลและสังคมมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

อรดาวลัย ธนาวุฒิ (2555) ได้กล่าวถึง ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของกระบวนการเรียนรู้ 3 ประการ คือ 1) เป็นเครือข่ายและองค์กรชาวบ้าน การจัดการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ของชุมชนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้การส่งเสริมและสนับสนุนเครือข่ายและองค์กรชาวบ้าน เครือข่ายเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมส่วนต่างๆ เข้าหากัน ส่วนองค์กรชาวบ้านเป็นเครื่องมือในการจัดการทั้งในด้านผลผลิต ทรัพยากรธรรมชาติ เงินทุน และการเรียนรู้ของชุมชน เครือข่าย และองค์กรชาวบ้าน จึงมีบทบาทเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

2) เป็นระบบข้อมูลและสารสนเทศ การเรียนรู้ของชุมชนจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลข่าวสารและความรู้ในระยะแรกการเรียนรู้อาจใช้ข้อมูลข่าวสารและความรู้ในชุมชน เมื่อกระบวนการเรียนรู้เข้มแข็งและกว้างขวางขึ้น ข้อมูลข่าวสารและความรู้จากภายนอกเป็นสิ่งจำเป็น 3) เป็นสถาบันการเรียนรู้ของชุมชน ซึ่งหมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่มีความมั่นคงต่อเนื่อง อันเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การเรียนรู้ของชุมชน

กล่าวโดยสรุป ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้เพื่อการเพิ่มศักยภาพในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนา โดยกระบวนการเรียนรู้เกิดจากการรวมตัวในรูปกลุ่มหรือองค์กรชุมชนต่าง ๆ เพื่อแสวงหาทางออกร่วมกัน การแลกเปลี่ยนความรู้ การถ่ายทอดประสบการณ์ เป็นไปโดยธรรมชาติ ตรงกับความต้องการของกลุ่มหรือองค์กรชุมชนต่าง ๆ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ถึงปัญหาของตนเองและของกลุ่มหรือองค์กรชุมชนต่าง ๆ ร่วมกัน การแสวงหาทางออกที่เหมาะสม การนำไปสู่การปฏิบัติจริง รวมทั้งมีการประเมินผลและปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม องค์ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาที่มีอยู่ในชุมชน หรือรับจากภายนอก หรือเกิดจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หรือได้จากการปฏิบัติ และทรัพยากรทางวัตถุต่าง ๆ โดยการเรียนรู้ขององค์กรชุมชนจะเติบโตก้าวหน้าได้เมื่อมีการนำความรู้และทรัพยากรต่าง ๆ ไปแลกเปลี่ยนกับองค์กรชุมชนอื่น เกิดเป็นเครือข่ายการเรียนรู้ขึ้น ทำให้มีการขยายขอบเขตการเรียนรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ออกไปอย่างกว้างขวาง

2.2.5 ขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้

สุทธีวรรณ พลขำนิ (2556) กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลเพื่อพัฒนาขึ้นเป็นการเรียนรู้ในทางสร้างสรรค์ใหม่ ดังนี้ 1) การรับรู้ (Reception) ขั้นตอนพื้นฐานที่บุคคลรับเอาข้อมูลข่าวสารจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย 2) การเข้าใจ (Comperchension) บุคคลสามารถมองเห็นถึงความหมาย และเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของข้อมูลที่ได้รับรู้มา 3) การปรับเปลี่ยน (Transformation) การเรียนรู้ที่แท้จริงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคล ได้แก่ การเปลี่ยนวิถีคิด การเปลี่ยนพฤติกรรม ในสิ่งที่รับรู้ และเข้าใจแล้วเป็นอย่างดี เป็นการเปลี่ยนที่เกิดขึ้นจากการตระหนักรู้ ของบุคคลเอง

ศรัญญา คัมภีระมนต์ (2556) ได้กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ว่า ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ 6 ขั้นตอน คือ 1) ตระหนักในปัญหา หมายถึง การเข้าใจว่าเรื่องใดเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข 2) การหาทางเลือกที่หลากหลาย หมายถึง การกำหนดทางเลือกในการแก้ไขปัญหา 3) กำหนดทางเลือกที่เหมาะสม หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางเลือกที่คาดว่าจะแก้ปัญหาได้ 4) การเรียนรู้ปฏิบัติการ หมายถึง การดำเนินการตามทางเลือก 5) การปรับปรุงแก้ไข หมายถึง การรวบรวมข้อมูล และปรับปรุงแก้ไข 6) การประเมินผล หมายถึง การสรุปผลการปฏิบัติ

อรดาวัลย์ ธนาวุฒิ (2555) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 การประเมินปัญหาความต้องการของผู้เข้าร่วม ขั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์ ขั้นที่ 3 การเลือกกำหนดเนื้อหาและจัดลำดับเนื้อหา ขั้นที่ 4 การเลือกวิธีการในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ขั้นที่ 5 การจัดทำโครงการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 6 การออกแบบจัดทำหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ ขั้นที่ 7 การจัดกระบวนการเรียนรู้ ขั้นที่ 8-9 ประเมินผลและติดตามสนับสนุน

จรงค์ วงศ์ไชย (2555) ได้สรุปแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ 1) การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ (Plan) 2) การดำเนินการจัดกระบวนการเรียนรู้ (Do) 3) การประเมินผล การจัดกระบวนการเรียนรู้ (Check) 4) การปรับปรุงและแก้ไขปัญหา (Action) สถานศึกษาสามารถ นำแนวทางไปใช้ได้อย่างครบถ้วนและ มีความพึงพอใจในระดับมาก

บุพมาส สันธิราชภรณ์ (2555) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้ 1) การทำความเข้าใจกับผู้นำชุมชนในการทำงานวิจัย 2) การค้นหาแกนนำเยาวชนเข้าร่วมเป็นทีมวิจัยและเยาวชนที่ สนใจเข้าร่วมกิจกรรมศึกษาการเปลี่ยนแปลงของชุมชน 3) การฝึกฝนจัดประชุมสัญจรแต่ละหมู่บ้าน 4) การพูดคุยกับผู้เฒ่าผู้แก่เพื่อเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงของชุมชนในเวทีสัญจรแต่ละหมู่บ้าน 5) การ ประมวลผลข้อมูลการเปลี่ยนแปลงชุมชนเกษตรในชุมชนตำบลป่าสัก และ 6) การสรุปบทเรียน กระบวนการเรียนรู้ของเยาวชนและตัวบ่งชี้พัฒนาการ

ศุภรัตน์ เสร้ามัญ (2553) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้ 1) ผู้นำกลุ่มมีความ ต้องการและริเริ่มการพัฒนาผลิตภัณฑ์ 2) กรรมการและสมาชิกของกลุ่มร่วมคิดในการพัฒนา ผลิตภัณฑ์ 3) ผู้นำและกรรมการกลุ่มแสวงหาความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ 4) กรรมการและสมาชิกของ กลุ่มทดลองผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่และ 5) กรรมการและสมาชิกกลุ่มสรุปบทเรียนการทดลอง กระบวนการผลิตของแต่ละผลิตภัณฑ์

มณฑา ไชยงาม (2553) ได้สรุปขั้นตอนและวิธีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการเป็นการเลือกพื้นที่การศึกษา การคัดเลือกแกนนำชุมชน การแนะนำตัวผู้วิจัย การ สร้างความสัมพันธ์ การศึกษาข้อมูลชุมชน การศึกษากลุ่มตัวอย่าง 2) ขั้นดำเนินการ โดยการจัดอบรม ให้ความรู้ การศึกษาดูงาน การลงมือปฏิบัติ ได้แก่การจัดกิจกรรมรณรงค์คัดแยกขยะในชุมชนและ กิจกรรมสาธิตการทำปุ๋ยหมัก น้ำหมักชีวภาพ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การสร้างเครือข่าย การสรุปถอด บทเรียน 3) ขั้นติดตามประเมินผล

ซึ่งการสังเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ได้มีงานวิจัยอื่นๆที่ได้กล่าวถึง ดังนี้

ตารางที่ 2.1 สังเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้

ตารางที่ 2-1 สังเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้

แนวคิด/งานวิจัย	ตระหนักในปัญหา	วิเคราะห์	เรียนรู้/วางแผนการปฏิบัติ	เข้าใจกระบวนการ	ลงมือปฏิบัติ	ประเมินผล
บลูม (Bloom) (1982)	✓		✓		✓	✓
เมเยอร์ (Mayor) (1984)	✓		✓		✓	✓
บรูเนอร์ (Bruner) (1985)	✓		✓	✓	✓	✓
ไทเลอร์ (Tyler) (1986)	✓		✓		✓	✓
กาเย่ (Gagne) (1986)	✓	✓	✓		✓	✓
พافلอฟ (Pavlov) (1986)			✓		✓	
สกินเนอร์ (Skinner) (1990)	✓		✓	✓	✓	✓
ธอร์นไค้ (Thorndike) (1992)	✓		✓		✓	✓
อาร์เธอร์ (Arthur) (1996)	✓		✓		✓	✓
ปีเตอร์ (Peter) (2008)	✓	✓	✓		✓	✓
หลุยส์ (Louis) (2009)	✓		✓		✓	✓
สมิธ (Smith) (2010)	✓		✓		✓	✓
มิกะ (Mika) (2011)	✓		✓		✓	✓
วุฒิชัย สันธิ (2556)	✓		✓	✓		
รุจี เฉลิมสุข (2556)			✓			✓
ศิริมาศ แสงเมือง (2556)	✓		✓		✓	✓

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยสังเคราะห์ได้ 4 ขั้นตอน คือ 1) การตระหนักในปัญหา 2) การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ 3) การลงมือปฏิบัติ และ 4) การติดตามประเมินผล

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชนเมือง

2.3.1 ความหมายของชุมชนเมือง

ชุมชนเมืองมีความหมายหลายลักษณะดังจะกล่าว ต่อไปนี้

เบญจวรรณ รุ่งศรี (2557) กล่าวว่า ชุมชนเมือง หมายถึง ชุมชนที่มีประชากรอาศัยอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก เป็นศูนย์กลางของความเจริญต่างๆ การคมนาคมสะดวก ประชาชนประกอบอาชีพหลากหลาย ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนเมืองเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน โดยมากมักจะติดต่อกันด้วยตำแหน่งหน้าที่การงาน ความจริงใจที่มีต่อกันน้อยมาก ความสัมพันธ์ของชาวเมืองมีการจัดตั้งเป็นกลุ่มต่างๆ ชุมชนเมืองมีลักษณะเป็นครอบครัวขนาดเล็ก (ครอบครัวเดียว) สมาชิกในครอบครัวมักจะประกอบอาชีพแตกต่างกัน วัดเป็นเพียงแหล่งประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น ไม่ได้เป็นศูนย์กลางจิตใจเหมือนชุมชนชนบท พฤติกรรมของชาวเมืองจะยึดกฎหมายเป็นหลัก เศรษฐกิจในสังคมเมืองจะมีความเจริญมาก

จริยา อินทา (2556) กล่าวว่า ชุมชนเมือง หมายถึง ชุมชนที่มีการติดต่อกันอย่างเป็นระเบียบแบบแผน คนในชุมชนเมืองไม่มีความสนิทสนมกลมเกลียวกัน จะเป็นในลักษณะต่างคนต่างอยู่ ไม่มีการพึ่งพาอาศัยกัน อาจจะมีการพึ่งพาอาศัยกันบ้างเมื่อมีผลประโยชน์ต่อกัน คนในชุมชนเมืองมีการประกอบอาชีพที่หลากหลายมีความถนัดและเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพราะมีคนหลากหลายเชื้อชาติและศาสนา และเป็นศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม แต่ชุมชนเมืองจะมีปัญหาทางสังคมมากกว่าชุมชนชนบท และมีอัตราการเกิดปัญหาอาชญากรรมในอัตราที่สูง

ศิวพร ฟองทอง (2556) กล่าวว่า ชุมชนเมือง หมายถึง ชุมชนที่อยู่ในเขตเทศบาลที่มีประชากรหนาแน่นตั้งแต่ 2,500 คนต่อตารางกิโลเมตร เป็นชุมชนที่มีศูนย์กลางของความเจริญด้านการปกครอง การเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของธรรมชาติโดยทั่วไปถือว่าเขตที่มีประชากรอยู่รวมกันประมาณ 20,000 คนขึ้นเป็นชุมชนเมือง การใช้เทคโนโลยีทางอุตสาหกรรม (Industrial Technology) เนื่องจากการพัฒนาเครื่องยนต์กลไกเพื่อผลิตสินค้าจำนวนมาก จึงต้องการแรงงานด้านเทคนิคในการทำงานอุตสาหกรรม การประกอบอาชีพจะเป็นรูปของการแบ่งงานกันตามความชำนาญเฉพาะอาชีพ ลักษณะทั่วไปของสังคมเมือง คนเมืองถือตามเขตที่อยู่ในปกครองและการ

ปรับปรุงของเทศบาลทั้งเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล สัดส่วนทางเพศของชาวเมือง คือ เป็นชายมากกว่าหญิง (เช่นเดียวกับประเทศด้อยพัฒนาทั่วไป) ประชากรวัยหนุ่มสาวมีมากกว่าเด็ก และวัยชรา สังคมชนบทมีลักษณะเด่นที่สำคัญ คือ บุคคลมีความสำคัญแบบคุ้นเคยเห็นหน้ากันและกัน เป็นประจำ ผู้คนส่วนใหญ่มีชีวิตร่วมกันในสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา ศาสนา เป็นต้น ซึ่งเป็นแนวคิดและการปฏิบัติตนของคนทั่วไปในสังคม ขนาดของชุมชน โดยทั่วไปสังคมชนบทจะมีขนาดเล็ก ความหนาแน่นของประชากรน้อย อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มตามขนาดไร่นา ลักษณะ หมู่บ้านเป็นแบบดั้งเดิม กลุ่มของสังคมหรือสถาบันมีขนาดเล็กระบบเครือญาติ เป็นระบบพื้นฐานของสังคมชนบทซึ่งมีความผูกพันต่อกันในลักษณะครอบครัวและเครือญาติ บรรยากาศของความสัมพันธ์จะเต็มไปด้วยความเป็นกันเองและมั่นคง ภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมธรรมชาติ (Natural Environment) ผู้ที่อาศัยอยู่ในภูมิประเทศหรือภูมิอากาศ ที่แตกต่างกันเช่น พวกที่อาศัยอยู่ในเขตอากาศร้อน อากาศหนาว อยู่ที่ราบ หรือ แถบภูเขา มีอิทธิพลทำให้มนุษย์ชาวชนบทอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ เช่นไร่ สวน ท้องนา ป่า ทะเล ภูเขา ฯลฯ ส่วนเมืองแวดล้อมไปด้วย สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นประดิษฐ์ขึ้น เช่น ตึก อาคาร สถานที่ราชการ

ลักษณะของชุมชนเมืองมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ (ปิติพร จันทะชัย, 2553) ดังต่อไปนี้

เมือง หมายถึง สถานที่ที่มีการแบ่งแยกประเภทของงานตามความถนัด และทักษะ ของประชากร เช่น พระ ทหาร ช่างฝีมือ เป็นต้น นอกจากนั้นยังแบ่งตามฐานะทางการเงินของประชาชนในเมือง ด้วยความแตกต่างที่ไม่เท่ากัน นอกจากนี้ ยังมีเรื่องของความแตกต่างกันทางเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ โดยพบมากในเมืองขนาดใหญ่

เมือง เป็นแหล่งที่มาของรายได้จากการค้าขาย การเกษตรกรรม และเป็นแหล่งอาหารที่เหลือเพื่อ ตลอดจนเป็นที่สะสมทรัพยากรทุกรูปแบบ

เมือง เป็นสถานที่ที่มักจะมีเอกลักษณ์ที่แน่ชัด บ่งบอกความเป็นตัวของตัวเอง ด้วยองค์ประกอบเมืองทางด้านกายภาพ หรืออนุสาวรีย์ เช่น ระบบท่อส่งน้ำของกรุงโรม หรือระบบคูเมืองของทวีปเอเชีย เป็นต้น

เมือง เป็นสถานที่ที่ประกอบด้วยอาคารบ้านเรือน และผู้คน ซึ่งมีชีวิตและวิญญาณสอดแทรกอยู่ทุกอณูของพื้นที่เสมอมา

เมือง หมายถึง สถานที่ซึ่งกลุ่มคนที่มีความกระตือรือล้นที่จะมารวมกัน เพื่อดำเนินกิจกรรม รวมกลุ่มในรูปแบบลักษณะต่างๆ ทั้งนี้ขนาดของเมืองมิได้ถูกกำหนดด้วยขนาด หรือจำนวนประชากร แต่จะถูกกำหนดด้วยความหนาแน่นของชุมชน เช่น เมืองในสมัยอาณาจักรโรมัน ซึ่งมีจำนวนถึง 3,000 เมืองนั้น มีอยู่เพียง 12-15 เมือง เท่านั้นที่มีจำนวนประชากรเกิน 10,000 คน โดยมีรัฐบาลกลางคอยควบคุมอยู่

เมือง หมายถึง บริเวณที่มีขอบเขตแน่ชัด ไม่ว่าจะด้วยวัตถุ หรือสัญลักษณ์ ซึ่งจะบ่งบอกความเป็นเมืองได้อย่างชัดเจน

เมือง จะมีลักษณะเป็นกลุ่มเมือง จะอยู่ด้วยกันหลายๆ เมือง เป็นระบบ มีการแบ่งฐานะของเมืองเป็นลำดับชั้น ไหลลงไปถึงหมู่บ้าน ศักดิ์และฐานะของเมือง สามารถบอกได้ด้วยชื่อเมือง เมื่อพิจารณาทางประวัติศาสตร์จะพบว่ามีภาษา หรือจำนวนประชากร

เมือง มีพื้นที่ชนบท (Rural) ที่มีความสัมพันธ์กันในรูปแบบของการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นอาณาบริเวณที่เด่นชัด ไม่ว่าจะเป็นการบริหาร ปกครอง การผลิตอาหาร การให้ความคุ้มครองป้องกัน

กล่าวโดยสรุป ชุมชนเมือง หมายถึง ชุมชนที่มีประชากรอาศัยอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก เป็นศูนย์กลางของความเจริญต่างๆ การคมนาคมสะดวก ประชากรประกอบอาชีพหลากหลาย ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนเมืองเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน การทำงานจะมีการแบ่งหน้าที่กันทำงานอย่างชัดเจน ไม่เหมือนในชุมชนชนบทที่คนๆหนึ่งมีการทำงานที่หลากหลาย

2.3.2 การแบ่งประเภทของชุมชนเมืองและชนบท

จรียา อินทา (2556) กล่าวว่า การแบ่งชุมชนออกเป็น 2 แบบ คือ ชุมชนชนบท (Rural) และเมือง (Urban) ในทางสังคมวิทยา เนื่องจากชนบทและเมืองมีความแตกต่างกันทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ประชากร และสิ่งแวดล้อม นักสังคมวิทยาจึงได้อธิบายความแตกต่างระหว่างชุมชนชนบทและเมืองในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ชนบท หมายถึง ส่วนที่อยู่นอกเขตเมืองหรือเขตเทศบาล มีประชากรที่เลี้ยงชีพด้วยการเกษตรกรรมเป็นสำคัญ มีระเบียบสังคมที่สอดคล้องกับลักษณะชุมชนแบบหมู่บ้าน ตั้งบ้านเรือนเป็นกลุ่มก้อน หรือกระจัดกระจายตามลักษณะภูมิประเทศหรือตามประเพณีนิยม

เมือง เป็นชุมชนแบบหนึ่ง เช่น ในสหรัฐอเมริกา ชุมชนเมือง ก่อน พ.ศ. 2453 หมายถึงเขตที่มีจำนวนประชากรตั้งแต่ 8,000 คนขึ้นไป แต่หลังจากปี พ.ศ. 2453 หมายถึงเขตที่มีจำนวนประชากรตั้งแต่ 2,500 คนขึ้นไป ส่วนในประเทศไทยกำหนดให้เขตเทศบาล ที่มีจำนวนประชากรตั้งแต่ 10,000 คนขึ้นไป เป็นเขตเมือง

1) ด้านความแตกต่างทางสังคมและการแบ่งชั้นทางสังคม (Social differentiation and stratification)

ชนบท มีความแตกต่างทางสังคมและการแบ่งชั้นทางสังคมน้อย

เมือง มีความแตกต่างทางสังคมและการแบ่งชั้นทางสังคมมาก

2) ด้านการเคลื่อนที่ทางสังคม (Social mobility)

ชนบท การเปลี่ยนแปลงในด้านที่อยู่อาศัย อาชีพ และอื่น ๆ มีการเปลี่ยนแปลงน้อย ส่วนการย้ายถิ่นจะเป็นในลักษณะจากชนบทไปสู่เมือง

เมือง มีการเคลื่อนที่ทางสังคมมากกว่าชนบท การเคลื่อนที่ทางสังคมจะมีความสัมพันธ์กับความเป็นเมือง โดยปกติจะมีการย้ายถิ่นจากชนบทเข้ามาอยู่ในเมือง แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์วิกฤต คนในเมืองจะมีการอพยพจากเมืองไปสู่ชนบท

3) ด้านระบบของการกระทำระหว่างกัน (System of interaction)

ชนบท มีการติดต่อและสื่อสารกันน้อยกว่าคนในเมือง มีการติดต่อและมีความสัมพันธ์แบบปฐมภูมิ (Primary relation) ความสัมพันธ์จะเป็นแบบส่วนตัวง่าย ๆ แต่จริงจัง

เมือง มีการติดต่อและสื่อสารกันมาก อาณาเขตของการกระทำระหว่างกันกว้างมากกว่าในชนบท มีการติดต่อและมีความสัมพันธ์แบบทุติยภูมิ (Secondary relation) ไม่มีความเป็นกันเอง ความสัมพันธ์คงอยู่เพียงระยะเวลาสั้น ๆ รูปแบบความสัมพันธ์มีความซับซ้อน ยุ่งยาก ผิดเพี้ยน และมีแบบ

4) ด้านความหนาแน่นของประชากร (Density of population)

ชนบท ความหนาแน่นของประชากรในชนบทจะต่ำกว่าในเมือง

เมือง ความหนาแน่นของประชากรสูงกว่าชนบท และมีความสัมพันธ์กับความเป็นเมือง

5) ด้านความต่างแบบกันหรือความเป็นแบบเดียวกันของประชากร (Heterogeneity and homogeneity of population)

ชนบท ประชากรมีความเป็นแบบเดียวกันในลักษณะของเชื้อชาติและความรู้สึกทางสังคม

เมือง ประชากรมีความต่างแบบกันมาก และความเป็นเมืองจะมีความสัมพันธ์กับความต่างแบบของประชากร

6) ด้านอาชีพ (Occupation)

ชนบท เป็นชุมชนที่ประกอบด้วยประชากรและครอบครัวที่ประกอบอาชีพการเกษตร ส่วนอาชีพอื่น ๆ มีน้อยกว่าอาชีพเกษตรกรรม

เมือง ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกี่ยวกับเครื่องจักรกล อุตสาหกรรม การค้าพาณิชยกรรม นักวิชาการ การปกครอง และอาชีพอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เกษตรกรรม

7) ด้านสิ่งแวดล้อม (Environment)

ชนบท เป็นสิ่งแวดล้อมที่เกิดตามธรรมชาติและมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของประชาชนมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติโดยตรง

เมือง สิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่เป็นสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นและมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน ประชาชนห่างไกลจากสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ

8) ด้านขนาดของชุมชน (Size of community)

ชนบท เป็นชุมชนของเกษตรกรขนาดเล็ก ๆ แต่ใช้พื้นที่ขนาดใหญ่ในการประกอบอาชีพ

เมือง เป็นชุมชนขนาดใหญ่ ขนาดของชุมชนจะมีความสัมพันธ์กับความเป็นเมือง

2.3.3 กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเมือง

ความหมายของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชน

การเรียนรู้ของชุมชน เป็นจุดเริ่มต้นของ “การพัฒนาชุมชน” ในวิถีทางที่ทำให้ประชาชนรู้สึกเป็น “เจ้าของ” ชุมชน การสร้างความเป็นชุมชน (sense of community) จึงเป็นหนึ่งเดียวกับการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ของชุมชน การเรียนรู้ของชุมชนแยกไม่ขาดจากการสร้างจิตสำนึกสาธารณะ ฉะนั้นชุมชนที่อุดมไปด้วยชีวิตสาธารณะที่มีสุขภาพดี หรือชุมชนที่มีประชาสังคมเข้มแข็งคือ “ชุมชนแห่งการเรียนรู้” กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็งนั้น มีลักษณะเป็นกระบวนการเรียนรู้ในวิถีชีวิต ซึ่งหมายถึงลำดับขั้นตอนที่สมาชิกในชุมชนเข้ามารวมกลุ่มคิดวิเคราะห์ปัญหา วิเคราะห์สาเหตุ วิเคราะห์ทางเลือกของการแก้ปัญหา ดำเนินการแก้ปัญหา และสรุปบทเรียน อันก่อให้เกิดการยกระดับสติปัญญาในการแก้ปัญหาของชุมชนให้สูงขึ้น กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง ยังมาจากกระบวนการเรียนรู้ตามแนวระบบโรงเรียนด้วย ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็งอาจเป็นกระบวนการเรียนรู้ในวิถีชีวิต หรือกระบวนการเรียนรู้ตามแนวระบบโรงเรียน หรือทั้งสองประการ กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนจึงมีความหมายเกี่ยวกับทั้งกระบวนการเรียนรู้ในวิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้ตามแนวระบบโรงเรียน (ปิติพร จันทะชัย, 2553)

สิ่งที่เราเรียนรู้จากและผ่านการแลกเปลี่ยนกับคนอื่น อาทิ อะไรคือสิ่งที่มีคุณค่าต่อเราในฐานะที่เป็นชุมชน อะไรคือผลประโยชน์ร่วมของเรา ในฐานะที่เป็นชุมชนเรามีเป้าหมายตรงกันหรือไม่ และอะไรคือสิ่งที่เรา(ชุมชน)คิด เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกระบวนการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนระหว่างคนใน

ชุมชนและสาธารณะ ทำให้เรารู้ในสิ่งที่เราต้องการจะรู้ ซึ่งไม่อาจรู้ได้โดยลำพัง กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจึงเป็นการเปิดให้ประชาชนกำหนดหรือนิยามประเด็นปัญหาสาธารณะร่วมกัน อาจกล่าวได้ว่าคือ กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน หมายถึง ลำดับขั้นตอนที่สมาชิกในชุมชนเข้ามารวมกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาของชุมชนและ/หรือสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้แก่ชุมชน โดยร่วมกันคิดวิเคราะห์ แสวงหาทางเลือก ดำเนินการ และประเมิน ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ในวิถีชีวิตและ/หรือกระบวนการเรียนรู้ตามแนวระบบโรงเรียน

ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชน

ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนต่อการพัฒนาสังคม (รัชนก แก้วจิ้น, 2556) มีดังนี้

1) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน เป็นหัวใจที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง เนื่องจากเป็นการยกระดับความสามารถในการคิดวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุ แสวงหาทางเลือกในการแก้ปัญหา การตัดสินใจเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหาและสรุปทบทวน เพื่อยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น

2) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเป็นจุดเด่นของการพัฒนาชุมชนที่ประชาชนมีส่วนร่วมและมีบทบาทในการกำหนดแผนงานโครงการและวิธีการดำเนินงาน ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มตามธรรมชาติ และสร้างเครือข่ายเกิดเป็นขบวนการประชาชน ซึ่งรวมตัวกันหาทางเลือกและทางออกในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองจากสาระเกี่ยวกับความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ากระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง

3) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเป็นกระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนชีวิตที่พัฒนาศักยภาพของคนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น

4) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน เป็นหัวใจหรือเป็นแกนกลางของกระบวนการสำคัญ 3 กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับวิถีชาวบ้านและชุมชน อันทำให้ชุมชนสามารถพึ่งตนเองได้ กระบวนการดังกล่าวมีดังนี้คือ (1) กระบวนการปรับใช้วัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา (2) กระบวนการพัฒนากลไกทางสังคมวัฒนธรรม และ (3) กระบวนการสร้างสรรค์สถาบันของชุมชน

ลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชน

รุจี เฉลิมสุข (2556) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนเป็นการเรียนรู้จากปัญหาในชีวิตจริง (Problem Oriented) และเป็นการเรียนรู้เพื่อพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงๆ เมื่อชุมชนสามารถช่วยกันแก้ปัญหาของ

ตนเองได้ ความมั่นใจในศักยภาพของตนเองก็จะสูงขึ้น และกล้าที่จะริเริ่มคิดค้นหาทางเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อพัฒนาชุมชนของตนเองให้ดีขึ้น

2) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน เป็นการเรียนรู้และทำงานร่วมกันในลักษณะเป็นเครือข่าย เครือข่ายเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ในแนวราบมากกว่าแนวตั้ง ไม่มีโครงสร้างอำนาจลักษณะของ กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่สี่ลาภรณ์ นาคทรพรพ ได้กล่าวมานั้น กินความค่อนข้างจะครอบคลุม สาระได้อย่างครบถ้วน อย่างไรก็ตามแนวคิดนี้จะกล่าวถึงลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชน เน้นหนักไปในมิติของกระบวนการมากกว่าเชิงเนื้อหา ดังนั้น ถ้าหากจะเพิ่มมิติของเนื้อหาเข้าไป ด้วย ก็ย่อมจะทำให้กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนมีความสมบูรณ์ขึ้น ซึ่งสรุปได้ว่า มีลักษณะดังนี้ (1) เป็นกระบวนการกลุ่ม (2) เกิดจากการปฏิบัติจริง (3) เรียนรู้จากปัญหา (4) เป็น เครือข่าย และ (5) เป็นองค์รวม

3) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชน เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง พลวัตของการ เรียนรู้เกิดขึ้นจากการได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิเคราะห์ปัญหา สาเหตุของปัญหา และหา แนวทางแก้ไข เมื่อได้แนวทางแก้ไขแล้วสมาชิกก็น่ากลับไปลงมือปฏิบัติ มีปัญหาอุปสรรคอะไรเกิดขึ้น ก็นำกลับมาทบทวนวิเคราะห์ร่วมกับกลุ่มเพื่อหาทางแก้ต่อไปอีก ประเวศ วะสี เรียกกระบวนการนี้ว่า กระบวนการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์จากการกระทำร่วมกัน (Interactive Learning through Action)

4) กระบวนการเรียนรู้ของชุมชนมีลักษณะเป็นกระบวนการกลุ่ม การเรียนรู้ของแต่ละคนจะ เกิดขึ้นในกระบวนการที่ได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ปัญหาและ ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาระหว่างกันในชุมชนด้วยกัน เพื่อหาทางแก้ปัญหาคือดีที่สุด

2.3.4 โครงสร้างทางสังคมของชุมชน

โครงสร้างทางสังคมของชุมชน มีโครงสร้างและสถาบันทางสังคมที่มีลักษณะหลากหลาย (เบญจวรรณ รุ่งศรี, 2557) ดังต่อไปนี้

1) สถาบันทางสังคมในชุมชน สถาบันทางสังคมในชุมชน เป็นแบบอย่างของการคิดของ สมาชิกในชุมชน ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม อุดมการณ์ คุณธรรม และแบบอย่างในการกระทำสิ่งต่างๆ ของสมาชิก ได้แก่ บรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งมีการดำรงอยู่ของชุมชนและชุมชนได้สร้างสรรค์ สะสม ถ่ายทอด สืบต่อกันมา สถาบันทางสังคมมีองค์ประกอบสำคัญ ๓ ตำแหน่งทางสังคม (Social Position) ของบุคคลซึ่งแตกต่างกันออกไป ภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบของบุคคล ซึ่งเป็นไปตาม สถานภาพและบทบาทที่บุคคลดำรงตำแหน่ง แบบแผนพฤติกรรมหรือกรอบมาตรฐานในการประพฤติ ปฏิบัติของบุคคลและองค์วัตถุ (Material Component) คือส่วนที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม มองเห็นได้ และจับต้องได้ สถาบันทางสังคมในชุมชนที่สำคัญมีหลายสถาบันเช่น สถาบัน ครอบครัว

สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันการเมือง สถาบันเศรษฐกิจ สถาบันศิลปะและนันทนาการ สถาบันภาษาและการสื่อสาร สถาบันการคมนาคมขนส่ง สถาบันอนามัยและสาธารณสุข สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

2) องค์การทางสังคมในชุมชน เป็นกระบวนการจัดระเบียบทางสังคมของสมาชิกในชุมชน (Process of Social Organization) และกลุ่มสมาชิกของชุมชนที่จัดระเบียบทางสังคมแล้ว (Organized Group)

2.1) กระบวนการจัดระเบียบทางสังคม เป็นการสร้างการสอนระเบียบของสังคมให้กับสมาชิกในชุมชน โดยการสร้างความเชื่อ (Belief) ความรู้ (Wisdom) ค่านิยม (Value) อุดมการณ์ (Ideology) บรรทัดฐาน (Norms) คุณธรรม (Virtue) การกำหนดสถานภาพ (Status) และบทบาท (Role) ผ่านการขัดเกลาทางสังคม (Socializations) หรือการฝึกอบรมให้รู้ระเบียบของสังคม เพื่อให้สมาชิกยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบทางสังคมและสถานภาพบทบาทที่ดำรงอยู่

2.2) กลุ่มสมาชิกทางสังคมที่ได้จัดระเบียบทางสังคมแล้ว เป็นกลุ่มสมาชิกที่ผ่านกระบวนการจัดระเบียบทางสังคมในข้อ 1 กลุ่มคนเหล่านี้มีหลายขนาดตามจำนวนของสมาชิก มีความซับซ้อนของโครงสร้างแตกต่างกัน แต่มีองค์ประกอบพื้นฐานร่วมกัน คือความสัมพันธ์ทางสังคมแบบแผนพฤติกรรม (Pattern of Behavior) และภาระหน้าที่ (Function) เช่น กลุ่มสังคม (Social Group) ครอบครัว (Family) สมาคมหรือสหจร (Association) ชนชั้น (Class) และสังคมมนุษย์ (Society)

สถาบันที่สำคัญในชุมชน

ศิวาพร ฟองทอง (2556) กล่าวว่า ในชุมชนที่มีความเหมาะสมในการดำรงชีวิตประจำวัน มีดังนี้

1) วัด วัดเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันศาสนาและมีความสำคัญต่อชุมชนอย่างมาก ในวัดก็จะมีพระสงฆ์ซึ่งเป็นตัวแทนของพระพุทธศาสนาที่ประชาชนในชุมชนใช้เป็นที่พักและยึดเหนี่ยวทางใจ ใช้กฎเกณฑ์แห่งศีลธรรมช่วยประชาชนให้ทำความดีช่วยก่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในชุมชนและช่วยปลูกฝังค่านิยมให้แก่ประชาชน กล่าวได้ว่า ชีวิตของประชาชนในชุมชนนั้นผูกพันกับวัดตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย กิจกรรมพัฒนาต่างๆที่เกิดขึ้นในชุมชนส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับวัดหรือพระสงฆ์สืบตั้งนั้นจึงถือได้ว่า วัดเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนนั้น

2) โรงเรียน ในโรงเรียนจะต้องมีครูซึ่งเป็นผู้ให้การศึกษาอบรมแก่ประชาชนในชุมชน การศึกษาถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น จึงจำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งต่างๆ อันที่จริงแล้ว มนุษย์เริ่มมีการศึกษาตั้งแต่มนุษย์เริ่มรู้จักคิด พิจารณาสีรอบตัว และ

พยายามเข้าใจและหาทางอยู่รอดกับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ซึ่งเป็นการตอบสนองการอยู่รอดและความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ ความรู้ดังกล่าว เริ่มจากการรู้จักใช้ก้อนหินขว้างปาสัตว์มาเป็นอาหารและวิวัฒนาการเรื่อยๆจนสามารถมีอิทธิพลเหนือสิ่งแวดล้อมในบางอย่าง แต่เนื่องจากชุมชนสลับซับซ้อนขึ้น มนุษย์จึงต้องหาทางแก้ไขปรับปรุงการศึกษาให้เข้ากับชุมชนที่พัฒนา การศึกษาของมนุษย์จึงไม่สิ้นสุด และเป็นกระบวนการที่มีอยู่ตลอดไป ฉะนั้น โรงเรียนหรือครูในโรงเรียนจึงมีส่วนสำคัญในการให้ความรู้การศึกษาแก่ประชาชนเพื่อให้ดำรงชีวิตและปรับตัวได้ดีขึ้นในชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นอกเหนือไปจากนี้ครูในโรงเรียนยังถือว่าเป็นผู้นำชุมชน เพราะเป็นผู้มีความรู้ สามารถแจ้งข่าวสารและเป็นที่ปรึกษาให้แก่ประชาชนในชุมชนได้

3) ตลาด ตลาดเป็นสถาบันทางเศรษฐกิจที่สำคัญในชุมชน มีส่วนสำคัญช่วยให้เศรษฐกิจในชุมชนขยายตัว ตลาดมีหน้าที่และบทบาทที่เป็นคุณประโยชน์ต่อประชาชนในชุมชน ดังนี้

3.1) ทำให้ประชาชนผู้ผลิตสินค้า หรือผู้ให้บริการสามารถติดต่อกับผู้ซึ่งต้องการสินค้าและบริการเหล่านั้น

3.2) ช่วยบำบัดความต้องการทางเศรษฐกิจของชุมชน คือ ผู้ที่ต้องการซื้อหรือขายไม่ว่าจะเป็นพืชผลทรัพย์สินหรือบริการสามารถติดต่อได้ที่ตลาด

3.3) ช่วยให้ความสะดวกแก่ประชาชนในการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เช่น ระบบเงินเชื่อ การใช้เงินตรา การจัดให้มีการแบ่งงาน กำหนดค่าจ้างและดอกเบี้ย เป็นต้น

3.4) ช่วยพัฒนาและช่วยสร้างความเจริญก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจของชุมชน เพื่อความอุดมสมบูรณ์และความมั่นคงของสมาชิกภายในชุมชน

3.5) ช่วยให้การบริโภคให้เป็นไปอย่างพอเพียงและทั่วถึง รวมทั้งการติดต่อค้าขายแลกเปลี่ยนกับชุมชนอื่นๆ และเป็นความจริงที่ว่า ประชาชนในทุกชุมชนไม่อาจหลีกเลี่ยงต่อการผูกพันกับตลาดอยู่เสมอเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพย์สินนั้น การแลกเปลี่ยนกระทำได้หลายวิธี เช่น การแลกเปลี่ยนทางอ้อม เช่น การให้วัตถุหรือสิ่งของแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แล้วอีกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ให้วัตถุหรือสิ่งของอื่นตอบแทนมา นอกจากนี้ยังมีการแลกเปลี่ยนทางตรง เช่นการแลกเปลี่ยนทรัพย์สินสิ่งของกันตรงไปตรงมา แลกข่าวสารกับปลา เป็นต้น และการแลกเปลี่ยนโดยใช้สื่อ อันหมายถึง การซื้อขายทรัพย์สินด้วยเงินตรา หรือเงินเชื่อ เป็นต้น การแลกเปลี่ยนดังกล่าวซึ่งมนุษย์หลีกเลี่ยงไม่ได้ส่วนมากจะกระทำโดยผ่านตลาดแทบทั้งสิ้น รูปแบบของตลาดนั้น อาจเป็นแหล่งชุมนุมที่มีการจัดระเบียบระบบอย่างดี หรือเป็นสถานที่สาธารณะหรือเป็นบริเวณบ้านภายในชุมชนก็ได้แล้วแต่กรณี เพราะฉะนั้น ตลาดจึงเป็นสถาบันเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนอย่างยิ่ง

4) บ้าน ในทุกชุมชนมนุษย์ต้องมีบ้าน ด้วยเหตุที่บ้านเป็นหน่วยของชุมชนที่สำคัญที่สุด มีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด และมีความคงทนที่สุด อีกทั้งยังไม่เคยปรากฏว่าชุมชนใดที่ไม่มีครัวเรือนหรือบ้าน จึงทำให้กล่าวได้ว่า บ้านเป็นสถาบันครอบครัวที่ผูกพันอยู่กับมนุษย์ในทุกชุมชนทั้งทางตรงและทางอ้อม การพัฒนาชุมชนจะประสบความสำเร็จอย่างมาก ถ้าหากมีพื้นฐานที่มั่นคง หน่วยที่เป็นพื้นฐานของชุมชนก็คือ บ้าน เมื่อบ้านได้รับการพัฒนา หรือกล่าวอีกในหนึ่งครอบครัวมีความเป็นอยู่ดีมีความสุข ความเจริญ ชุมชนก็จะเจริญตามมาด้วยเป็นเงาตามตัว กอปรกับครอบครัวในชุมชนชนบทนั้นเป็นครอบครัวขยายที่ผูกพันกันอย่างใกล้ชิด พลังส่วนนี้จึงเป็นกลุ่มพลังที่ควรให้ความสนใจและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาชุมชนในทุกชุมชน

5) รัฐ ในความหมายที่กว้างขวางหมายถึง สถาบันการปกครองที่ประกอบด้วย อาณาเขต ประชากร อำนาจอธิปไตย และรัฐบาล แต่ในที่นี้มีความหมายที่แคบกว่า คือ หมายถึง สถาบันการปกครองหนึ่งในชุมชนซึ่งเป็นสถาบันที่เก่าแก่ มีฐานะเหนือสถาบันในชุมชนอื่น ๆ มีการใช้อำนาจในการนำ ประสานปกครองและค้ำจุนสถาบันอื่น ๆ โดยใช้อำนาจควบคุมทางกฎหมาย เพื่อกำหนดให้กิจการต่างๆภายในชุมชนดำเนินไปภายในขอบเขตและความเหมาะสม เช่น การดำเนินชีวิตของครอบครัว การศึกษา การประกอบอาชีพการงานต่างๆและการพัฒนาเป็นต้น จะพบเห็นในชุมชนไทยทุกชุมชนว่า สถาบันการปกครองหรือรัฐนี้เป็นสถาบันที่จำเป็นสำหรับชุมชนอย่างมาก เพราะมนุษย์มีจุดอ่อนและไม่สมบูรณ์ในตัวเอง มีการต่อสู้ ชัดแย้ง เอาเปรียบ มีดิ้นหาและมีความโน้มเอียงที่จะละเมิดกฎหมายของชุมชน ดังนั้น ในทุกชุมชน จึงต้องมีรัฐเพื่อช่วยแก้ปัญหาต่างๆช่วยนำทาง ช่วยประสานงานและช่วยส่งเสริมให้การดำรงชีวิตของประชาชนในชุมชนเป็นไปอย่างมีความสุขมีสันติ นอกจากนี้ รัฐยังช่วยวางแผน กำหนดนโยบายของชุมชน ให้หลักประกันคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ รวมตลอดไปถึงสร้างคุณภาพและความมั่นคงของชีวิตให้แก่ประชาชนอีกด้วย กลไกของรัฐได้ซึมซาบอยู่ในทุกชุมชน ผ่านทางกระทรวงต่างๆ เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงกลาโหม เป็นต้น กระทรวงดังกล่าวนี้ ปัจจุบันมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุมชนอย่างยิ่ง ความสำเร็จและความล้มเหลวของการพัฒนาชุมชน รัฐมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนเกื้อกูล หรือทำลายอย่างมาก การพัฒนาชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนชนบทของไทย ไม่อาจหลีกเลี่ยงให้พ้นไปจากขอบเขตของบทบาท หน้าที่ ความรับผิดชอบ หรืออำนาจอธิปไตยของรัฐได้ไม่ว่ากรณีใดๆ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย

2.4.1 ความหมายของที่อยู่อาศัย

มีนักวิชาการและหน่วยงานได้นิยามความหมายของที่อยู่อาศัยไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

การเคหะแห่งชาติ (2558) กล่าวว่า ที่อยู่อาศัย หมายถึง อาคารบ้านเรือน อาคารชุด รวมถึง ดึก โรง และแพที่มนุษย์จัดสร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยทั้งกลางวันและกลางคืน ภายในที่อยู่อาศัย ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ที่ต้องการ มีทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย อุปกรณ์และสิ่งใช้สอยที่จำเป็น ตามความต้องการทางด้านร่างกาย จิตใจ และความเป็นอยู่ที่ดีงามทั้งส่วนตัว และครอบครัวของผู้พักอาศัย

สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย (2558) กล่าวว่า ที่อยู่อาศัย หมายถึง บ้าน ทาวน์เฮ้าส์ อาคารพาณิชย์ อาคารชุด ที่ผู้พักอาศัยได้ซื้อเพื่ออาศัย ทั้งการซื้อจากเงินสดและเงินผ่อน โดยมีการแสดงออกถึงความเป็นเจ้าของหรือเจ้าของร่วม เพื่อใช้สำหรับเป็นที่พักผ่อนหลังการทำงาน

ธนาคารอาคารสงเคราะห์ (2557) กล่าวว่า ที่อยู่อาศัย หมายถึง อาคารที่พักไม่ว่าจะเป็นชั่วคราวหรือถาวร ที่ผู้พักอาศัยสามารถใช้เป็นแหล่งพักพิงและใช้ประโยชน์ได้ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตามปัจจัย 4 ของมนุษย์ที่พึงจะมี

เอกรัฐ วงศ์วีระกุล (2553) กล่าวว่า ที่อยู่อาศัย หมายถึง ดึก บ้าน เรือนโรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่น ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ โดยคำนึงถึงสิทธิการแสดงออกในการเป็นเจ้าของ หรือที่เรียกว่า กรรมสิทธิ์ของที่อยู่อาศัยนั่นเอง

กล่าวโดยสรุป ที่อยู่อาศัย หมายถึง บ้าน ทาวน์เฮ้าส์ อาคารชุด ที่ผู้บริโภคได้ซื้อสำหรับใช้เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย ภายในที่อยู่อาศัยประกอบด้วยสิ่งต่างๆที่ ต้องการ มีทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย อุปกรณ์และสิ่งใช้สอยที่จำเป็น เพื่อความเหมาะสมต่อการดำรงชีวิต

2.4.2 ลักษณะของที่อยู่อาศัย

ที่อยู่อาศัยในปัจจุบันมีอยู่หลายลักษณะ โดยมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น บ้านเดี่ยว บ้านแฝด ดึกแถว (shop house) เรือนแถว ห้องแถว ทาวน์เฮ้าส์ (town house) ห้องชุด (flat) หรืออาคารชุด (condominium) ไม่ว่าจะถูกเรียกอย่างไรก็ตาม แต่มีจุดมุ่งหมายคล้ายกันหรือเหมือนกันคือ ใช้เป็นสถานที่อยู่อาศัย ทั้งที่เป็นที่กิน ที่นอน ที่พักผ่อนหย่อนใจ ที่ทำงาน ตลอดจน การทำกิจกรรมต่างๆ อีกมากมายในชีวิตประจำวัน การที่มนุษย์เลือกที่จะสร้างที่อยู่อาศัยในลักษณะใดนั้นขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายประการ เช่น งบประมาณการก่อสร้างหรือซื้อ ทำเลที่ตั้ง ความสะดวกสบาย

จำนวนสมาชิกภายในครอบครัว จุดมุ่งหมายเชิงธุรกิจ เป็นต้น ดังนั้น จึงแยกอธิบายที่อยู่อาศัยตาม ลักษณะรูปแบบแต่ละอย่างดังนี้ (การเคหะแห่งชาติ, 2558) คือ

บ้านเดี่ยวและบ้านแฝด ที่อยู่อาศัยในลักษณะนี้จะถูกปลูกสร้างขึ้นเป็นหลังหากเป็นหลัง เดี่ยวอิสระ จะถือว่าเป็น “บ้านเดี่ยว” หากมีผนังที่ใช้ร่วมกันด้านหนึ่ง จะถือว่าเป็น “บ้านแฝด” ซึ่ง บ้านทั้งสองลักษณะนี้ มักจะมีบริเวณบ้าน และรั้วรอบขอบชิดเป็นสัดส่วนที่ชัดเจน

ตึกแถว (shop house) หมายถึง อาคารที่สร้างเป็นแถวติดต่อกันเกิน 2 หน่วย (unit) ขึ้น ไป อาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ

- 1) อาคารแถวแบบพักอาศัยล้วน ๆ
- 2) อาคารพาณิชย์หรือร้านค้าล้วน ๆ
- 3) อาคารกึ่งที่อยู่อาศัย กึ่งพาณิชย์ หรือตึกแถว

ลักษณะภายนอกของอาคารเหล่านี้ คล้ายคลึงกันมาก แต่เมื่อมองลึกเข้าไป จะมีความ แตกต่างกันเรื่องประโยชน์ใช้สอย ซึ่งจุดนี้เองเป็นข้อแบ่งแยกประเภทของอาคาร มักจะพบเห็นในเขต เมือง เนื่องจากที่ดินมีราคาแพง ผู้คนหลังไหลเข้ามาอยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก จึงมีความต้องการที่อยู่ อาศัยค่อนข้างสูง ตึกแถวจึงเป็นที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม เพราะการปลูกสร้างทำเป็นหลายคูหา มีผนัง เสาคานรวมกัน ช่วยประหยัดพื้นที่ วัสดุ และแรงงานก่อสร้างได้มาก

โดยทั่วไป มักทำให้ตึกแถวเป็นอาคารสารพัดประโยชน์ หรืออเนกประสงค์ (multipurpose) เพื่อประโยชน์ใช้สอยในพื้นที่อย่างคุ้มค่า จึงมักพบว่าตึกแถวที่มีคูหาต่อๆ กันไป จะเป็นโรงงาน ร้านค้า นานาชนิด ร้านจำหน่ายอาหาร และใช้เป็นที่อยู่อาศัยไปในตัว แต่ลักษณะตึกแถว จะมีพื้นที่จำกัด มีความกว้างด้านหน้าเพียง 3.5-4 เมตร ส่วนลึกประมาณ 12-16 เมตร เท่านั้น ด้านหน้าอยู่ชิดทางเท้า และถนน ส่วนด้านหลัง จะมีเพียงลานซักล้างเพียงแคบๆ เท่านั้น จึงทำให้ไม่ได้รับความสะดวก เท่าที่ควร อีกทั้ง ไม่ได้รับแสงสว่างอย่างเพียงพอ การระบายอากาศมีน้อย ไม่มีพื้นที่สำหรับปลูกต้นไม้ เลย

ทาวน์เฮาส์ (town house) หมายถึง บ้านแถวที่ปลูกเป็นแนวยาว อาจมีตั้งแต่ชั้นเดียวขึ้นไป จนถึง 3-4 ชั้น บ้านลักษณะนี้ใช้เนื้อที่ในการก่อสร้างน้อย ที่ดินแต่ละหน่วยมีขนาดเล็กมากเพียง 16-28 ตารางวาเท่านั้น ตัวบ้านตั้งอยู่ตรงกลางมีที่ดินเหลืออยู่เล็กน้อย โดยหน้าบ้านอาจจัดเป็น สวนหย่อม ส่วนด้านหลังบ้านเป็นลานตากผ้า ทำสวนครัว บริเวณด้านหน้าบ้านติดถนนหรือทางเท้า แต่ละหน่วยของอาคารจะใช้ผนังร่วมกัน ยกเว้นหน่วยแรกและหน่วยสุดท้ายของแถว ทำให้ช่วย

ประหยัดค่าวัสดุก่อสร้างอีกทางหนึ่ง จึงทำให้ราคาของบ้านต่อหน่วยไม่สูงมากนัก อยู่ในงบประมาณที่คนมีฐานะปานกลางจะซื้อหรือผ่อนส่งได้

แฟลต (flat) หรือห้องชุด มีลักษณะเช่นเดียวกับอพาร์ทเมนต์ (apartment) ที่สร้างได้ห้องมาก (mass production) ทำให้เกิดความคุ้มค่า เพราะสร้างเป็นอาคารสูงหลายชั้นบนที่เพียงเล็กน้อย สร้างได้รวดเร็ว ลดต้นทุนในการผลิต เนื่องจากใช้ฐานรากและหลังคาอันเดียวกัน จึงทำให้ช่วยชะลอการแผ่ขยายตัวของที่อยู่อาศัยโดยรอบในแนวราบได้ดี ลดความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยไม่ให้เบียดเสียดกันมากเกินไป อาคารหนึ่งๆ สามารถอยู่กันหลายๆ ครอบครัว ถึงแม้ว่าจะปลูกสร้างอยู่ในบริเวณใจกลางเมือง ซึ่งที่ดินมีราคาสูงก็ตาม แต่เมื่อเอาจำนวนหน่วยทั้งหมดมาเฉลี่ยแล้ว จึงทำให้ราคาต่อหน่วยไม่สูงมากนัก

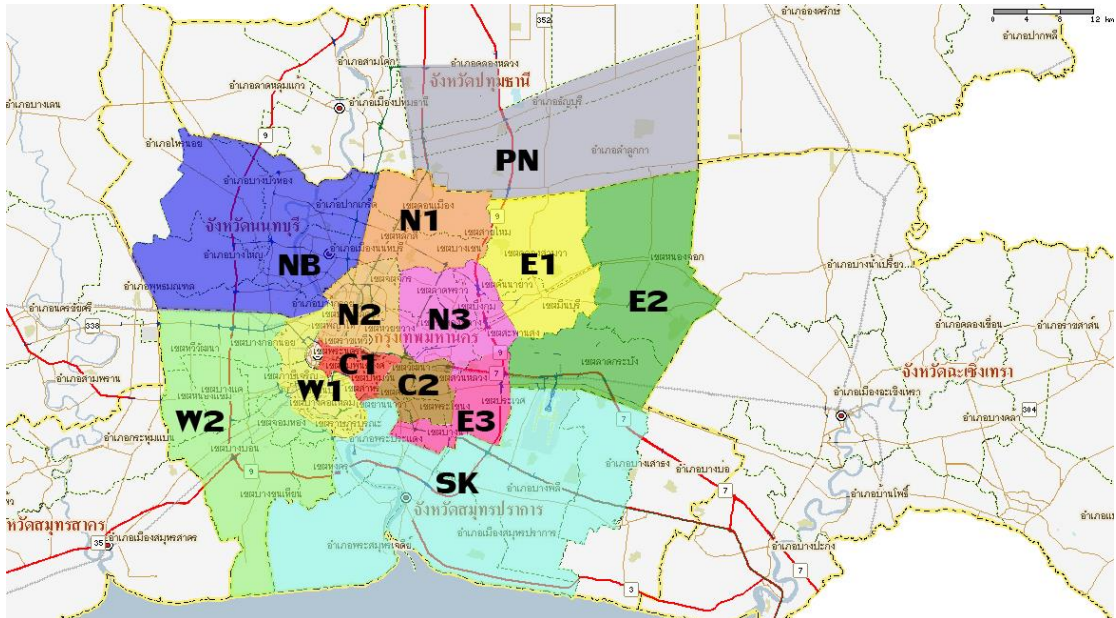
แฟลตจะมีลักษณะคล้ายคอนโดมิเนียมคือเป็นอาคารสูง ใช้เป็นที่อยู่อาศัยเท่านั้น มีระเบียบทางเดินด้านใดด้านหนึ่ง อาจเป็น 2 ด้านหรือระเบียบตรงกลาง มีการใช้ผนังห้องร่วมกัน 2 หรือ 3 ด้าน ภายในหน่วยหนึ่งๆ จะแบ่งย่อยเป็นห้องโถงเอนกประสงค์ ห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิตประจำวัน แต่มีข้อเสียอยู่บ้างคือแสงสว่างส่องเข้าไปได้น้อย การระบายอากาศไม่ดี และน้ำใช้อาจจะไม่เพียงพอ เพราะใช้กันมาก

อาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม (condominium) เป็นอาคารที่อยู่อาศัยที่สร้างในแนวตั้งสูงกว่าแฟลต มีลักษณะเป็น High Rise และ Low Rise โดยเป็นอาคารที่มีเจ้าของร่วมกันคือ บุคคลหลายๆคน สามารถถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินผืนเดียวกัน มีลักษณะคล้ายแฟลต เริ่มตั้งแต่ห้องเดี่ยวเอนกประสงค์ไปจนถึง 3-4 ห้องนอน ซึ่งแต่ละหน่วยจะมีห้องต่างๆ เช่น ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว ห้องรับแขก อย่างครบถ้วน ตลอดจนห้องทำงาน ห้องพักผ่อนส่วนตัวด้วย ในอาคารชุดจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือทรัพย์สินส่วนบุคคล ได้แก่ ห้องชุด และทรัพย์สินส่วนกลาง ได้แก่ ที่ดิน

ชุมชนแออัด (slum) หมายถึงบ้านที่ปลูกสร้างอยู่ติดๆ กัน ยัดเยียดแบบหลังคาชิดติดกัน เป็นบ้านหลังเล็กๆ การปลูกสร้างเป็นแบบง่ายๆ กึ่งถาวร ใช้วัสดุก่อสร้างราคาถูกหรือเป็นของเก่าที่นำมาปะติดปะต่อตามแต่เนื้อที่ที่เอื้ออำนวย วัสดุที่ใช้มีทั้งที่เป็นสังกะสีเก่า ไม้อัด หรือกล่องกระดาษแข็ง ทำเป็นฝาบ้าน หลังคามุงสังกะสีเก่า ใต้ถุนจะเป็นแหล่งน้ำขัง เนื่องจากไม่มีทางระบายน้ำ เส้นทางสัญจรจึงต้องใช้การนำไม้กระดานยาวๆมาต่อต่อกัน ความเป็นอยู่ของผู้คนที่อยู่คล้ายในสลัม จึงอยู่ตามสภาพที่ไม่มีทางเลือก คุณภาพชีวิตต่ำ ผู้อยู่อาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่น ในบ้านหลังหนึ่งอยู่กันหลายคนหรือหลายครอบครัว ซึ่งสภาพแวดล้อมไม่ดี ขาดแคลนการบริการทางด้านสังคม ด้าน

สาธารณูปโภค ตั้งแต่ ไฟฟ้า น้ำประปา ระบบระบายน้ำเสีย ตลอดจนการใช้การศึกษาแก่เด็ก การรักษาพยาบาล เป็นต้น

2.4.3 การแบ่งโซนเขตพื้นที่ในการพัฒนาที่อยู่อาศัย

ภาพที่ 2.2 การแบ่งโซนเขตพื้นที่ของการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์

ทำเลอสังหาริมทรัพย์ในกรุงเทพและปริมณฑลสามารถแบ่งเป็น 13 โซนหลัก (สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย, 2557) ประกอบด้วยโซนดังต่อไปนี้

1. โซน C1 เป็นโซนใจกลางเมือง เขต CBD (Central Business District) บริเวณศูนย์กลางเขตธุรกิจของกรุงเทพฯ ครอบคลุมย่านสีลม สาทร สุขุมวิทช่วงต้น เพลินจิต และชิดลม ประกอบด้วยเขตสัมพันธวงศ์ เขตสาทร เขตปทุมวัน เขตยานนาวา เขตบางรัก
2. โซน C2 เป็นโซนกรุงเทพที่ใกล้กับเขต CBD เป็นจุดที่เชื่อมต่อกับเขต CBD ประกอบด้วยเขตวัฒนา เขตคลองเตย เขตพระโขนง
3. โซน N1 เป็นโซนกรุงเทพตอนเหนือติดกับจังหวัดปริมณฑล ประกอบด้วยเขตดอนเมือง เขตหลักสี่ เขตสายไหม เขตบางเขน
4. โซน N2 เป็นโซนกรุงเทพตอนเหนือเป็นจุดที่เชื่อมต่อกับเขต CBD ประกอบด้วยเขตดุสิต เขตบางซื่อ เขตราชเทวี เขตพญาไท
5. โซน N3 เป็นโซนกรุงเทพตอนเหนือที่คล้ายกับโซน N2 เป็นจุดที่เชื่อมต่อไปยังกรุงเทพตะวันออกได้ ประกอบด้วยเขตห้วยขวาง เขตลาดพร้าว เขตบางกะปิ เขตบึงกุ่ม เขตสะพานสูง

6. โซน E1 เป็นโซนกรุงเทพตะวันออกที่ติดต่อกับโซน N3 ประกอบด้วยเขตคันนายาว เขตคลองสามวา เขตมีนบุรี
7. โซน E2 เป็นโซนกรุงเทพตะวันออกสุดติดกับจังหวัดปริมณฑล ประกอบด้วยเขตลาดกระบัง เขตหนองจอก
8. โซน S หรือ E3 เป็นโซนกรุงเทพตะวันออกเฉียงใต้ติดกับจังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วยเขตบางนา เขตประเวศ เขตสวนหลวง
9. โซน W1 เป็นโซนกรุงเทพตะวันตกที่ติดกับเขต CBD อยู่ติดกับแนวแม่น้ำเจ้าพระยา ประกอบด้วย เขตบางพลัด เขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ เขตภาษีเจริญ เขตคลองสาน เขตธนบุรี เขตบางคอแหลม เขตราชบุรีบูรณะ
10. โซน W2 เป็นโซนกรุงเทพตะวันตกสุดติดกับจังหวัดปริมณฑลประกอบด้วยเขตตลิ่งชัน เขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม เขตบางแค เขตบางบอน เขตทุ่งครุ เขตบางขุนเทียน
11. โซน SK เป็นโซนจังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วยอำเภอเมือง อำเภอบางพลี อำเภอบางเสาธง อำเภอพระสมุทรเจดีย์ อำเภอพระประแดง
12. โซน NB เป็นโซนจังหวัดนนทบุรี ประกอบด้วยอำเภอเมือง อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางเกร็ด อำเภอบางใหญ่ อำเภอไทรน้อย
13. โซน PN เป็นโซนจังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วยอำเภอธัญบุรี อำเภอคลองหลวง อำเภอลำลูกกา

***ส่วนเขตพระนครนั้นตามกฎหมายผังเมืองเป็นเขตโซนสีน้ำตาลอ่อนซึ่งเป็นเขตอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม จึงไม่เหมาะในการลงทุนและพัฒนาทางด้านอสังหาริมทรัพย์เพราะมีข้อจำกัดทางกฎหมาย แต่อาจจะพัฒนาในเชิงการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมได้

2.4.4 นโยบายภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัย

นโยบายภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัย มีดังต่อไปนี้

1. นโยบายภาครัฐ ต่อผู้มีรายได้น้อย “โครงการบ้านเอื้ออาทร” และ “โครงการบ้านมั่นคง”

ตามที่ รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อย และสร้างความมั่นคงในการอยู่อาศัยแก่คนจนในเมืองที่ ยังไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง โดยเฉพาะกลุ่มผู้อยู่อาศัยในชุมชนแออัด ชุมชนบุกรุก กลุ่มผู้ด้อยโอกาส ผู้อยู่อาศัยกระจัดกระจายอยู่นอกชุมชน ผู้อยู่อาศัยในบ้านเช่า บ้านพักตามโรงงาน ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยต่ำกว่ามาตรฐาน ขาดบริการพื้นฐานด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต จึงมอบหมายให้กระทรวงการพัฒนาสังคม

และความมั่นคงของมนุษย์ โดยการเคหะแห่งชาติ และ สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) ร่วมกันพิจารณาหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว การเคหะแห่งชาติ และ สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน ได้จัดทำและนำเสนอแนวทางและโครงการนำร่อง เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาตามนโยบายดังกล่าวเป็น 2 โครงการใหญ่ คือ โครงการบ้านเอื้ออาทร สำหรับผู้มีรายได้น้อยทั่วไป และโครงการพัฒนาความมั่นคงที่อยู่อาศัยในชุมชนแออัด โดยมีสาระสำคัญของโครงการ โดยสรุป ดังนี้

1. โครงการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยและผู้ด้อยโอกาส "โครงการบ้านเอื้ออาทร" โดยการเคหะแห่งชาติ

1.1 เป็นโครงการเสริมสร้างความมั่นคงในการอยู่อาศัยให้แก่ผู้มีรายได้น้อยที่มี รายได้ครอบครัวละไม่เกิน 10,000 บาท และ 15,000 บาท (ระดับรายได้ในปี 2546) โดยการจัดสร้างที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐานในชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม พร้อมระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการที่จำเป็นและองค์ประกอบชุมชน เช่น ตลาด ศูนย์เด็กเล็ก สถานที่ประกอบอาชีพหรืออุตสาหกรรมขนาดย่อม ฯลฯ ในระดับราคาที่สามารถรับภาระได้ โดยมีกรรมสิทธิ์ในลักษณะการเช่าซื้อเป็นที่อยู่อาศัยของตนเอง รวมทั้งการเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนผู้อยู่อาศัยในการพัฒนาชุมชนของตนเอง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน

1.2 โครงการบ้านเอื้ออาทร มีเป้าหมายดำเนินการทั้งโครงการจำนวน 11,727 หน่วย โดยจัดสร้างทั้งในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลและในเมืองหลักเมืองรองในภูมิภาค โดยการดำเนินงานแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 จำนวน 4,175 หน่วย และระยะที่ 2 จำนวน 7,552 หน่วย โดยมีวงเงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 4,000,620,229 ล้านบาท ประกอบด้วย

1.2.1 โครงการระยะที่ 1 โครงการนำร่องจัดสร้างที่อยู่อาศัย จำนวน 4,175 หน่วย ในพื้นที่ คือ

- 1) โครงการบ้านเอื้ออาทรหัวหมาก รวม 692 หน่วย ประกอบด้วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 24 ตารางเมตรจำนวน 460 หน่วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 33 ตารางเมตรจำนวน 232 หน่วย
- 2) โครงการบ้านเอื้ออาทรประชานิเวศน์ รวม 1,530 หน่วย ประกอบด้วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 24 ตารางเมตรจำนวน 1,334 หน่วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 33 ตารางเมตรจำนวน 196 หน่วย
- 3) โครงการบ้านเอื้ออาทรบางโหลง รวม 836 หน่วย ประกอบด้วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 24 ตารางเมตรจำนวน 500 หน่วย
 - อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 33 ตารางเมตรจำนวน 336 หน่วย

- 4) โครงการบ้านเอื้ออาทรเชียงใหม่ รวม 640 หน่วย ประกอบด้วย
 อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 24 ตารางเมตรจำนวน 524 หน่วย
 อาคารชุดพักอาศัย ขนาด 33 ตารางเมตรจำนวน 116 หน่วย

- 5) โครงการบ้านเอื้ออาทรรังสิต คลองสาม
 อาคารบ้านพักอาศัยประเภทบ้านเดี่ยวสองชั้น ขนาด 48.50 ตารางเมตร
 พร้อมที่ดิน ขนาด 19.5 - 21 ตารางวา จำนวน 477 หน่วย

**โครงการระยะที่ 1 (โครงการนำร่อง) มีวงเงินลงทุนรวม 1,549.248 ล้านบาท เป็น
 เงินอุดหนุนจำนวน 345.840 ล้านบาท เงินกู้ 1,203.408 ล้านบาท**

1.2.2 โครงการระยะที่ 2 ดำเนินการก่อสร้างที่พักอาศัย จำนวน 7,552 หน่วย ในพื้นที่
 เป้าหมาย ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล เมืองหลักและเมืองรองในภูมิภาค จำนวน 24
 หน่วย วงเงินลงทุนรวม 3,070.981 ล้านบาท เป็นเงินอุดหนุน 654.160 ล้านบาท เงินกู้ 2,416.821
 ล้านบาท การดำเนินงานโครงการ "บ้านเอื้ออาทร" เริ่มดำเนินการก่อสร้างในปี 2546 แล้วเสร็จ
 ประมาณกลางปี 2548 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ประมาณ 3 ปี

1.3 ในการขอรับการสนับสนุนจากภาครัฐนั้น เพื่อให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อยได้มี
 ความสามารถในการจ่ายเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย จำเป็นต้องได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาลในวงเงิน 1,000
 ล้านบาท โดยผ่านการเคหะแห่งชาติ ซึ่งเป็นค่าพัฒนาสาธารณูปโภค และค่าก่อสร้างสาธารณูปการ
 การจัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อจัดทำโครงการในอัตราดอกเบี้ยต่ำไม่เกิน 4% โดยทั้งนี้ต้องได้รับการ
 สนับสนุนจากสถาบันการเงิน โดยจัดหาแหล่งสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย สำหรับกลุ่มเป้าหมายได้เข้าซื้อกับ
 สถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำคงที่ (ประมาณ 4 - 6%) ปรับทุกระยะ 3 - 5 ปี และมีระยะเวลา
 ผ่อนชำระไม่เกิน 30 ปี โดยมีรูปแบบการผ่อนชำระแบบปรับอัตราทุกปี (PROGRESSIVE - RATE) มี
 อัตราการปรับขึ้นประมาณ 2.5 - 5% ทุกปี และจำนวนค่าผ่อนชำระไม่เกิน 15% ของรายได้
 คร่าวเดือน/เดือน

สำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรนั้น เป็นโครงการพัฒนาที่อยู่อาศัยตามนโยบายของรัฐบาล ที่
 มอบหมายให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการจัดสร้าง ขณะที่มอบหมายให้ธนาคารอาคาร
 สงเคราะห์ (ธอส.) และธนาคารออมสินเป็นผู้ให้สินเชื่อ โดยการจัดสร้างที่อยู่อาศัยตามโครงการนี้เป็น
 ที่อยู่อาศัยสำหรับประชาชนผู้มีรายได้น้อยข้าราชการ และพนักงานหน่วยงานของรัฐชั้นผู้น้อยโดยไม่
 มุ่งหวังกำไร (Zero Profit) จำนวน 601,727 หน่วย ภายในระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2546 - 2550)
 วงเงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 273,209.125 ล้านบาท มีเป้าหมายการดำเนินงานครอบคลุมพื้นที่ในเขตเมือง
 ทั่วประเทศ โดยดำเนินการในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ร้อยละ 70 เมืองหลักและเมืองรองใน

ภูมิภาคร้อยละ 30 ทั้งนี้ ประชาชนกลุ่มเป้าหมายได้แก่ ผู้ที่มีรายได้ครัวเรือนไม่เกิน 15,000 บาทต่อเดือน ณ ปี 2546 - 2547 ไม่เกิน 17,500 บาทต่อเดือน ณ ปี 2548 ไม่เกิน 22,000 บาทต่อเดือน

ต่อมา เนื่องจากเศรษฐกิจชะลอตัวทำให้ความสามารถในการซื้อที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยลดลง ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการจัดสร้างบ้านเอื้ออาทรสอดคล้องกับสภาพการณ์ดังกล่าว การเคหะแห่งชาติจึงนำเสนอกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และคณะรัฐมนตรี เพื่อขอทบทวนกรอบเป้าหมายครั้งที่ 1 โดยขอลดจำนวนหน่วยลงเหลือ 300,504 หน่วย และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2550 และขอทบทวนกรอบเป้าหมายครั้งที่ 2 โดยขอลดจำนวนหน่วยลงเหลือ 281,556 หน่วย และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบเมื่อ 30 มิถุนายน 2552

ความก้าวหน้าโครงการบ้านเอื้ออาทร มีดังนี้

1. ด้านการก่อสร้าง

ความก้าวหน้าโครงการบ้านเอื้ออาทรด้านการก่อสร้าง ระหว่างเดือนตุลาคม 2546 - เดือนมีนาคม 2553 มีจำนวนหน่วยก่อสร้างแล้วเสร็จรวม 232,948 หน่วย อยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 161,417 หน่วย และอยู่ในภูมิภาค 71,531 หน่วย ทั้งนี้ อยู่ระหว่างก่อสร้าง 48,529 หน่วย

2. ด้านการขาย

ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2546 จนถึงปัจจุบัน การเคหะแห่งชาติได้เปิดให้ประชาชนยื่นจองสิทธิ์โครงการบ้านเอื้ออาทรในพื้นที่กรุงเทพมหานครปริมณฑลและภูมิภาค มีผู้ทำสัญญาจะซื้อจะขายแล้วจำนวน 216,759 หน่วย

3. ด้านการอนุมัติสินเชื่อและการส่งมอบอาคาร

ในจำนวนผู้ทำสัญญาจะซื้อจะขาย 216,759 หน่วย เป็นผู้ชำระเงินสดครบ จำนวน 3,155 หน่วย ได้รับอนุมัติสินเชื่อจากธนาคารรวม 107,089 หน่วย ส่วนที่เหลือซึ่งไม่สามารถกู้เงินจากธนาคารได้ ก็ดำเนินการเช่าซื้อกับสหกรณ์เครดิตยูเนียนจำนวน 4,491 หน่วย และเช่าซื้อโดยตรงกับการเคหะแห่งชาติ จำนวน 31,598 หน่วย รวม 146,333 หน่วย ซึ่งการเคหะแห่งชาติได้ส่งมอบอาคารให้กับผู้ซื้อเพื่อเข้าอยู่อาศัยแล้วจำนวน 146,329 หน่วย ทั้งนี้ ในจำนวนผู้ที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อจากธนาคาร 107,089 หน่วย เป็นผู้ที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อจากธนาคารอาคารสงเคราะห์ ร้อยละ 85 ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ 15) ได้รับอนุมัติสินเชื่อจากธนาคารออมสินเห็นได้ชัดว่า การเคหะแห่งชาติได้รับความร่วมมือจากธนาคารอาคารสงเคราะห์เป็นอย่างดี ทำให้ผู้มีรายได้น้อยประมาณ 500,000 คน ได้มีโอกาสมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง

4. การบริหารชุมชนบ้านเอื้ออาทร

การเคหะแห่งชาติได้กำหนดแนวทางการบริหารชุมชนบ้านเอื้ออาทรในเชิงบูรณาการเพื่อสร้างชุมชนให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน สมาชิกชุมชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีคุณภาพชีวิตที่ดี

มีศักยภาพและขีดความสามารถบริหารจัดการชุมชนของตนเองได้ หลังจากจัดตั้งสหกรณ์บริการชุมชน 1 - 2 ปี ด้วยวิธีการบริหารจัดการและพัฒนาด้วยระบบองค์กรชุมชนในรูปแบบสหกรณ์และนิติบุคคลตามกฎหมายอื่นมีขอบเขตงานที่สำคัญในการบริหาร 5 ด้าน คือ การบริหารชุมชนด้านกายภาพและสิ่งแวดล้อม การบริหารสัญญาจัดประโยชน์ทรัพย์สินชุมชนและธุรกิจชุมชน การจัดระเบียบชุมชนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของสมาชิกชุมชนโครงการบ้านเอื้ออาทรและการสร้างวัฒนธรรมเอื้ออาทร การบริหารลูกหนี้และการบริหารกิจกรรมน้ำประปา ทั้งนี้ โดยการศึกษาและหาแนวทางการบริหารชุมชนที่เหมาะสมกับโครงการบ้านเอื้ออาทรในโครงการนำร่อง จำนวน 4 โครงการ ประกอบด้วย โครงการบ้านเอื้ออาทร บางโหลง 1 โครงการบ้านเอื้ออาทร บางโหลง 2 โครงการบ้านเอื้ออาทร หัวหมาก และโครงการบ้านเอื้ออาทร ประชาานิเวศน์ ปัจจุบันการเคหะแห่งชาติได้ปรับแนวทางการบริหารชุมชนโครงการบ้านเอื้ออาทรในเชิงบูรณาการให้เหมาะสมกับพื้นที่และสถานการณ์เพื่อดำเนินการบริหารชุมชนบ้านเอื้ออาทรแบบบูรณาการ รวม 196 โครงการ จำนวน 222,550 หน่วย และการเคหะแห่งชาติได้จัดตั้งสหกรณ์บริการชุมชนไปแล้ว 48 โครงการ รวม 42 สหกรณ์ มีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น รวม 9,639 ราย

นอกจากนี้ การเคหะแห่งชาติยังได้รณรงค์ให้เกิดวัฒนธรรมเอื้ออาทรขึ้นในชุมชนบ้านเอื้ออาทรเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้น่าอยู่อาศัย ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดี บนพื้นฐานของการพึ่งพาตนเองประกอบความช่วยเหลือเกื้อกูล และเอื้ออาทรต่อกัน รวมทั้งให้รู้จักการเคารพสิทธิของผู้อื่น โดยการรณรงค์ดังกล่าว ประกอบด้วยวัฒนธรรมเอื้ออาทร 4 ด้าน ได้แก่ วัฒนธรรมทางด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ ด้านบริการ และด้านสังคม โดยในเบื้องต้นเน้นการสร้างวัฒนธรรมด้านกายภาพตามคำขวัญของโครงการ คือ “ชุมชนสดใส ง่ายๆ เริ่มที่บ้านเรา” ทั้งนี้ เป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ชาวชุมชนบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญในการร่วมมือร่วมใจกันรักษาความสะอาดจัดสวนสวย และปลูกไม้ดอกไม้ประดับทั้งในบ้านและของตนเองและในชุมชนทั้งยังเป็นการสร้างความสามัคคีในชุมชน และการตระหนักถึงสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชนสังคม และประเทศชาติ นับแต่เริ่มโครงการจนถึงปัจจุบัน การเคหะแห่งชาติได้จัดกิจกรรมในชุมชน บ้านเอื้ออาทรไปแล้วมากกว่า 6 แห่ง และแจกสื่อประชาสัมพันธ์ในชุมชนมากกว่า 53 แห่ง

อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญของโครงการบ้านเอื้ออาทรก็คือ มีผู้ซื้อจำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยได้ กล่าวคือยื่นขอกู้เงินจากธนาคารหรือสถาบันการเงินแต่ไม่ได้รับอนุมัติให้กู้ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในด้านคุณสมบัติของผู้มีรายได้น้อย เช่น มีรายได้น้อย มีรายได้ไม่แน่นอน หรือเป็นผู้มีประวัติการค้างชำระอยู่ในรายชื่อผู้ค้างชำระของบริษัทข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด หรือเครดิตบูโร ทำให้ไม่ผ่านการกลั่นกรองด้านการเงินจากธนาคารหรือสถาบันการเงินจึงไม่

สามารถกู้ได้ ซึ่งในส่วนนี้ การเคหะแห่งชาติได้จัดให้มีการศึกษาระบบการเงินที่เหมาะสมกับผู้มีรายได้น้อยในประเทศไทยเพื่อหาแนวทางให้การช่วยเหลือ ทั้งนี้ โดยศึกษากรณีของต่างประเทศ เช่น เกาหลี อียิปต์ ชิลี และสิงคโปร์ พบว่าระบบที่มีความเหมาะสมกับผู้มีรายได้น้อยในประเทศไทย ควรเป็นระบบกองทุนที่อยู่อาศัยร่วมกับสหกรณ์ซึ่งมีการประกันรับซื้อคืนโดยกองทุนที่อยู่อาศัยทำหน้าที่ให้สินเชื่อแก่ผู้มีรายได้น้อยโดยตรงเช่นเดียวกับสถาบันการเงิน ส่วนการระดมทุนเพื่อดำเนินการให้สินเชื่อของกองทุนที่อยู่อาศัย จะเป็นการระดมทุนโดยอาศัยแนวคิดของการออกตราสารหนี้อ้างอิงหลักประกัน นอกจากนี้ เพื่อให้สามารถระดมทุนได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำภาครัฐอาจให้การสนับสนุนโดยการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ลงทุนให้นำเงินไปลดหย่อนภาษีได้ เป็นต้น การเคหะแห่งชาติจะได้นำเสนอคณะกรรมการนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาต่อไปบ้านเอื้ออาทรของการเคหะแห่งชาติ นับเป็นโอกาสของผู้มีรายได้น้อย ที่จะมีบ้านอยู่อาศัยเป็นของตนเองในชุมชนที่ดี มีความสะดวกสบาย ซึ่งผู้ซื้อนอกจากจะได้บ้านที่มีความมั่นคง แข็งแรงได้มาตรฐาน แล้วยังได้ที่ดินเป็นของตนเอง

2. โครงการพัฒนาความมั่นคงที่อยู่อาศัยคนจนในชุมชนแออัด "บ้านมั่นคง" โดยสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

เนื่องจากปัจจุบันชุมชนแออัด รวมทั้งชุมชนผู้มีรายได้น้อยต่างๆ ในเมืองประสบปัญหาหลายด้าน ทั้งด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และการอยู่อาศัยที่สำคัญ คือ ปัญหาการขาดความมั่นคงในการอยู่อาศัย ซึ่งพบว่ามีชุมชนที่ประสบปัญหาความมั่นคงในการอยู่อาศัยถึง 3,750 ชุมชน คิดเป็นครัวเรือนมากถึง 1.14 ล้านครัวเรือน หรือเป็นประชากรถึง 5.13 ล้านคน เป็นชุมชนกลุ่มที่อยู่ในที่ของรัฐ วัด เอกชน หรือที่ผสมมีปัญหาละเอียดในระดับต่างๆ รวม 445 ชุมชน ประมาณ 200,000 ครัวเรือน จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาความมั่นคงในการอยู่อาศัย

พอช. ได้ดำเนินการจัดทำโครงการพัฒนาความมั่นคงที่อยู่อาศัยคนจนในชุมชนแออัด "บ้านมั่นคง" เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาการอยู่อาศัยคนจนในชุมชนแออัดทั่วประเทศ โดยเน้นหลักการที่ให้ชุมชนเป็นแกนหลักในการร่วมคิด ร่วมทำในการพัฒนาโครงการในเบื้องต้นมีโครงการนำร่องรวมทั้งสิ้น 10 โครงการ ซึ่งเป็นโครงการ ตัวอย่างในการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อย โดยจะขยายผลไปสู่กระบวนการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยคนจน/ ชุมชนผู้มีรายได้น้อยในเมืองแต่ละเมืองทั่วประเทศต่อไปในแนวทางใหม่ที่ให้ ชุมชน และท้องถิ่นเป็นแกนหลัก

โครงการนำร่อง 10 โครงการ เป็นชุมชนที่มีปัญหาความมั่นคงในการอยู่อาศัยซึ่งจำเป็นต้องมีการปรับปรุง /พัฒนาการอยู่อาศัยมีกลุ่มเป้าหมายชัดเจน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้น้อยมาก มีรายได้น้อย

ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน เป็นโครงการในที่ดินของรัฐเป็นส่วนใหญ่ มีกระบวนการดำเนินงานที่ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการแก้ไขปัญหา มีความหลากหลายในรูปแบบการพัฒนาความมั่นคงในการอยู่อาศัยบนพื้นฐานของความ ร่วมมือหลายฝ่าย โดยชุมชนเป็นแกนหลักและกระจายตัวในภาคต่างๆ มีจำนวนหน่วยที่ดำเนินการทั้งสิ้น 1,525 หน่วย ประกอบด้วยชุมชนดังนี้

- 1) โกลกวิลเลจจังหวัดนราธิวาส
- 2) ชุมชนเก้าเส้งจังหวัดสงขลา
- 3) เจริญชัยนิมิตรใหม่กรุงเทพมหานคร
- 4) บ่อนไก่ (คลองเตย)กรุงเทพมหานคร
- 5) ปุ่ญคุกจังหวัดอุดรดิษฐ์
- 6) คลองเตย 7-12 กรุงเทพมหานคร
- 7) เก้าพัฒนากรุงเทพมหานคร
- 8) ร่วมสามัคคีกรุงเทพมหานคร
- 9) คลองลำนุ่นกรุงเทพมหานคร
- 10) แหลมรุ่งเรืองจังหวัดระยอง

ทั้งนี้โครงการนำร่อง 10 โครงการ ดังกล่าวข้างต้นประกอบด้วย โครงการปรับปรุงในที่ดินเดิม จำนวน 606 หน่วย 3 ชุมชน การปรับผังชุมชนเดิม จำนวน 321 หน่วย 3 ชุมชน การรื้อย้ายไปที่ใหม่ จำนวน 598 หน่วย 4 ชุมชน วงเงินลงทุนรวมของโครงการนำร่อง "บ้านมั่นคง" 10 โครงการ คาดว่า จะใช้วงเงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 319.22 ล้านบาท โดยจะขอรับการอุดหนุนจากรัฐสำหรับการพัฒนาโครงการดังกล่าว รวม 26.63 ล้านบาท ซึ่งเป็นการอุดหนุนในส่วนของค่าสาธารณูปโภคพื้นฐาน สำหรับโครงการปรับปรุงใน ที่ดินเดิม จำนวน 20,000 บาทต่อหน่วย และการย้ายหรือจัดผังใหม่ 100,000 บาทต่อหน่วย ค่าบริหารจัดการร้อยละ 5 และค่าอุดหนุนส่วนต่างของดอกเบี้ยร้อยละ 4 สำหรับสินเชื่อที่อยู่อาศัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานว่าที่อยู่อาศัยนั้นชุมชนจะเป็นผู้รับภาระ แต่จำเป็นต้องขอให้รัฐอุดหนุนส่วนต่างของดอกเบี้ย เพื่อให้ชุมชนสามารถรับภาระในการจ่ายได้ โดยสินเชื่อที่อยู่อาศัยนั้น จะใช้จากกองทุนของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน แผนการดำเนินโครงการในส่วนของโครงการนำร่อง จะเริ่มดำเนินการในปี 2546 และจะแล้วเสร็จในปี 2547 เนื่องจากการดำเนินโครงการนำร่อง จะเป็นการดำเนินโครงการในแนวใหม่ที่เป็นโครงการตัวอย่าง เพื่อวางแนวทางไปสู่กระบวนการแก้ไขปัญหาที่กว้างขวางทั่วประเทศที่จะแก้ไข ปัญหาที่อยู่อาศัยคนจนอย่างเป็นระบบทั้งเมืองที่ชุมชนและท้องถิ่นเป็นแกน หลัก โดยมีรูปแบบที่หลากหลายสอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชน เชื่อมโยงกับการพัฒนา คุณภาพชีวิตและการพัฒนาเมืองในมิติต่างๆ โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ จะมุ่ง

ให้เกิดการแก้ไขปัญหาชุมชนแออัดและการอยู่อาศัยของคนจนในเมืองให้มี ความมั่นคงในการอยู่อาศัย มีคุณภาพชีวิตที่ดี ประมาณ 200 เมือง ภายใน 5 ปี ในระยะแรก ในช่วงปี 2546 จะมีการจัดกระบวนการแก้ไขปัญหาตามแนวทางใหม่ในการวางแผนการแก้ไขปัญหาที่ ชุมชนและท้องถิ่นเป็นแกนหลักใน 10 เมือง เพื่อขยายผลต่อไปทั่วประเทศ ทั้งนี้ในการจัดกระบวนการดังกล่าวนี้ จำเป็นที่จะต้องขอรับการสนับสนุนจากรัฐในวงเงิน 20 ล้านบาท ผ่านสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน ซึ่งโดยสรุปเมื่อรวมกับโครงการนำร่อง จะเป็นเงินที่ขออนุมัติจากรัฐบาลทั้งสิ้น 146.63 ล้านบาท ทั้งนี้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้เสนอโครงการดังกล่าวต่อคณะรัฐมนตรี ซึ่งในการประชุม ครม.เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2546 คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบโครงการทั้ง 2 โครงการ โดยส่วนเงินอุดหนุนเพื่อดำเนินการใช้จ่ายจากงบกลาง ค่าใช้จ่ายสำรองเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจส่วนที่เหลือให้เสนอขอตั้งงบประมาณปกติในปีต่อไป

ประโยชน์ที่จะได้รับจากโครงการ "บ้านมั่นคง" โดยรวมคือ

1) เกิดการพัฒนาความมั่นคงที่อยู่อาศัยคนจนในชุมชนแออัด ที่สามารถแก้ปัญหาการอยู่อาศัยได้ตรงจุด ตรงกับความต้องการของชุมชน โดยการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมพลังของชุมชน ซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาการอยู่อาศัยของครัวเรือนได้ 1,525 หน่วยงาน คิดเป็นประชาชนผู้มีรายได้น้อยที่ได้รับประโยชน์รวม 7,000 คน

2) เกิดแนวทางใหม่ในการแก้ไขปัญหาการอยู่อาศัยอย่างเป็นระบบของเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ โดยจะมีการเริ่มกระบวนการใน 20 เมือง ซึ่งจะทำให้เกิดการแก้ไขปัญหาที่ตรงกับความต้องการ โดยการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นได้คุ้มค่า เป็นประโยชน์สูงสุดภายใต้การร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมแรงและร่วมใจของแต่ละเมือง แต่ละท้องถิ่น ประสานกับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจสังคม และเมืองน่าอยู่ของแต่ละท้องถิ่นต่อไป

3) เกิดรูปธรรมในการแก้ไขปัญหาคนจนในเมือง โดยให้คนจนสามารถมีความมั่นคงมีสิทธิการอยู่อาศัย สามารถมีชีวิตอย่างมีสภาวะภาพ และมีศักดิ์ศรี และเนื่องจากการแก้ไขปัญหาความมั่นคงการอยู่อาศัยนี้จะดำเนินการพร้อมกับการ พัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม สวัสดิการ สิ่งแวดล้อมของชุมชน จะทำให้เกิดรูปธรรมการแก้ไขปัญหาคนจนที่ต่อเนื่อง เชื่อมโยง และสัมพันธ์กับโครงสร้างปัญหาอย่างแท้จริง

4) เกิดความรู้และประสบการณ์ที่จะขยายผลไปสู่การแก้ไขปัญหาความมั่นคง การอยู่อาศัยของคนจน โดยกระบวนการท้องถิ่น ซึ่งจะส่งผลต่อความเป็นชุมชนน่าอยู่ เมืองน่าอยู่ทั่วประเทศโดยให้หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานท้องถิ่นให้ความร่วมมือ และสนับสนุนที่ดินเพื่อการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย ผู้ด้อยโอกาส และการพัฒนาความมั่นคงที่อยู่อาศัยคนจนในชุมชนแออัดตามโครงการดังกล่าว

2. นโยบายภาครัฐ ต่อผู้มีรายได้น้อย - รายได้สูง

ในวันที่ 13 ตุลาคม 2558 นายอภิรักษ์ ดันติวรวงศ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้กล่าวในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (ครม.) มีมติเห็นชอบมาตรการกระตุ้นภาคอสังหาริมทรัพย์ที่กระทรวงการคลังเสนอ ซึ่งประกอบด้วย การเพิ่มโอกาสให้ผู้ที่ถูกธนาคารพาณิชย์ปฏิเสธการปล่อยสินเชื่อซื้อบ้าน สามารถขอกู้กับธนาคารอาคารสงเคราะห์ (ธอส.) โดยมีวงเงินเบื้องต้น 1 หมื่นล้านบาท ซึ่งหากไม่เพียงพอยังสามารถเพิ่มวงเงินได้ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2558 - 31 ธันวาคม 2559 นอกจากนี้ยังอนุมัติลดค่าธรรมเนียมการโอน จากร้อยละ 2 เหลือร้อยละ 0.01 และลดค่าจําของจากร้อยละ 1 มาอยู่ที่ร้อยละ 0.01 ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ถึง 30 เมษายน 2559

ทั้งยังให้สิทธิผู้ซื้อบ้านในราคาต่ำกว่า 3 ล้านบาท ให้สามารถนำเอาร้อยละ 20 ของมูลค่าบ้านที่ซื้อไปหักภาษีบุคคลธรรมดาได้เป็นเวลา 5 ปี เพื่อช่วยเหลือคนที่มีรายได้น้อย โดยจะมีผลถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2559 พร้อมกันนี้ทางกระทรวงการคลังยังเตรียมหารือกับธนาคารออมสิน เพื่อพิจารณาปล่อยกู้ให้กับผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์รายย่อย เพื่อส่งเสริมให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์กลับมาขยายตัวได้

ด้าน นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกรัฐมนตรี ได้กล่าวในที่ประชุม ครม. อนุมัติมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยเชื่อว่ามาตรการที่ออกมาเป็นช่วงเวลาเหมาะสม เพราะในปัจจุบันเศรษฐกิจไทยเริ่มมีเสถียรภาพ การออกมาตรการดังกล่าวในช่วงนี้จะทำให้เศรษฐกิจหมุนเวียน ซึ่งจะถือเป็นการช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยได้ และจากนี้จะเริ่มเข้าไปให้ความช่วยเหลือกับผู้มีรายได้น้อยที่ต้องการมีที่อยู่อาศัยมากขึ้น โดยการตั้งการเคหะแห่งชาติ จัดทำโครงการบ้านมั่นคงต่อไป จากมาตรการที่ออกมานั้น จะทำให้รัฐสามารถจัดเก็บรายได้ภาษีลดลง 15,000 ล้านบาทต่อปี แต่เชื่อว่าในอนาคตเมื่อเศรษฐกิจดีขึ้น ก็จะทำให้เม็ดเงินรายได้ภาษีกลับเข้ามาสูงขึ้นกว่าเสียไปได้

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการบริโภคศึกษา

2.5.1 ความหมายของบริโภคศึกษา

สำนักงานบริโภคศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (The office of consumers Education, US Department of Education quoted in Royer and Nolf, 1978) กล่าวถึงบริโภคศึกษาว่า หมายถึง การศึกษาเพื่อเตรียมผู้บริโภคให้เข้าสู่ตลาด หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรของชุมชนและส่วนตัว โดยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจ ทักษะ และทักษะซึ่งช่วยให้สามารถตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและสุขุมโดยคำนึงถึงค่านิยม ความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองทางเลือกต่างๆ ที่มีอยู่ในตลาดและการพิจารณาสภาพเศรษฐกิจและระบบนิเวศ

สมาคมคหกรรมศาสตร์แห่งอเมริกา (American Home Economic Association quoted in IOCU, 1980) กล่าวว่า บริโภคศึกษา เป็นสิ่งที่ช่วยให้เอกัตบุคคลมีความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจ รู้และเข้าใจเป้าหมาย ค่านิยมและทัศนคติของตน สามารถกำหนดทางเลือกต่างๆ และทำ การตัดสินใจซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์และความพอใจสูงสุดในการดำเนินชีวิต

แบนนิสเตอร์และมอนสมา (Bannister and Monsma, 1983) ให้ความหมายบริโภคศึกษา ว่า หมายถึง กระบวนการที่ได้มาซึ่งความรู้และทักษะที่จำเป็นในการบริหารทรัพยากรของผู้บริโภค และการมีส่วนร่วมกำหนดปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้บริโภค

กล่าวโดยสรุป บริโภคศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะอันจะช่วยให้เกิดกระบวนการตัดสินใจซื้อในสินค้าและบริการได้อย่างมี ประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านต่างๆ อาทิ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2.5.2 ประเภทของการบริโภค

การแบ่งประเภทของการบริโภค แบ่งตามอรรถประโยชน์ มีทั้งหมด 2 ประเภทหลักๆ (Bannister and Monsma, 1983) ดังนี้

1) การบริโภคโดยตรง หมายถึง การบริโภคที่ให้อรรถประโยชน์แก่ผู้บริโภคขณะที่กำลัง บริโภค เช่น การแปรงฟัน อาบน้ำ ฟังเพลง ดื่มน้ำ เป็นต้น

2) การบริโภคทางอ้อม หมายถึง การบริโภคที่ให้อรรถประโยชน์แก่ผู้บริโภคในเวลาต่อไป เช่น การใช้น้ำมัน วัสดุดิบต่างๆ การใช้เครื่องจักรผลิตสินค้า เป็นต้น

การแบ่งประเภทของการบริโภค แบ่งตามประเภทสินค้า มีทั้งหมด 2 ประเภท ดังนี้

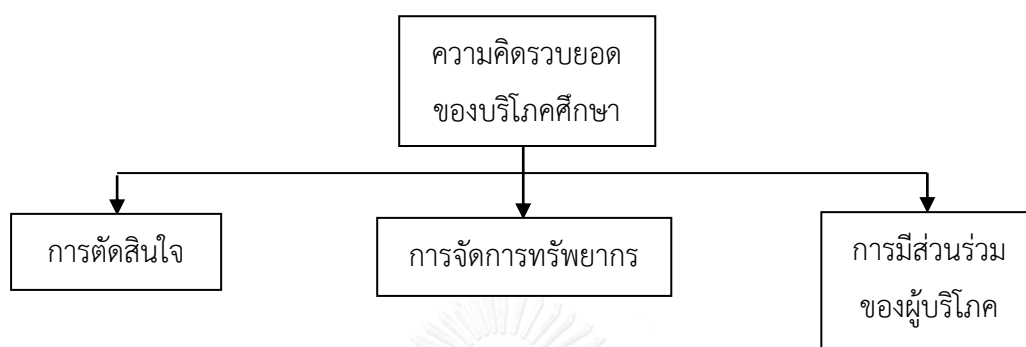
1) การบริโภคสินค้าคงทน หมายถึง สินค้าที่ไม่ได้ทำให้สิ่งที่ถูกบริโภคหมดสิ้นหรือหมดสภาพ ไป ยังใช้ได้อีกเป็นเวลานาน แต่เมื่อการใช้ย่อมเกิดการสึกหรอ

2) การบริโภคสินค้าไม่คงทน หมายถึง การบริโภคที่ทำให้สิ่งที่ถูกบริโภคหมดสิ้นไป เช่น อาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ประเภทของการบริโภคสามารถจำแนกได้เป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ ในการแบ่งประเภทการบริโภค เช่น แบ่งตามเกณฑ์อรรถประโยชน์ จะสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) การบริโภคโดยตรง 2) การบริโภคทางอ้อม หรือแบ่งตามเกณฑ์ประเภทสินค้า จะ สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) การบริโภคสินค้าคงทน 2) การบริโภคสินค้าไม่คงทน

2.5.3 องค์ประกอบของบริโศคศึกษา

แบนนิสเตอร์และมอนสม่า (Bannister and Monsma, 1982) ได้จัดแบ่งประเภทความคิดรวบยอดของบริโศคศึกษาเป็น 3 กลุ่ม คือ

ภาพที่ 2.3 ความคิดรวบยอดของการบริโศคศึกษา

1) การตัดสินใจซื้อ (Decision making) หมายถึง กระบวนการในการเลือกที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ซึ่งผู้บริโศคมักจะต้องตัดสินใจในทางเลือกต่าง ๆ ของสินค้าและบริการอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้บริโศคจะเลือกซื้อสินค้าหรือบริการตามข้อมูลและข้อจำกัดของสถานการณ์ และปัจจัยภายในและภายนอก ซึ่งปัจจัยนี้จะส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโศค

2) การจัดการทรัพยากร (Resource management) หมายถึง การบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้คุ้มค่า มีการบริหารจัดการอย่างมีคุณภาพ โดยก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด ซึ่งได้แก่ การวางแผนทางการเงิน การซื้อแลกเปลี่ยน และการอนุรักษ์สงวนรักษา

3) การมีส่วนร่วมของผู้บริโศค (Citizen participation) หมายถึง การที่ผู้บริโศคสามารถใช้สิทธิและหน้าที่ที่พึงมีกระทำการโดยมีส่วนร่วมในการบริโศคสิ่งหนึ่งสิ่งใด รวมไปถึงกระบวนการส่งเสริมผู้บริโศค และการคุ้มครองผู้บริโศคในด้านต่างๆ เช่น การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้บริโศค และกฎหมายคุ้มครองผู้บริโศค เป็นต้น

2.5.4 พฤติกรรมของผู้บริโศค

Hawkins and Hoch (1992) กล่าวว่า พฤติกรรมของผู้บริโศคมีปัจจัยที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้บริโศค ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนรู้ (Behavioral Learning) การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนการคิดเนื่องจากประสบการณ์ในอดีต การเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์

โดยอ้อม ซึ่งการเรียนรู้ประกอบด้วย ประสบการณ์ซ้ำๆ (Repeated Experiences) และการคิด (Thinking)

กระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภค ประกอบด้วยตัวแปร 4 ตัว คือ 1) แรงขับ (Drive) เป็นความต้องการที่นำไปสู่การกระทำ เช่น ความหิว 2) ตัวนำ เช่น สินค้า โฆษณา หรือสิ่งกระตุ้นอื่นในสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การตอบสนองของผู้บริโภค 3) การตอบสนอง (Response) เป็นความพยายามที่สร้างความพึงพอใจตามแรงขับ การตอบสนองของผู้บริโภคขึ้นอยู่กับตัวนำและประสบการณ์ในอดีตของเขา และ 4) การเสริมแรง (Reinforcement) ของกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อการตอบสนองของผู้บริโภคก่อให้เกิดความพึงพอใจ กล่าวคือ การตอบสนองนั้นสามารถลดแรงขับลงได้ การเสริมแรงจะมีความเข้ม เมื่อมีความสัมพันธ์กับตัวนำ และการตอบสนอง มีผลให้เกิดการกระทำซ้ำเมื่อเกิดแรงขับขึ้นอีก

การเรียนรู้ตามความเข้าใจ (Cognitive Learning) เป็นการเรียนรู้จากการคิด การหาเหตุผล การแก้ปัญหาโดยใช้สติปัญญา ที่ปราศจากประสบการณ์โดยตรง การเรียนรู้ตามความเข้าใจเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความคิดมากกว่า 2 อย่าง หรือการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นแล้วนำมาปรับใช้กับตนเอง เช่น ผู้ผลิตแชมพู เฮต แอนด์ โชลเดอร์ ใช้ข้อความโฆษณาว่า “เฮต แอนด์ โชลเดอร์สามารถกำจัดรังแคได้” ซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตราสินค้าเฮต แอนด์ โชลเดอร์กับการขจัดรังแค เป็นต้น

ความจงรักภักดีต่อตราสินค้า (Brand Loyalty) การเรียนรู้มีความสำคัญเพราะการเรียนรู้ก่อให้เกิดนิสัย ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของการแก้ปัญหาประจำวัน นอกเหนือจากนั้นนิสัยมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความจงรักภักดีต่อตราสินค้า ความจงรักภักดีต่อตราสินค้าเป็นทัศนคติที่ดีต่อตราสินค้า และการซื้อสินค้านั้นอย่างสม่ำเสมอเป็นระยะเวลานาน ความจงรักภักดีต่อตราสินค้าเป็นผลจากการเสริมแรงในทางบวกจากการซื้อใช้สินค้าครั้งก่อน ดังนั้นผู้บริโภคจะลดความเสี่ยง และประหยัดเวลาโดยการซื้อสินค้าตราสินค้าเดิมเป็นประจำ ความต้องการหลายอย่างเป็นการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม (Culturally learned) ตัวอย่าง ความต้องการอาหาร คนไทยจะกินข้าวเหนียว ไก่ย่าง ส้มตำ ในขณะที่ ชาวญี่ปุ่นชอบ Sushi ถึงอย่างไรก็ตาม นักวิจัย เสนอแนะว่า การโฆษณาไม่มีผลต่อความมั่นใจของผู้ซื้อถ้าการโฆษณาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ

การเลือกรับรู้ (Selective perception) ผู้บริโภคจะเลือกรับรู้สิ่งกระตุ้นหรือ ละเลยการรับรู้สิ่งกระตุ้น ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 อย่างได้แก่ 1) ประสบการณ์ในอดีตของผู้บริโภคซึ่งมีอิทธิพลต่อความคาดหวังของผู้บริโภค และ 2) สิ่งจูงใจในขณะนั้น เช่น ความต้องการ ความสนใจ ปัจจัยทั้ง 2 อย่างนี้ มีผลกระทบต่อความเป็นไปได้ในการรับรู้สิ่งกระตุ้น และมีอิทธิพลต่อการเปิดรับเลือกสรรและการตระหนักแบบเลือกสรร

ก. ลักษณะของสิ่งกระตุ้น (Nature of stimuli) สิ่งกระตุ้นทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของผู้บริโภคมีมากมาย เช่น คุณลักษณะของสินค้า การออกแบบบรรจุภัณฑ์ ชื่อตราสินค้า การโฆษณา เป็นต้นโดยทั่วไป ความตรงกันข้าม (Contrast) เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของสิ่งกระตุ้น เช่น การปล่อยพื้นที่ว่างสีขาว ในโฆษณาบนสิ่งพิมพ์

ข. ความคาดหวังของผู้บริโภค (Consumer Expectation) ความคาดหวังของผู้บริโภคเกิดจากความคุ้นเคย ประสบการณ์ในอดีต ผู้บริโภคจะเลือกรับรู้สิ่งกระตุ้นที่สอดคล้องกับความคาดหวังของเขา

ค. แรงจูงใจ (Motive) ซึ่งเป็นแรงจูงใจตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์

การจัดองค์การการรับรู้ (Perceptual organization)

ผู้บริโภคไม่สามารถรับรู้สิ่งกระตุ้นที่มีอยู่หลากหลาย และกระจัดกระจายอยู่ได้ ดังนั้นผู้บริโภคจึงจัดองค์การ หรือจัดกลุ่มสิ่งกระตุ้น กระบวนการจัดองค์การรับรู้ประกอบด้วยความสัมพันธ์ของรูปภาพ กับ พื้นหลัง (Figure and ground) การจัดกลุ่ม และ การใกล้เคียง

ก. รูปภาพ กับ พื้นหลัง จากที่กล่าวมาแล้ว สิ่งกระตุ้นต้องมีความตรงกันข้ามหรือแตกต่างจากสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เป็นสิ่งที่น่าสังเกต เช่น เสียงเพลงต้องดังที่สุดใส และ ภาพต้องมองดูไม่ซับซ้อน คือประกอบด้วยรูปภาพ กับ พื้นหลัง โดยทั่วไป รูปภาพจะเด่นชัดกว่า พื้นหลัง

การจัดองค์การรับรู้ได้รับอิทธิพลจากสิ่งจูงใจ และความคาดหวังที่เกิดจากประสบการณ์ (Mcguire, 2000)

ข. การจัดกลุ่ม (Grouping) โดยทั่วไปผู้บริโภคจะจัดกลุ่มสิ่งกระตุ้นโดยอัตโนมัติ ดังนั้นเขาจึงสร้างรูปภาพเฉพาะ

ค. การใกล้เคียง (Closure) ผู้บริโภคพยายามที่จะเติมภาพให้สมบูรณ์ แม้ว่าจะรับรู้ข้อมูลไม่เพียงพอ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริโภคสินค้าและบริการ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Kotler (1994) กล่าวว่า ผู้จัดการตลาดต้องไว้วางใจต่อการวิจัยผู้บริโภค (A consumer research) เพื่อตอบคำถาม 7 ข้อ ซึ่งเรียกรวมว่า “7 Os” ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค

คำถาม	คำตอบ (7 Os)
ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย?	กลุ่มตลาดเป้าหมาย (Occupants)
ผู้บริโภคซื้ออะไร?	สินค้า หรือบริการ (Objects)
ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ?	วัตถุประสงค์ในการซื้อ (Objectives)
ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ?	บทบาทของกลุ่มต่างๆในการซื้อ (Organizations)
ผู้บริโภคซื้ออย่างไร?	ขั้นตอนการซื้อ (Operations)
ผู้บริโภคซื้อเมื่อไร?	โอกาสในการซื้อ (Occasions)
ผู้บริโภคซื้อที่ไหน?	แหล่งที่ซื้อสินค้า (Outlets)

กล่าวโดยสรุป การตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค มีขั้นตอนในการตัดสินใจซื้อทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย (Who) ผู้บริโภคซื้ออะไร (What) ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why) ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Whom) ผู้บริโภคซื้อเมื่อไร (When) ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where) และ ผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How)

อิทธิพลที่มีผลต่อปัจจัยในการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค

1) อิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมผู้บริโภค วัฒนธรรม และวัฒนธรรมย่อย (Culture and sub-culture)

วัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการ ความปรารถนา และพฤติกรรมของผู้บริโภค ค่านิยมทางวัฒนธรรม (Cultural value) ถ่ายทอดโดย 3 สถาบัน คือสถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา และสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษามีบทบาทมากที่สุดต่อการสร้างค่านิยมทางวัฒนธรรม นักการตลาดต้องปรับส่วนประสมการตลาดให้สอดคล้องกับค่านิยม และ เฝ้าติดตามการเปลี่ยนแปลงของค่านิยมทางวัฒนธรรม เช่น ปัจจุบันค่านิยมของวัยรุ่นในประเทศไทย นิยมค่านิยมของวัยรุ่นญี่ปุ่น หรือค่านิยมของอเมริกา คือ ความสำเร็จ (Briley et al., 2000)

2) อิทธิพลของสังคมที่มีต่อพฤติกรรมผู้บริโภค

อิทธิพลของสังคม (Sociological influence) มีต่อพฤติกรรมผู้บริโภค ปัจจัยเหล่านี้ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มอ้างอิง ครอบครัว ชั้นของสังคม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1) อิทธิพลส่วนบุคคล

การซื้อสินค้าของบุคคลได้รับอิทธิพลจากความคิดเห็น หรือพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่งรวมถึงผู้นำความคิดเห็น และปากต่อปาก (Dube and Morgan, 1996) ซึ่งจะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

ก. ความคิดเห็นของผู้นำ (Opinion Leadership)

บุคคลที่มีอิทธิพลทางสังคมต่อผู้อื่นโดยตรง หรือโดยอ้อม เรียกว่า “ผู้นำความคิดเห็น” ซึ่งมีความสำคัญต่อสินค้าส่วนบุคคลที่แสดงถึงการแสดงออกของตนเอง (self-expression) ตัวอย่างสินค้า ได้แก่ รถยนต์ เสื้อผ้า สมาชิกสโมสร คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล หรือ โสมวิทไอ เป็นต้น

ข. ปากต่อปาก (Word of Mouth)

บุคคลที่มีอิทธิพลต่อกันและกันขณะที่เผชิญหน้ากัน เรียกว่า “ปากต่อปาก” ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่มีความสำคัญ เนื่องจากความซื่อสัตย์ (trustworthy)

2.2) กลุ่มอ้างอิง

กลุ่มอ้างอิงเป็นบุคคลที่ใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการประเมินตนเอง หรือเป็นแหล่งมาตรฐาน กลุ่มอ้างอิงมีผลกระทบต่อผู้บริโภค เพราะว่ามีอิทธิพลต่อสารสนเทศ ทักษะ และความใฝ่ฝัน (Childers and Rao, 1992) กลุ่มอ้างอิงจัดได้ 3 ประเภท ดังนี้ 1) กลุ่มสมาชิก เช่น ครอบครัว สโมสร ซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าเป้าหมายของธุรกิจประกันภัย การท่องเที่ยว 2) กลุ่มใฝ่ฝัน คือ สมาคมนักวิชาชีพ เช่น ทนายความ การตลาด บัญชี หมอ เป็นต้น 3) กลุ่มไม่เป็นสมาคม (dissociation group) เป็นกลุ่มผู้ซื้อที่ต้องการแยกตัวออก เนื่องจากมีค่านิยม หรือพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

2.3 ชั้นทางสังคม (Social class) กรมมหาวิทยาลัย

ปีเตอร์และโดนเนลลี (Peter and Donnelly, 2004: 43) กล่าวว่าชั้นทางสังคมพัฒนามาจากความมั่งคั่ง ความชำนาญ และอำนาจ ตัวชี้วัดชั้นทางสังคม คืออาชีพ ชั้นทางสังคมมีอิทธิพลต่อทักษะ และค่านิยม กล่าวคือ ผู้บริโภคที่อยู่ในชั้นสังคมแตกต่างกันจะมีทักษะ และค่านิยมต่อสินค้า หรือการบริการแตกต่างกัน (Holt, 1997)

นอกจากนั้น ปีเตอร์และโดนเนลลี ได้จัดประเภทของชั้นทางสังคมอเมริกันออกเป็น 4 ชั้น ดังนี้

1) ชั้นสูง (Upper class) มีประมาณร้อยละ 14 ของประชากรทั้งหมด ชอบสินค้าที่มีตราสินค้า มีชื่อเสียง ชอบภาพยนตร์ หนังสือ การลงทุน และศิลปะเป็นสมาชิกกอล์ฟ

2) ชั้นกลาง (Middle class) มีประมาณร้อยละ 34 ของประชากรทั้งหมด ชอบสินค้าแฟชั่น หรือประสบการณ์ที่เป็นเลิศ เช่น เล่นสกีฤดูหนาว การศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นต้น

3) ชั้นทำงาน (Working class) มีประมาณร้อยละ 38 ของประชากรทั้งหมดต้องการแรงงานสนับสนุนด้านเศรษฐกิจ และด้านอารมณ์

4) ชั้นล่าง (Lower class) มีประมาณร้อยละ 16 ของประชากรทั้งหมด มีค่านิยมที่หลากหลาย และมุ่งการบริโภคมากกว่าชั้นสังคมอื่น

2.5.5 กระบวนการคิดของผู้บริโภค

การประมวลผลข้อมูลตราสินค้าหรือบริการ (Foxall, 1999) ประกอบด้วย 1) สิ่งกระตุ้น ได้แก่ ตราสินค้า โฆษณา ส่งเสริมการขาย และการกลั่นกรองด้วยการรับรู้ 2) ขั้นตอนการประมวลผลข้อมูลของผู้บริโภค ได้แก่ การแปลผล การจัดรูปแบบ และการประเมินผลความต้องการ การกระทำซึ่งจะมีผลกระทบต่อ 2 ส่วน คือ จะส่งผลต่อความทรงจำในระยะสั้นและความทรงจำในระยะยาว (Harlam and Lodish, 1995) และ ส่งผลต่อ 3) ผลลัพธ์ ได้แก่ ประสบการณ์ ความเชื่อ ทศนคติ การตั้งใจเลือกซื้อตราสินค้าและการซื้อ ขั้นตอนของการตัดสินใจซื้อสินค้า ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) การยอมรับปัญหา: การรับรู้ความต้องการ (Problem Recognition : Perceiving a Need) การยอมรับปัญหาเป็นการรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างอุดมคติของบุคคล (A person's Ideal) กับสถานการณ์จริง ซึ่งนำไปสู่การตัดสินใจ เช่น การรับรู้ว่าคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำการประมวลผลข้อมูลได้ การตลาด โฆษณา หรือพนักงานขาย สามารถกระตุ้นการตัดสินใจของลูกค้าได้ โดยการชี้ถึงจุดบกพร่องของสินค้าคู่แข่ง เช่น การโฆษณาเครื่องเล่นแผ่นซีดี (A CD Player) กระตุ้นปัญหาได้ เนื่องจาก การโฆษณาเน้นว่าเครื่องเล่นแผ่นซีดีดีกว่าระบบสเตอริโอ

2) การค้นหาข้อมูล: ค้นหาคุณค่า (Information Search : Seeking Value) หลังจากที่ลูกค้ายอมรับปัญหา ขั้นตอนต่อไปของการตัดสินใจซื้อคือ การแสวงหาข้อมูล โดยขั้นแรกลูกค้าจะทบทวนความจำ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสินค้าที่ซื้อซึ่งเรียกว่า การแสวงหาข้อมูลภายใน หรือลูกค้าอาจจะการแสวงหาข้อมูลภายนอก ซึ่งใช้เมื่อความรู้ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสินค้าของลูกค้าไม่เพียงพอ ความเสี่ยงในการซื้อสินค้ามีสูง และต้นทุนการรวบรวมข้อมูลมีต่ำ แหล่งข้อมูลภายนอก ได้แก่ 1) แหล่งข้อส่วนบุคคล เช่น เพื่อน หรือญาติ พี่น้อง เป็นต้น 2) แหล่งข้อมูลสิ่งตีพิมพ์ เช่นวารสารหน่วยงานรัฐบาล 3) แหล่งข้อมูลจากผู้ผลิต หรือนักการตลาด เช่น การโฆษณา พนักงานขาย การจัดแสดงสินค้า ณ จุดขาย สมมติท่านกำลังพิจารณาเครื่องเล่นซีดี ท่านอาจแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เช่น เพื่อนและญาติ พี่น้อง การโฆษณาเครื่องเล่นซีดี ร้านจำหน่ายเครื่องเล่นซีดี นอกจากนั้น ท่านอาจเปรียบเทียบ หรือประเมินผลเครื่องเล่นซีดี

3) การประเมินผลทางเลือก: การประเมินคุณค่า (Alternative Evaluation: Assessing Value) ขั้นตอนการแสวงหาข้อมูลเป็นการเปิดเผย หรือแสดงปัญหาสำหรับลูกค้า โดย 1) เสนอแนะเกณฑ์ที่ใช้ในการซื้อสินค้า 2) แสดงตราสินค้า 3) พัฒนาการรับรู้คุณค่าของลูกค้าข้อมูลสำหรับลูกค้า

บางคนอาจไม่เพียงพอ เนื่องจากมีปัจจัยสำหรับการตัดสินใจซื้อเครื่องเล่นซีดีไม่เพียงพอ ปัจจัยเหล่านี้เรียกว่า เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งประกอบด้วยคุณสมบัติทางภาวะวิสัย (Objective Attribute) และคุณสมบัติอัตวิสัย (Subjective Attribute) เพื่อสร้างคุณค่าให้กับลูกค้า นอกจากนี้เกณฑ์เหล่านี้ยังนำเสนอในการโฆษณา (Garbarino and Edell, 1997)

4) การตัดสินใจซื้อสินค้า: การซื้อคุณค่า เมื่อท่านตรวจสอบทางเลือกในกลุ่มตราสินค้าที่พิจารณา ท่านเกือบจะทำการตัดสินใจซื้อได้แล้ว แต่ยังมีปัจจัยที่ต้องพิจารณาเพิ่มอีก 2 ข้อ คือ จะซื้อสินค้าจากใคร และจะซื้อสินค้าเมื่อไร เช่น เครื่องเล่นซีดี การค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าชมร้านเครื่องเล่นซีดี แคตตาล็อก โฆษณาทางทีวี ทางเว็บไซต์ เป็นต้น หลังจากนั้นจะเป็นการเลือกร้านค้าที่จะซื้อเครื่องเล่นซีดี ซึ่งขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการค้า (terms of sales) ประสบการณ์ในการซื้อ และนโยบายการคืนสินค้า โดยปกติการตัดสินใจซื้อเกี่ยวกับการประเมินคุณสมบัติสินค้า และคุณลักษณะของผู้ขาย เช่น ท่านอาจซื้อเครื่องเล่นซีดี ตราสินค้าที่ท่านชอบอันดับที่สอง เนื่องจากร้านค้ามีนโยบายการรับคืนสินค้า และนโยบายการคืนเงินการตัดสินใจซื้อสินค้าเมื่อไร ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ บรรยากาศของร้านความเป็นมิตรของพนักงานขาย เป็นต้น

5) พฤติกรรมหลังซื้อสินค้า: การบริโภคคุณค่า หลังจากที่ถูกซื้อสินค้า ลูกค้าจะเปรียบเทียบประโยชน์ของสินค้ากับความคาดหวังของลูกค้า ซึ่งจะทำให้เขาพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ ถ้าลูกค้าไม่พึงพอใจ นักการตลาดต้องกำหนดว่าความไม่พึงพอใจเกิดจากสินค้าด้อยคุณภาพ หรือ เกิดจากความคาดหวังของลูกค้าสูงเกินไป ถ้าสินค้าด้อยคุณภาพ บริษัทต้องออกแบบ หรือปรับปรุงสินค้าใหม่ หรือถ้าความคาดหวังของลูกค้าสูงเกินไป บริษัทควรลดการโฆษณา หรือ การขายโดยพนักงานขาย

ค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติของผู้บริโภค

ค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติมีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคและมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติการตลาด (Kahn and Izen, 1993) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การจัดรูปแบบของทัศนคติ (Attitude Formation)

ทัศนคติเป็นการกำหนดพฤติกรรมไว้ล่วงหน้าซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ ต่อวัตถุประสงค์ตามความชอบหรือไม่ชอบ ทัศนคติจัดรูปแบบตามค่านิยม และความเชื่อของแต่ละบุคคล ค่านิยมแปรผันตามระดับของการกำหนดค่า เช่น ค่านิยมหลักของชาวอเมริกัน คือ ความมั่งคั่งทางวัตถุและมนุษยชนและค่านิยมส่วนบุคคล (Personal Value) เป็นการประหยัด และความทะเยอทะยานโดยทั่วไป ค่านิยมส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อความสำคัญของคุณสมบัติของสินค้าความเชื่อก็มีส่วนต่อการจัดรูปแบบของทัศนคติ ความเชื่อ (Belief) เป็นการรับรู้ของบุคคล (A subjective Perception) เกี่ยวกับการ

ปฏิบัติการของคุณสมบัติของสินค้า ความเชื่อ ยึดถือตามพื้นฐานของประสบการณ์ส่วนบุคคล การโฆษณา และการอภิปรายกับผู้อื่น ความเชื่อเกี่ยวกับคุณสมบัติของสินค้า มีความสำคัญ เพราะความเชื่อก่อให้เกิดทัศนคติที่ดี หรือไม่ดีต่อสินค้า

2) การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (Attitude Change)

นักการตลาดใช้วิธีการ 3 ประการ ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้า หรือตราสินค้า ซึ่งแสดงรายละเอียดดังข้างล่างนี้ การเปลี่ยนแปลงความเชื่อเกี่ยวกับคุณสมบัติของสินค้า การเปลี่ยนแปลงการรับรู้ความสำคัญของคุณสมบัติของสินค้า เช่น เป๊ปซี่ โคล่า ใช้ความสดชื่น (Freshness) เป็นคุณสมบัติอันสำคัญของสินค้า แล้วบริษัท เป๊ปซี่ โคล่า จึงพิมพ์วันหมดอายุของ ความสดชื่นไว้ที่กระป๋องโค้ก เป็นต้น การเพิ่มคุณสมบัติใหม่ของสินค้าทัศนคติรวมกับความเชื่อก่อให้เกิดเป็นความคาดหวัง (Expectation) ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่ผู้บริโภคคาดหวัง ความคาดหวังของผู้บริโภคส่วนใหญ่จะเป็นประโยชน์ของสินค้า หรือคุณค่าของสินค้า ซึ่งเขาคาดหวังจากส่วนประสมการตลาด(สินค้า ราคา สถานที่ และการส่งเสริมการตลาด) ผู้บริโภคเกิดความไม่พึงพอใจเมื่อความคาดหวังของเขา ไม่ได้รับการตอบสนอง

3) อิทธิพลของสถานการณ์ซื้อ (Situational Influences)

สถานการณ์ซื้อ มีผลกระทบต่อกระบวนการตัดสินใจซื้อ ซึ่งประกอบด้วย งานการซื้อ (Purchase Task) สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Surrounding) สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Surrounding) อิทธิพลชั่วคราว (Temporal Effects) และ สภาวะก่อนการซื้อ (Antecedent State)งานการซื้อเป็นเหตุผลที่ผูกมัดในการซื้อสินค้า ความแตกต่างของการแสวงหาข้อมูลและการประเมินผลข้อมูลจะขึ้นอยู่กับวิธีการซื้อซื้อ เป็นของขวัญ หรือ ซื้อไปใช้เอง สิ่งแวดล้อมทางสังคม เป็นบุคคลอื่นที่อยู่ร่วมกับการซื้อสินค้า สิ่งแวดล้อมทางกายภาพเป็นเสียงเพลงฝาผนัง การพลุกพล่านของร้านค้าปลีก อิทธิพลชั่วคราว เป็นวัน เวลาในการซื้อสินค้า หรือ เวลาที่ใช้ซื้อสินค้า สภาวะก่อนการซื้อ เป็นอารมณ์ของลูกค้า หรือจำนวนเงินที่มีในขณะที่ซื้อสินค้า

จิตวิทยาที่มีต่อพฤติกรรมผู้บริโภค (Psychological Influences on Consumer Behavior)

อิทธิพลทางจิตวิทยาที่มีต่อพฤติกรรมผู้บริโภค ประกอบด้วยแรงจูงใจ การรับรู้ การเรียนรู้ ค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

มาสโลว์ ได้กำหนดลำดับขั้นความต้องการไว้ 5 ขั้น ได้แก่ ความต้องการทางกายภาพ (Physiological needs) เป็นความต้องการทางกายภาพ เช่น อาหาร น้ำ การพักผ่อนและเพศ ความต้องการด้านความปลอดภัย (Safety needs) เป็นความต้องการการปกป้อง และความเป็นอยู่ที่ดี เช่น

สุขภาพ อาหาร ยา และการออกกำลังกาย ความต้องการทางสังคม (Social needs) เป็นความต้องการความรัก เพื่อน สถานภาพ และศักดิ์ศรี เช่น การพบปะกับผู้อื่น เป็นต้น ความต้องการส่วนบุคคล (Personal needs) หรือความต้องการสำหรับความพึงพอใจของตน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น เช่น การประสบความสำเร็จ ความขบขัน อิสระ และการผ่อนคลาย ซึ่งแบ่งออกเป็น ความต้องการด้านชื่อเสียง และความต้องการประสบความสำเร็จ เป็นต้น

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจพอเพียง

ไพฑูรย์ ทองสุข (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการปฏิบัติการสอนวิชาเกษตรของครูเกษตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษาพบว่า ครูเกษตรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.00) มีอายุเฉลี่ย 38.50 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 87.50) โดยจบสาขาวิชาเกษตรศึกษามากที่สุด (ร้อยละ 27.50) เกือบทั้งหมดมีใบประกอบวิชาชีพครู (ร้อยละ 92.50) เป็นครูในอันดับเงินเดือน คศ.1 มากที่สุด (ร้อยละ 41.25) มีประสบการณ์สอนเฉลี่ย 12.76 ปี โดยส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนขนาดเล็ก (ร้อยละ 51.25) ครูเกษตรทุกคนทราบและเคยอบรมในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจ ซึ่งส่วนใหญ่มีการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจากโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 93.80) ครูเกษตรมีการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการปฏิบัติการสอนวิชาเกษตรในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($u = 4.14$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการปฏิบัติการสอนวิชาเกษตรอยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาเกษตร ($u = 4.39$) 2) ด้านคุณธรรมในการจัดการเรียนการสอนวิชาเกษตร ($u = 4.37$) 3) ด้านความมีเหตุผลในการจัดการเรียนการสอนวิชาเกษตร ($u = 4.35$) 4) ด้านภูมิคุ้มกันที่ดีในการจัดการเรียนการสอนวิชาเกษตร ($u = 4.21$) และ 5) ด้านความพอประมาณในการจัดการเรียนการสอนวิชาเกษตร ($u = 3.80$) นอกจากนี้และครูเกษตรระบุปัญหาและอุปสรรคการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการปฏิบัติการสอนวิชาเกษตร ได้แก่ แหล่งน้ำไม่เพียงพอในบางฤดูกาล วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือทางการเกษตรสำหรับฝึกปฏิบัติเก่าและชำรุดและไม่เพียงพอแก่การใช้งาน และขาดงบประมาณในการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาเกษตร

ชมิทธิ ชันธิกุล (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ โดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับขนาดสินทรัพย์และประเภทกิจการ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมิติด้านโครงสร้าง มิติด้านบุคลากร มิติด้านรูปแบบการ

บริหารงานของผู้นำ และมิติด้านวัฒนธรรมองค์การ (ค่านิยมร่วม) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เกี่ยวกับ ความรู้โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (มิติด้านความพอเพียง มิติด้านความมีเหตุผล มิติด้านการ มีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว มิติด้านความรู้และมิติด้านคุณธรรม) มีจำนวน 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยที่ 1 มิติด้าน ความรู้ ปัจจัยที่ 3 มิติด้านคุณธรรม ปัจจัยที่ 4 มิติด้านความพอเพียง ปัจจัยที่ 5 มิติด้านความ พอเพียง มิติด้านการมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว และมิติด้านความมีเหตุผล และปัจจัยที่ 7 มิติด้านความ พอเพียง ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงองค์การ (มิติด้าน โครงสร้าง มิติด้านบุคลากร มิติด้านรูปแบบการบริหารงานของผู้นำ และมิติด้านวัฒนธรรมองค์การ (ค่านิยมร่วม) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และมีความสามารถในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 66

เสวียน ประทุมทอง (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนากิจการรวมชุมชนตามปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง :กรณีศึกษาบ้านศรีเจริญตำบลเลยวังไสย์ ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอกุหลอง จังหวัดเลย ผลการศึกษาการดำเนินงานกิจกรรมรวมชุมชนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน บ้านศรีเจริญ ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอกุหลอง จังหวัดเลย ดังนี้ 1.1 การดำเนินงานกิจกรรมรวมชุมชนการ นำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่กิจกรรมรวมชุมชนในระดับครอบครัว พบว่า ในภาพรวมความคิดเห็น เกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในระดับครอบครัว อยู่ในระดับปาน กลาง ($X = 3.25$) 1.2 การดำเนินงานกิจกรรมรวมชุมชนการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่กิจกรรม รวมชุมชนในระดับชุมชน พบว่า ในภาพรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงในระดับชุมชนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.20$) เมื่อพิจารณาเป็นราย ด้านพบว่าด้านที่มีระดับ ความคิดเห็นสูงสุดคือด้านการยกเชิดชูคนดีมีคุณธรรม ซึ่งอยู่ในระดับปาน กลาง ($X = 3.44$) 2. ผลการศึกษาการสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนากิจการรวมชุมชนตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงในชุมชนบ้านศรีเจริญ ตำบลเลยวังไสย์ อำเภอกุหลอง จังหวัดเลย ได้วิสัยทัศน์ คือ ชุมชนอยู่เย็นเป็นสุข ด้วยวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง เคียงคู่การเรียนรู้สู่วัฒนธรรมท้องถิ่นที่งดงาม และมียุทธศาสตร์ 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของ ประชาชน ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 เสริมสร้างการจัดการชุมชน ด้วยกระบวนการเรียนรู้การสร้าง คุณค่าวิถี ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 เสริมสร้างวิถีเกษตรชุมชนพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนด้วยปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 เสริมสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐาน

รัชชชัย วรปัสสุ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ผลการศึกษา พบว่า 1. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นราย

ด้าน พบว่า อยู่ในระดับดีทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้าน ความรู้ความเข้าใจปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและตระหนักในความสำคัญของการดำเนินชีวิตตาม แนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 2. ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีตำแหน่งหน้าที่ ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียงในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 3. ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานอยู่ในสถานศึกษาที่มี ขนาดต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กานต์ชนิด ต๊ะนัย (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติใน โรงเรียน ผลการศึกษา มีเนื้อหาใน 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผน การลงมือปฏิบัติ การตรวจสอบผล การปฏิบัติงาน และการแก้ไข ปรับปรุง และศึกษาผลการน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่การ ปฏิบัติในโรงเรียน โดยเครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า และแบบ ปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา พบว่า การน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในโรงเรียนบ้านเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ทั้ง 4 ด้าน พบว่าด้านการวางแผน การลงมือปฏิบัติ การตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน และการแก้ไข ปรับปรุง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผลการน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่ การปฏิบัติในโรงเรียนบ้านเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ในภาพรวมอยู่ในระดับปาน กลาง ข้อเสนอแนะในการน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในโรงเรียนบ้านเทอดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย พบว่า ควรให้มีการปลูกฝังค่านิยมตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ให้เกิดกับนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ การจัดอบรม สัมมนาหรือศึกษาดูงานเพื่อพัฒนาการจัดการ เรียนการสอนตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคณะครู บุคลากรในสถานศึกษา และการให้ครู ตระหนักถึงความสำคัญของการปฏิบัติตนตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ตามลำดับ

เพ็ญภา ศีรทองดี (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการ บริหารจัดการของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2 ผลการศึกษา พบว่า 1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ ในการบริหารจัดการของสถานศึกษา โดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก 2. ความคิดเห็น ผู้บริหารสถานศึกษาและครูเกี่ยวกับการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการบริหาร จัดการของสถานศึกษา จาแนกตามตำแหน่ง และประเภทของสถานศึกษา พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยรวมและรายด้าน 3. ผลการศึกษาปัญหาอุปสรรคและ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการบริหารจัดการของ

สถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชนบุรี เขต 2 โดยการจัดสนทนากลุ่ม(Focus Group) พบว่า ในด้านการบริหารงานทั่วไปยังขาดแคลนงบประมาณและขาดวิธีการในการประเมินโครงการ ด้านวิชาการพบปัญหาในการบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล ส่วนด้านบุคลากรนั้นยังขาดความรู้ความเข้าใจในหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และสถานศึกษายังไม่ให้ความสำคัญในการดำเนินการด้านความสัมพันธ์กับชุมชน

รัชดา ทองสุข (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้การบริหารจัดการสถานศึกษาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2 ผลการศึกษาพบว่า 1. การรับรู้การบริหารจัดการสถานศึกษาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านความมีเหตุผล และด้านความพอประมาณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับด้านการมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว 2. ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การบริหารจัดการสถานศึกษาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และเขต 2 ระหว่างผู้บริหารสถานศึกษาทั่วไป กับสถานศึกษาแกนนำโดยรวม และรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันชัย พลະไกร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสำเร็จของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง : กรณีศึกษาบ้านตำแย ตำบลม่วงสามสิบ อำเภอวังสามสิบ ผลการศึกษาพบว่า จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 72 ราย ได้สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาและขั้นตอนในการนำแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ ว่าเหตุผลใดที่นำไปสู่การตัดสินใจนำเอาแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงเข้ามาใช้ในหมู่บ้าน ได้แก่ ต้องการต่อต้านแนวคิดเศรษฐกิจกระแสหลักกระตุ้นให้ประชาชนรู้จักการใช้ชีวิตแบบไม่ฟุ้งเฟ้อเพื่อเห่อเหิม จัดระเบียบครอบครัวชาวบ้านให้มีการกินอยู่ที่พอใช้พอเพียง ส่วนขั้นตอนเริ่มต้นจากผู้นำสร้างความเชื่อมั่นศรัทธาให้แก่ประชาชนสำรวจข้อมูลชุมชนให้เป็นปัจจุบัน เมื่อมีครอบครัวต้นแบบ จัดประชุมเวทีประชาคมเพื่อนำแนวปฏิบัติตามแบบอย่างดังกล่าวมาปฏิบัติในครอบครัว ผลการดำเนินการในปัจจุบัน จากผลการดำเนินการตั้งแต่ต้น ปัจจุบันประชาชนทุกครอบครัวในหมู่บ้านตำแย ดำรงชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแต่เดิมจากที่มีครอบครัวที่ดำรงชีวิตแบบเรียบง่ายตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงได้มองเห็นความสำคัญใน ด้านปัจจัยก่อที่ให้เกิดความสำเร็จของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ ปัจจัยด้านทรัพยากรธรรมชาติในชุมชน ประกอบด้วย แหล่งน้ำธรรมชาติและบ่อบาดาล พืชพันธุ์และไม้ยืนต้นและพืชตามฤดูกาล ปัจจัยด้านความหลากหลายทางอาชีพ อาชีพหลักของชาวบ้านก็คือนานา นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มทอผ้า กลุ่มแปรรูปผ้า กลุ่มเลี้ยงหมู กลุ่มเลี้ยงโค กลุ่มเลี้ยงปลา หรือกลุ่มเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ กลุ่มเกษตรกรชาวนา กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต สหกรณ์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ กลุ่มอาชีพเหล่านี้ นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยด้าน

ศาสนา สังคม และวัฒนธรรม คือ หลักทางศาสนาที่ยึดเหนี่ยวในหมู่บ้าน อันได้แก่ศาสนาพุทธ พระสงฆ์อบรมสั่งสอนชาวบ้านโดยปลูกฝังเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงโดยเน้นการรู้จักและเห็นคุณค่าของตัวเอง ส่วนปัจจัยด้านการเงินในหมู่บ้านตำบล กลุ่มผู้นำได้มีการดำเนินการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายของครัวเรือนเพื่อก่อให้เกิดความตระหนักในการใช้จ่ายของครอบครัวด้วยความมีเหตุผลและความพอประมาณ ปัจจัยผู้นำด้านชุมชน ได้แก่ ผู้นำในชุมชนมีภาวะผู้นำสูง ความโปร่งใส ซื่อสัตย์สุจริต ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าคิดนอกกรอบ ความรอบคอบและรอบรู้ ความสามารถในการประสานงาน ความอ่อนน้อมถ่อมตนและมีคุณธรรมจริยธรรม ปัจจัยด้านการเมืองท้องถิ่นและหน่วยงานของรัฐ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นคือองค์การบริหารส่วนตำบลให้การสนับสนุนด้านงบประมาณแต่แรงงานและวิทยากรใช้บุคลากรในท้องถิ่น และบางครั้งธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธกส.) ให้การสนับสนุนในการจัดทำบัญชีครัวเรือน บุคลากรจากโรงเรียนบ้านตำบลให้การสนับสนุนในอบรมการใช้คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีสนับสนุนด้านวิชาการแนะนำทางในการจัดเก็บข้อมูล

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาปรับใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้ ไม่เพียงแต่ผู้บริโภคในชุมชนชนบท แต่ผู้บริโภคในชุมชนเมืองยังสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้เช่นกัน โดยทั้งนี้ต้องเข้าใจถึงแก่นของแนวคิดของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างถ่องแท้ ศึกษาถึงองค์ประกอบของความสัมพันธ์ในเรื่องความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี ผนวกกับการมีความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งถ้าเข้าใจถึงหลักการพัฒนาตามแนวคิดที่แท้จริงแล้ว จะส่งผลให้คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของผู้บริโภคดีขึ้น

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องกระบวนการเรียนรู้

สุทธิวรรณ พลขำนิ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของนักศึกษาต่างชาตินักเรียนที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรี ในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงของนักศึกษา คือ การมีกระบวนการเรียนรู้อย่างมีลำดับขั้นตอนที่ถูกต้อง ซึ่งขั้นตอนที่ใช้นั้นจะมีทั้งหมด 4 ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ คือ 1.ขั้นตระหนักในปัญหา 2.ขั้นวางแผนเพื่อปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติจริง และ 4.ขั้นตรวจสอบประเมินผล ซึ่งพบว่า เมื่อมีการเรียนรู้ครบตามลำดับขั้นตอนแล้วนักศึกษามีการตอบสนองต่อการใช้ชีวิตที่เหมาะสมสูงขึ้นถึงร้อยละ 78 ส่งผลให้การใช้ชีวิตของนักศึกษาต่างชาตินักเรียนสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสถานศึกษาและสภาพแวดล้อมได้มากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย และพบว่านักศึกษามีความใฝ่เรียนรู้เพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ

มณฑล ไชยงาม (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของประชาชนในการจัดการมูลฝอยชุมชน กรณีศึกษาเทศบาลเมืองคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า มีขั้นตอนและวิธีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นเตรียมการเป็นการเลือกพื้นที่การศึกษา การคัดเลือกแกนนำชุมชน การแนะนำตัวผู้วิจัย การสร้างความสัมพันธ์ การศึกษาข้อมูลชุมชน การศึกษากลุ่มตัวอย่าง 2.ขั้นดำเนินการ โดยการจัดอบรมให้ความรู้ การศึกษาดูงาน การลงมือปฏิบัติ ได้แก่การจัดกิจกรรมรณรงค์คัดแยกขยะในชุมชนและกิจกรรมสาธิตการทำปุ๋ยหมักน้ำหมักชีวภาพ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การสร้างเครือข่าย การสรุปถอดบทเรียน 3.ขั้นติดตามประเมินผล ใช้วิธีการสัมภาษณ์และสังเกต ผลเบื้องต้นของการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของประชาชน มีความเข้าใจสภาพปัญหา มีทัศนคติที่ดีต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการมูลฝอยของชุมชน มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทิ้งมูลฝอยในทิศทางที่ดีขึ้น โดยมีการคัดแยกมูลฝอยตั้งแต่ในครัวเรือน นอกจากนี้ยังพบว่าประชาชนมีทักษะและมีบทบาทในการขับเคลื่อนกิจกรรมการจัดการมูลฝอยของชุมชนเพิ่มมากขึ้นและมีความคิดต่อยอดกิจกรรม ได้แก่ การนำน้ำหมักชีวภาพมาทำน้ำยาเอนกประสงค์ การนำปุ๋ยหมักชีวภาพมาบรรจุถุงขายเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชน

นารี ห่อทอง (2553) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพการดำเนินการและปัญหาด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ในโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาพลพลาชัย 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีความคิดเห็นต่อสภาพการดำเนินการและปัญหาด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ใน 6 ด้าน มีสภาพการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับสภาพการดำเนินการ ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้ดังนี้ อันดับ 1 ด้านการประสานร่วมมือพัฒนางานวิชาการของกลุ่มเครือข่าย อันดับ 2 ด้านนโยบายและแนวทางการพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของโรงเรียน อันดับ 3 ด้านความรู้และทักษะการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของครู อันดับ 4 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของสำนักเขตพื้นที่การศึกษา อันดับ 5 ด้านการประเมินผล นิเทศและติดตามการจัดการกระบวนการเรียนรู้ และอันดับ 6 ด้านสื่อ สิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ส่วนสภาพปัญหาด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ พบว่า ทุกด้านมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับ ดังนี้ อันดับ 1 ด้านการประเมินนิเทศและติดตามการจัดการกระบวนการเรียนรู้ อันดับ 2 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของสำนักเขตพื้นที่การศึกษา อันดับ 3 ด้านนโยบายและแนวทางการพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของโรงเรียน อันดับ 4 ด้านสื่อ สิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการจัดการกระบวนการเรียนรู้ อันดับ 5 ด้านความรู้และทักษะการจัดการกระบวนการเรียนรู้ของครู และอันดับ 6 ด้านการประสานร่วมมือพัฒนางานวิชาการของกลุ่มเครือข่าย

สิริพงศ์ เพชรนาค (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้วิชาโครงการ ผลการศึกษาพบว่า การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาผู้ประเมินผลงาน

วิชาโครงการ นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 11 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติค่าเฉลี่ย โดยภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.55$) เมื่อนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาโครงการจำนวน 25 คน ณ วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี เครื่องมือวิจัยเป็นแบบบันทึกข้อมูล และแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ผลการทดลองพบว่า ในด้านเครื่องมือวัดเอกสารการวิจัย รายการวัดของเครื่องมือวัดฉบับรายบุคคลที่ครูผู้สอนแต่ละคนสร้างขึ้นเปรียบเทียบกับรายการวัดของเครื่องมือวัดฉบับกลาง ของทั้ง 4 กลุ่ม ผู้ประเมินผลงานวิชาโครงการ มีความสอดคล้องกันโดยเฉลี่ยที่ร้อยละ 94.5 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สูง ส่วนด้านเครื่องมือวัดการนำเสนอผลการวิจัย รายการวัดของเครื่องมือวัดฉบับรายบุคคลที่ครูผู้สอนแต่ละคนสร้างขึ้นเปรียบเทียบกับรายการวัดของเครื่องมือวัดฉบับกลางของกลุ่มที่ช่วยกันสร้าง มีความสอดคล้องกันโดยเฉลี่ยที่ร้อยละ 98.0 อยู่ในเกณฑ์ที่สูง แสดงถึงความสำคัญของรายการวัดนั้นๆ ที่ต้องระบุไว้ในเครื่องมือวัดผลการนำเสนอผลจากการวิจัย ส่วนการนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ คะแนนที่วัดผลได้จากครูผู้สอนทุกกลุ่ม มีพิสัย ใกล้เคียงกัน

อภิญา ภาณิบุศย์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้การส่งเสริมการปลูกผักปลอดภัยจากสารพิษขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าสองคอน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า บทบาท การดำเนินงานและการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของอบต.พบว่า กิจกรรมส่วนใหญ่ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าสองคอน เน้นไปที่การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคและการสนับสนุนกลุ่มอาชีพเป็นหลัก ส่วนการส่งเสริมการทำการเกษตรปลูกผักปลอดสารพิษ จะเป็นโครงการส่งเสริมการผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพ โดยมีการจัดฝึกอบรม สาธิตและทดลองปฏิบัติการ ซึ่งไม่ครอบคลุมกับความต้องการของชุมชน การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ในการส่งเสริมการปลูกผักปลอดภัยจากสารพิษ ควรมีบทบาทหลักในการทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลร่วมกับชุมชน มีการนำเสนอข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัญหา เสนอแนวทางร่วมกับองค์กรและภาคีที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ จัดทำแผนงานประจำปีในการส่งเสริมการทำการเกษตรปลอดสารพิษ จัดให้มีการศึกษาดูงานเพื่อเป็นการสร้างการเรียนรู้ ที่เห็นเป็นรูปธรรม ดำเนินการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการทำแปลงสาธิต ให้เป็นแหล่งเรียนรู้สำหรับชุมชน และมีติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องปัญหา อุปสรรค ที่พบ คือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายส่งเสริมการเกษตรและ ส.อบต. ขาดประสบการณ์ในการพัฒนาและเสนอโครงการด้านการเกษตรปลอดสาร ขาดความรู้ ความชำนาญ ความเข้าใจในบทบาทและชำนาญการในการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่เกษตรกร ขาดการให้ความร่วมมือในการดำเนินงานระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่นร่วมกับชุมชน ขาดความต่อเนื่องในการติดตามประเมินผลการดำเนินงาน และการจัดเวทีประชาคมเสนอโครงการที่ยังไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน

ธัญพร จันทร์แสง (2551) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินโครงการพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วยปัญญาโรงเรียนบ้านสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ จากผลการวิจัย สรุปข้อมูลออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านบริบท พบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรอง และมีวิสัยทัศน์ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะนิสัย รักการทำงาน แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนให้มีความรู้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วย 2. ด้านปัจจัยนำเข้า พบว่า การแต่งตั้งคณะผู้ดำเนินการโครงการ การกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบโครงการมีความเหมาะสม ครูและผู้เกี่ยวข้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการนี้ การดำเนินการดำเนินโครงการ การวางแผนปฏิบัติการตามโครงการมีความชัดเจน มีระบบรายงานผลการปฏิบัติงานเหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์ อีกทั้งโรงเรียนมีระบบที่เปิดโอกาสให้ครู ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมกับการนี้ 3. ด้านกระบวนการ พบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนมีความเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน มีทางเลือก คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกสร้างหรือปฏิบัติสิ่งที่ตนเองอยากทำหรือสนใจ มีความหลากหลายของรูปแบบและวิธีการในการสร้างงาน มีความหลากหลายของทักษะ คือ เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันหลายระดับ รวมถึงมีการกำหนดแผน หรือปฏิทินการปฏิบัติงาน มีการเผยแพร่ผลการดำเนินโครงการอย่างเหมาะสมต่อเนื่องอยู่ในระดับมาก 4. ด้านผลผลิต พบว่า ด้านครู ครูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน มีทักษะในการสื่อความหมายกับผู้เรียน มีทักษะในการใช้วิจารณญาณตัดสินใจและแก้ปัญหา มีทักษะในการช่วยเหลือผู้เรียนและสามารถดึงความคิดให้ผู้เรียนแสดงออกได้ ส่วน 5. ด้านผู้เรียน พบว่า นักเรียนมีความพอใจในการเรียนรู้ตามแนวทางทฤษฎี Constructionism นักเรียนเรียนรู้ได้เอง รู้จักแสวงหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆที่มีอยู่ด้วยตนเอง สามารถทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ทัศนันท์ บุญสวน (2550) ได้ศึกษาเรื่องกระบวนการเรียนรู้ของเยาวชนต่อวิธีการเปลี่ยนแปลงชุมชนเกษตรในชุมชนตำบลป่าสัก อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการศึกษาพบว่าการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของเยาวชนต่อวิธีการเปลี่ยนแปลงชุมชนเกษตรในชุมชนตำบลป่าสัก อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน มีขั้นตอน ดังนี้ 1) การทำความเข้าใจกับผู้นำชุมชนในการทำงานวิจัย 2) การค้นหาแกนนำเยาวชนเข้าร่วมเป็นที่วิจัยและเยาวชนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมศึกษาการเปลี่ยนแปลงของชุมชน 3) การฝึกฝนจัดประชุมสัญจรแต่ละหมู่บ้าน 4) การพูดคุยกับผู้เฒ่าผู้แก่เพื่อเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงของชุมชนในเวทีสัญจรแต่ละหมู่บ้าน 5) การประมวลผลการเปลี่ยนแปลงชุมชนเกษตรในชุมชนตำบลป่าสัก และ 6) การสรุปบทเรียนกระบวนการเรียนรู้ของเยาวชนและตัวบ่งชี้พัฒนาการ

เสรี พงศ์พิศ และคณะ (2550) ได้ศึกษาเรื่องกระบวนการเรียนรู้สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน จากผลการศึกษาพบว่าการเรียนรู้ของชุมชนหมายถึงการที่พวกเขาค้นพบ และพัฒนาศักยภาพของตนเอง จน

สามารถพึ่งพาตนเองได้ การเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดปัญญา ทุกอย่างจะเปลี่ยน ทั้งวิธีคิด และวิธีการจัดการ วิธีการจัดการคือระบบใหม่อาศัยความสัมพันธ์ใหม่ คือความสัมพันธ์ดั้งเดิม ความเป็นพี่เป็นน้องรื้อฟื้นขึ้นมา จัดการเป็นเครือข่าย เป็นภาคี เป็นพันธมิตรในภาษาสมัยใหม่ ซึ่งก็คือการฟื้นฟูทางสังคมที่ร้อยรัดผู้คนให้อยู่ร่วมกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ช่วยเหลือเกื้อกูลและไว้วางใจกัน ทำให้สามารถทำกิจกรรมต่างๆ จากเล็กไปหาใหญ่ การจัดการและความสัมพันธ์กันเป็นเครือข่ายเน้นความเป็นกระบวนการ ไม่ต้องสร้างสถาบัน ขับด้วยจิตวิญญาณ คือด้วยใจด้วยความเป็นพี่น้อง ด้วยทุนทางสังคม ขณะที่สถาบันขับเคลื่อนด้วยอำนาจหน้าที่การสั่งการ ความคิดเป็นรากฐานของวิถีใหม่ของชุมชนเข้มแข็ง การเรียนรู้และการจัดการ คือหัวใจของระบบ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกรื้อฟื้นจะช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติสิ่งต่างๆ โดยการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จนั้น ต้องมีลำดับขั้นตอนของการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระเบียบมีแบบแผน โดยมีความเหมาะสม โดยขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้นั้นจะมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ 1) การตระหนักในปัญหา 2) การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ 3) การลงมือปฏิบัติ และ 4) การติดตามประเมินผล ซึ่งเมื่อมีการกระทำครบทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้แล้ว จะทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานนั้นๆ

2.6.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการบริโภคน้ำดื่มที่อยู่อาศัย

จิรากร เจริญชัยยานันท์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยในการบริหารจัดการอาคารชุดตามหลักการพัฒนาที่อยู่อาศัย :กรณีศึกษา พื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการอาคารชุดนั้น ต้องคำนึงถึงหลักการบริหารจัดการในหลายๆด้าน เช่น การบริหารจัดการด้านการเงิน การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการด้านการบริการ การบริหารจัดการด้านโครงสร้างที่อยู่อาศัย และการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งจะพบว่า การบริหารจัดการที่ดีนั้นจะต้องได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่นิติบุคคลและเจ้าของร่วมหรือผู้อยู่อาศัยทุกคน เพราะจะทำให้ได้รับการตอบรับในการเข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆอย่างเหมาะสม และสามารถร่วมกันตัดสินใจเรื่องต่างๆด้านที่อยู่อาศัยได้เป็นอย่างดี โดยพบว่า ผู้อยู่อาศัยในอาคารชุดนั้นการที่จะส่งเสริมให้ได้รับความร่วมมือ ควรให้ความรู้ผ่านการสื่อสารในด้านต่างๆที่เข้าใจได้รวดเร็ว เช่น การใช้สื่อออนไลน์และการใช้ป้ายประชาสัมพันธ์ต่างๆเพื่อให้เกิดความร่วมมืออย่างเหมาะสม และหลักการพัฒนาด้านที่อยู่อาศัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การที่ทำให้ผู้อยู่อาศัยทุกคนมีความรู้สึกในการเป็นเจ้าของร่วมในที่อยู่อาศัยเพราะจะทำให้เกิดความรักหวงแหนและพร้อมใจกันที่จะพัฒนาให้อาคารชุดของตนมีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นอยู่เสมอ

เอกราช เนตรศิริ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดของการก่อสร้างส่วนงานสถาปัตยกรรม : กรณีศึกษาอาคารชุดพักอาศัย ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาข้อผิดพลาดของการก่อสร้างส่วนงานสถาปัตยกรรมของอาคารชุด พักอาศัยในช่วงระยะเวลาระหว่างเจ้าของโครงการส่งมอบห้องพักให้ลูกค้า ซึ่งเมื่อลูกค้าทำการตรวจ รับห้อง ก็จะมีข้อผิดพลาดต่างๆ เกิดขึ้น การเก็บข้อมูลจริงจากภาคสนามของโครงการอาคารชุดพักอาศัย 3 โครงการ พบว่า ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นคือเรื่องของสีผนังต่าง และคราบ ยาแนวหลุ่ร่อน และคราบ สีบานประตูและวงกบทาไม่ทั่ว สีเพ็ญซิลิโคนบัวซิดผนัง/พื้นไม่เรียบร้อย กระเบื้องปิ่น ร้าว แตก ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะมีสาเหตุมาจากความสามารถของกลุ่มคนทำงานวิธีการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติงาน และวัสดุอุปกรณ์ที่นำมาใช้ในโครงการหรือที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน ดังนั้นข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด ควรได้รับการตรวจสอบ ความเรียบร้อย โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญ ไปที่งานดังกล่าว พร้อมทั้งวางแผนเพื่อปรับปรุงกระบวนการ ต่างๆ เพื่อให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด และผู้รับมอบงานเองก็ได้ห้องพักอาศัยที่ตรงกับความต้องการ มากที่สุดด้วย

วรารัตน์ ทนทาน (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยของพนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการเลือกซื้อ ที่อยู่อาศัยของพนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ 2) ศึกษาการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยของพนักงาน ในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ และ 3) เปรียบเทียบระดับการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการเลือกซื้อที่อยู่อาศัยของพนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ โดยใช้ กลุ่มตัวอย่างจากพนักงานที่ทำงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 250 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test และ LSD ผลการวิจัย พบว่า 1. พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 25-34 ปี การศึกษาปริญญาตรี มีตำแหน่งงานเป็นพนักงานทั่วไป รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-20,000 บาท และสถานภาพโสด มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4 คน ผู้มีอิทธิพลในการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยคือ บิดา-มารดา แบบบ้านที่ต้องการคือ บ้านเดี่ยว ขนาด 51-60 ตารางวา มีราคาระหว่าง 700,000-900,000 บาท และแหล่งข้อมูลในการซื้อ คือ ป้ายโฆษณา 2. พนักงานในสวนอุตสาหกรรมโรจนะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีการตัดสินใจซื้อ ที่อยู่อาศัย โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน คือด้านทำเลที่ตั้ง ด้านรูปแบบและวัสดุก่อสร้าง ด้านสาธารณูปโภค ด้านการตลาด ด้านความปลอดภัย และด้านการเงิน 3. พนักงานที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน รายได้ต่อเดือน สถานภาพสมรส ผู้มีอิทธิพลในการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย ขนาดพื้นที่ ราคาบ้าน และแหล่งข้อมูลในการซื้อต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยโดยรวม ไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว และ

แบบบ้านต่างกัน มีผลต่อการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ถาวร รัตนพันธ์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการให้บริการด้านสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารกรุงไทย สาขานนเพชรเกษม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) ศึกษาระดับความพึงพอใจในการให้บริการด้านสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของลูกค้าของธนาคารกรุงไทย สาขานนเพชรเกษม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 2) ศึกษาปัญหา อุปสรรคที่เกิดจากการให้บริการด้านสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยแก่ลูกค้า ของ บมจ.ธนาคารกรุงไทย สาขานนเพชรเกษม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 3) เสนอแนะแนวทางการพัฒนาการให้บริการ ที่สร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้า ด้านสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารกรุงไทย สาขานนเพชรเกษม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสภาพการให้บริการแก่ลูกค้า โดยพิจารณาจากระดับความพึงพอใจของลูกค้าต่อบริการดังกล่าว พบว่า ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการให้บริการของพนักงานด้านสมรรถภาพในการให้บริการของพนักงานอยู่ในระดับมาก การเข้าถึงการบริการลูกค้าแก่ลูกค้าของธนาคารกรุงไทย สาขานนเพชรเกษม ด้านสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย โดยพิจารณาจากระดับความพึงพอใจของลูกค้าต่อการเข้าถึงบริการดังกล่าว พบว่า ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการเข้าถึงบริการของพนักงานอยู่ในระดับมาก สำหรับประเด็นปัญหา และอุปสรรคในการให้บริการด้านพนักงานที่พบมากคือพนักงานบางคนไม่ค่อยมีความพร้อมในการทำงาน ด้านอาคารสถานที่ที่พบมากคือ สถานที่จอดรถไม่เพียงพอไม่สะดวกในการใช้บริการ และด้านระบบการให้บริการในภาพรวมที่พบมากคือ การบริการโดยรวมที่ยังไม่ทั่วถึง ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการให้บริการแก่ลูกค้า พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่พนักงานธนาคาร เห็นว่าธนาคารควรปรับปรุงในด้านการบริการของธนาคารให้มากคือพนักงานควรมีอัธยาศัยที่ดี ด้านการเข้าถึงการบริการของลูกค้าที่พบมากคือ ควรมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยซ่อมแซมปรับปรุงเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ รองลงมาด้านอาคารสถานที่ ธนาคารควรมีการขยายพื้นที่จอดรถให้สะดวกขึ้น ด้านการบริหารจัดการที่พบมาก ควรให้ความสำคัญและให้บริการที่ดีแก่ลูกค้าเท่าเทียมกัน รองลงมาควรจัดระบบของการทำงานให้เป็นระเบียบกว่านี้เพื่อความรวดเร็ว ควรให้ข้อมูลการศึกษาและการประชาสัมพันธ์ที่ชัดเจนและเป็นปัจจุบัน ควรลดขั้นตอนลงบ้างเพื่อความสะดวกรวดเร็วของลูกค้า ตามลำดับ

สุดารัตน์ รักบำรุงและศรัณยพงศ์ เทียงธรรม (2550) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยส่วนบุคคล และพฤติกรรมการพักอาศัยของเจ้าของห้องชุด ที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจต่อคอนโดมิเนียมของผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็น

เพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน/รับจ้าง รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อยู่ในระดับ 30,001-40,000 บาท และมีสถานภาพโสด และความพึงพอใจต่อคอนโดมิเนียม โดยรวมอยู่ในระดับมากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจต่อคอนโดมิเนียมของผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ส่วนอายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ และสถานภาพที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจต่อคอนโดมิเนียมของผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพฤติกรรมการพักอาศัยของเจ้าของห้องชุด ประกอบด้วยลักษณะการพักอาศัย ลักษณะการจ่อรถยนต์ และการใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวก ที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจต่อคอนโดมิเนียมของผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยยังมีปัญหาในเรื่องของการวางแผนทางการเงินของผู้บริโภค ในส่วนของการปล่อยเงินกู้ของธนาคารพบว่า ยังมีอัตราการค้างชำระหนี้ของผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง และมีจำนวนของที่อยู่อาศัยที่โดนยึดอย่างต่อเนื่องเช่นกัน โดยสาเหตุของการขาดการผ่อนหนี้ เช่น หมุนเงินไม่ทัน เพราะเกิดการใช้จ่ายฉุกเฉิน หรือค่าใช้จ่ายเรื่องลูก หรือการตกงาน เป็นต้น ซึ่งจากกลุ่มคนวัยทำงานที่ต้องการมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองมักจะซื้อที่อยู่อาศัยโดยขาดกระบวนการคิดอย่างรอบคอบ รวมไปถึงปัญหาในการร้องเรียนของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่จะเกิดจากปัญหาการขาดความรู้ในการเลือกที่อยู่อาศัยอย่างถูกวิธีตั้งแต่แรก เพราะว่าเมื่อเลือกที่อยู่อาศัยอย่างไม่ถูกวิธี ในระยะยาวผู้บริโภคจะเกิดปัญหาในเรื่องการอยู่อาศัย เช่น การก่อสร้างที่อยู่อาศัยไม่ได้มาตรฐาน หรือการใช้วัสดุที่ไม่มีคุณภาพก่อสร้างที่อยู่อาศัย การบริการหลังการขายหลังจากซื้อที่อยู่อาศัยแล้วไม่มีหัวใจบริการ ซึ่งปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่สำคัญ ได้แก่ 1.ปัญหาทางด้านกายภาพ เช่น โครงสร้างอาคารไม่ได้มาตรฐาน วัสดุอุปกรณ์ตกแต่งชำรุด/เสียหายง่าย Spec สินค้าไม่ได้ตามที่ตกลงกันไว้มีการย้อมแมว นำวัสดุมือสองมาใช้ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัย 2.ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การกำจัดขยะไม่มีคุณภาพ มีมลพิษทางอากาศด้านควันรถยนต์/รถมอเตอร์ไซด์ น้ำจากท่อระบายน้ำอุดตัน มีแหล่งน้ำส่งกลิ่นเน่าเหม็น 3.ปัญหาทางด้านการบริหารจัดการ เช่น วางระบบบริหารจัดการส่วนกลางไม่ดี/ไม่ชัดเจน ไม่มีช่างซ่อมบำรุงคอยอำนวยความสะดวกตลอด 24 ชม. การทำงานของเจ้าหน้าที่ล่าช้า ไม่กระตือรือร้น ไม่จัดกิจกรรมที่ทำให้ลูกบ้านพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และ 4.ปัญหาทางด้านการเงิน ซึ่งพบว่า มีปัญหาในเรื่องของการขาดการวางแผนทางการเงินที่ถูกวิธี คือ การขาดการวางบัญชีรายรับ-รายจ่าย และการขาดการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้อยู่อาศัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ใช้การวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีวิธีดำเนินการวิจัยโดยแยกออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

การศึกษาสภาพและปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในปัญหาด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และปัญหาด้านการบริหารจัดการของที่อยู่อาศัย ในส่วนของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านความสะดวกในการเดินทาง และปัจจัยด้านชื่อเสียงผู้ประกอบการ และในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ เงื่อนไขด้านความสามารถในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัย เงื่อนไขด้านสุขภาพของผู้อยู่อาศัย เงื่อนไขด้านวัยของผู้อยู่อาศัย และเงื่อนไขด้านเพื่อนบ้าน ซึ่งทำการศึกษาจากบริบทที่เกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ปัจจุบัน

การดำเนินการวิจัยในส่วนนี้ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเอกสาร (Documentary Research)

โดยผู้วิจัยศึกษาเอกสารเป็นขั้นตอนแรกก่อนที่จะทำการศึกษาในพื้นที่ การศึกษาเอกสารประกอบไปด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะงานวิจัยบทความในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการบริโภคด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งเป็นแนวคิดที่สำคัญเพื่อนำมาเป็นข้อมูลให้กับงานวิจัย รวมทั้งศึกษาจากเอกสาร บทความทางวิชาการ งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ วิทยานิพนธ์ในระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต รายงานการประชุมเกี่ยวกับการบริโภค คู่มือการปฏิบัติงานต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของเอกสารต่างๆ จะใช้เกณฑ์ด้านประสบการณ์และบทบาทผู้นำทางวิชาการของผู้เขียน จำนวนครั้งที่พิมพ์ แหล่งผลิต และการอ้างอิงแหล่งข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การสอบถาม

ศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. สภาพของที่อยู่อาศัย ได้แก่ 1) สภาพทางกายภาพ 2) สภาพทางการบริหารจัดการ 3) สภาพทางสังคม 4) สภาพทางเศรษฐกิจ 5) สภาพทางสิ่งแวดล้อม
2. ปัญหาของที่อยู่อาศัย ได้แก่ 1) ปัญหาทางการเงิน 2) ปัญหาด้านกายภาพ 3) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 4) ปัญหาด้านการบริหารจัดการ 5) ปัญหาด้านการบริการ
3. ปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ 1) ด้านราคาที่อยู่อาศัย 2) ด้านทำเลที่ตั้ง 3) ด้านความปลอดภัย 4) ด้านความสะดวกในการเดินทาง 5) ด้านชื่อเสียงผู้ประกอบการ
4. เงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ข้อจำกัดทางด้านที่อยู่อาศัย เช่น 1) ความสามารถในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัย 2) ด้านสุขภาพของผู้อยู่อาศัย 3) ด้านวัยของผู้อยู่อาศัย 4) ด้านเพื่อนบ้าน

ซึ่งทำการศึกษาจากบริบทที่เกี่ยวข้องในด้านที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้นจริงในสภาวะการณ์ปัจจุบัน รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยและผลกระทบจากปัจจัยในด้านต่างๆที่เกิดขึ้น โดยมีการนำแบบสอบถาม (Questionnaire) ไปตรวจแบบประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ดังต่อไปนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพันธุ์ ปรภชาติกุล	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. อาจารย์ศุภวรรณ วงศ์สร้างทรัพย์	อาจารย์ประจำ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. นางกิตติมา รุ่งกระจ่าง	รองผู้อำนวยการ
การเคหะแห่งชาติ
4. นายชยพล หรรรุงโรจน์	ผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์
5. นายชาวิช ฉายปัญญาเลิศ	ที่ปรึกษาด้านการวิเคราะห์โครงการ
ที่อยู่อาศัย

การเลือกพื้นที่ศึกษา

โดยผู้วิจัยศึกษากับพื้นที่ในเขตที่มีอัตราจำนวนความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุดในแต่ละโซน จากทั้งหมด 5 โซน คือ 1) โซนศูนย์กลางเขตธุรกิจ 2) โซนทิศเหนือ 3) โซนทิศตะวันออก 4) โซนทิศตะวันตก และ 5) โซนทิศใต้ โดยทำการศึกษาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง

โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่ที่ศึกษา (สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย, 2557) ดังนี้

1. เป็นเขตที่มีอัตราจำนวนความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมาก
2. ประชากรมีจำนวนการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยเป็นสัดส่วนที่สูง
3. ประชากรมีการใช้จ่ายหมุนเวียนเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยมาก
4. เป็นศูนย์กลางของความเจริญในด้านต่างๆ อาทิ ความเจริญด้านอสังหาริมทรัพย์
5. ประชากรอาศัยอยู่ย้ายถิ่นหรือพักอาศัยรวมกันเป็นจำนวนมากในบริเวณนั้น

ตารางที่ 3.1 เขตที่มีอัตราความหนาแน่นของที่อยู่อาศัยมากที่สุดในแต่ละโซน พ.ศ.2558

Zone	เขต	จำนวน
1. CBD	เขตสาทร เขตวัฒนา	5,012
2. North	เขตห้วยขวาง เขตพญาไท	6,125
3. East	เขตคั่นนายาว เขตลาดกระบัง	3,854
4. South	เขตบางนา เขตสวนหลวง	3,246
5. West	เขตราชบุรีบูรณะ เขตบางพลัด	4,219

ที่มา: สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย, 2558

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคัดเลือกจากที่อยู่อาศัยที่มีระดับราคาสูง กลาง ต่ำตามลำดับ โดยราคาจะยึดตามเกณฑ์ของสมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 2,000 ชุด โดยใช้สูตรของ Taro Yamane

1. โซนศูนย์กลางธุรกิจ (CBD)	แจกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด
2. โซนทิศเหนือ (North)	แจกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด
3. โซนทิศตะวันออก (East)	แจกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด
4. โซนทิศใต้ (South)	แจกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด
5. โซนทิศตะวันตก (West)	แจกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อนำมาวิเคราะห์หาคำตอบโดยข้อมูลจากแบบสอบถามจะมีการนำไปใช้หาค่าทางสถิติที่สำคัญอันพึงจะเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

โดยขั้นตอนนี้จะทำการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้บริโภคเริ่มตั้งแต่กระบวนการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย จนกระทั่งซื้อที่อยู่อาศัยไปแล้ว ในความรู้ทางกายภาพ ความรู้ทางการเงิน ความรู้ทางสิ่งแวดล้อม และความรู้ทางการบริหารจัดการที่อยู่อาศัย โดยนำมาวิเคราะห์กับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในเรื่องของการมีเหตุผล การมีความพอประมาณ และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยใช้ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องของการตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล เพื่อให้ได้กระบวนการเรียนรู้ในการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview)

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยแบบสัมภาษณ์นี้ได้มาจากการวิเคราะห์ผลทางสถิติของการสอบถามในขั้นตอนที่ 1 ซึ่งเมื่อได้แบบสัมภาษณ์แล้วก็จะนำมาทำการสัมภาษณ์ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง เพื่อรวบรวมความเห็นของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในประเด็นต่างๆที่จำเป็นสำหรับงานวิจัย มีประเด็นการสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคด้านที่อยู่อาศัย ทั้งกระบวนการตัดสินใจซื้อ การจัดการทรัพยากร และการมีส่วนร่วมของผู้บริโภค พฤติกรรมของผู้บริโภค กฎหมายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะเป็นผู้สร้างแบบสัมภาษณ์โดยนำไปทดลองใช้กับผู้ให้ข้อมูล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์รวมทั้งพัฒนาเครื่องมือของแบบสัมภาษณ์ หลังจากนั้นผู้วิจัยจะนำแบบสัมภาษณ์ไปปรับปรุงให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง โดยให้สอดคล้องกับขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ที่มี 4 ขั้นตอน คือ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผน การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล เพื่อให้ได้กระบวนการเรียนรู้ในการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีความเหมาะสม

โดยผู้วิจัยจะใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อสัมภาษณ์ผู้บริโภคนในชุมชนเมือง โดยเลือกสัมภาษณ์ในพื้นที่กรุงเทพมหานครทั้ง 5 โซน รวมทั้งสิ้น 30 คน ดังต่อไปนี้

1. นางกุลธิดา พารีไพโร	2. นางสาวพาขวัญ ธงชัยยงค์
3. นางอารีรัตน์ ชัยพิชิต	4. นายวุฒิชัย นนทวัฒนา
5. นายวิวัฒน์ ประสงค์	6. นายนิติ ศาสตร์ราพร
7. นางสาวพรพิมล อรุณโรจน์	8. นายณภัทร ถาวรกุล
9. นางสาวมิ่งขวัญ ชำนาญกิจ	10. นายปริญญา คลังสถิตย์
11. นายปณณวัชร กิตติภัทรเสนีย์	12. นายโชคชัย ทัพทวี
13. นางสาวสุธาทิพย์ ฉิมแจ้ง	14. นางสาวฤดีวรรณ ช่วงเจริญชัย
15. นายวิษณุ อริยชาญสงฆ์	16. นายมนโทย เดชเขต
17. นางมณีพรรณ สุวรรณชัย	18. นายพงกานต์ เดชอุดม
19. นายนฤบดีนทร์ ธารเทพ	20. นายวินิจ ฤทธิศักดิ์
21. นายเดชภพ สกุณฤทธิไกร	22. นางสาวสิริวรรณ อุดมพงษ์
23. นายสมคิด นวลฉวี	24. นายพินิจ สมวงศ์
25. นางพรรณราย ประสิทธิ์โชค	26. นายอิทธิเดช ทรงพล
27. นางดวงเดือน พนโชติ	28. นางสาวจินตนันท์ เหล่าวิริยะกุล
29. นางสาวสุขสิริ อนันตโชติ	30. นางสาววิรินทร์ ธานีธร

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) อีกครั้งหนึ่ง และจัดหมวดหมู่ของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยพิจารณาถึงกระบวนการเรียนรู้ใน 4 ขั้นตอน คือ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล โดยพิจารณาหาคำตอบจากการสัมภาษณ์โดยจะครอบคลุมประเด็นคำถามดังนี้ 1) ศูนย์การเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคใช้เป็นประจำ 2) ความรู้ที่ผู้บริโภคนด้านที่อยู่อาศัยควรมีความเข้าใจ 3) ระยะเวลาในการค้นหาข้อมูลความรู้ด้านที่อยู่อาศัย 4) กิจกรรมส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้อยู่อาศัยเข้าร่วมอยู่เป็นประจำ 5) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่อยู่อาศัย 6) การหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย 7) ปัญหาของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่เป็นปัญหาหลักและปัญหาสำคัญ 8) วิธีการรับมือและวิธีดำเนินการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัย 9) วิธีประเมินผลความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาด้านกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัย 10) ข้อเสนอแนะ

เกี่ยวกับการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยเพิ่มเติมที่คิดว่าจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยต่อไปภายภาคหน้า

ในการตรวจสอบข้อมูลเชิงคุณภาพจะใช้การตรวจสอบข้อมูลสามเส้า (Triangulation) ดังนี้

1) การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) เป็นการตรวจสอบว่าข้อมูลเกี่ยวกับการบริโภคทางด้านที่อยู่อาศัยที่ได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ โดยแหล่งที่จะพิจารณาในการตรวจสอบ ได้แก่ แหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคล โดยในการตรวจสอบข้อมูลจะได้ว่าผู้บริโภคที่มาจาก 3 แหล่งนี้ มีคำตอบที่ไปในทิศทางเดียวกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

2) การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (Investigator Triangulation) เป็นการตรวจสอบข้อมูลจากการเก็บข้อมูลในพื้นที่ที่ศึกษาทั้งหมด 5 เขต ซึ่งการเก็บข้อมูลมีทั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยหลังเก็บข้อมูลแล้วมาตรวจสอบว่า ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ข้อมูลที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร ในกรณีความเห็นไม่ตรงกันนั้นสืบเนื่องมาจากอะไร

3) การตรวจสอบสามเส้าด้วยวิธีการรวบรวมข้อมูล (Methodological Triangulation) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลหลายวิธี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่นำมาเปรียบเทียบกันในแต่ละวิธีว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

ตอนที่ 3 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

โดยหลังจากได้สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและได้วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้เพื่อการบริโภคของผู้บริโภคในชุมชนเมืองแล้ว ก็จะนำผลที่ได้มาเสนอแนวทางที่เกิดจากการสังเคราะห์ว่า แนวทางนี้จะเป็นแนวทางส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง โดยแนวทางดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ผู้วิจัยร่างแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยการสังเคราะห์ข้อมูล จากการสัมภาษณ์และการสอบถาม แล้วนำผลการสังเคราะห์ข้อมูลและร่างแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปทำการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 10 ท่านตรวจสอบ และสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการกำหนดแนวทางเชิงวิชาการอย่างแท้จริง โดยมีประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไม่ต่ำกว่า 5 ปี หลังการ

สัมภาษณ์ ผู้วิจัยสรุปแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยพิจารณาจากประเด็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นพ้องต้องกันจำนวน 5 ท่านขึ้นไป

โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการคัดเลือก มีดังนี้

1. อาจารย์ ดร.บุญทริกา บุณย์ภักดี อาจารย์ประจำ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. นายสยาม เลิศลุมพลินธุ์ ผู้เชี่ยวชาญปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้านที่อยู่อาศัย
3. นางกิติรัตน์ วชิรแพทย์ ที่ปรึกษาด้านการบริหารอาคารชุดแบบพอเพียง
4. นางจินตนา โลหะรัตน์ เจ้าหน้าที่ด้านการบริหารงาน การเคหะแห่งชาติ
5. นายกุลพันธ์ แสนพิพัฒน์ ผู้อำนวยการ บมจ.อารีญา พรอพเพอร์ตี้
6. นายสมบัติ แสงรัฐกาญจนสิน ผู้ประกอบการด้านอสังหาริมทรัพย์
7. นายวิเชียร ชะเอมไทย ผู้เชี่ยวชาญฝ่ายด้านการประเมินอสังหาริมทรัพย์
8. นางสาวภาวิวรรณ โพธิสพ ประธานคณะกรรมการอาคารชุด (นิติบุคคล)
9. นายสิรภพ เกียรติพลพจน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์โครงการและสิ่งแวดล้อม
10. นายสหรัถ ตั้งสัจธรรม ผู้พักอาศัยในอาคารชุดพื้นที่กรุงเทพมหานคร

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

การวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อสอบถามผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองจำนวน 2,000 คน โดยแบ่งผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาต่ำจำนวน 667 คน ผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาปานกลางจำนวน 667 คน และผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาสูงจำนวน 666 คน พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 5 โชน รวม 10 เขต ดังนี้ 1) โชนเขตศูนย์กลางธุรกิจ ได้แก่ เขตสาทร เขตวัฒนา 2) โชนทิศเหนือ ได้แก่ เขตห้วยขวาง เขตพญาไท 3) โชนทิศตะวันออก ได้แก่ เขตคันนายาว เขตลาดกระบัง 4) โชนทิศใต้ ได้แก่ เขตบางนา เขตสวนหลวง และ 5) โชนทิศตะวันตก ได้แก่ เขตราชบุรีบูรณะ เขตบางพลัด โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัยทั้ง 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัย

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 สถานภาพการสมรส
- 1.4 การศึกษา
- 1.5 อาชีพ
- 1.6 จำนวนสมาชิกในครอบครัว

2. ข้อมูลสภาพด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภครายด้านที่อยู่อาศัย

- 2.1 สภาพด้านกายภาพ
 - 2.1.1 พื้นที่
 - 2.1.2 จำนวนห้องนอน
 - 2.1.3 จำนวนห้องน้ำ
 - 2.1.4 ความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรก
 - 2.1.5 อายุของที่อยู่อาศัย
 - 2.1.6 ค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย

- 2.1.7 ความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำ
- 2.1.8 ความถี่ในการใช้ห้องครัว
- 2.1.9 ความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่น
- 2.1.10 การตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัย
- 2.1.11 ความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัย
- 2.1.12 การบริหารจัดการระบบน้ำ
- 2.1.13 การบริหารจัดการระบบไฟ
- 2.1.14 การชำระค่าน้ำ
- 2.1.15 การชำระค่าไฟ
- 2.1.16 การซื้อที่อยู่อาศัยพร้อมเฟอร์นิเจอร์
- 2.1.17 การใช้งานอุปกรณ์ครัว

2.2 สภาพด้านการบริหารจัดการ

- 2.2.1 การบริการจากนิติบุคคล
- 2.2.2 การบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยของช่างซ่อมบำรุง
- 2.2.3 การมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง
- 2.2.4 การใช้บริการของส่วนกลาง
- 2.2.5 ความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถ
- 2.2.6 การบริหารจัดการด้านการจราจร
- 2.2.7 ความสะดวกในการรับชำระค่าบริการของนิติบุคคล
- 2.2.8 การติดตามค่าส่วนกลาง

2.3 สภาพด้านสังคม

- 2.3.1 การเข้าร่วมประชุมตรวจสอบ
- 2.3.2 การเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญ
- 2.3.3 ความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน
- 2.3.4 ความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย
- 2.3.5 การสอดส่องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัย

2.4 สภาพด้านเศรษฐกิจ

2.4.1 รายได้หลัก

2.4.2 รายได้เสริม

2.4.3 รายได้จากแหล่งอื่น

2.4.4 ค่าใช้จ่ายด้านการบริโภค

2.4.5 ค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง

2.4.6 ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

2.4.7 ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ

2.4.8 หนี้สิน

2.4.9 แหล่งของหนี้สิน

2.4.10 วัตถุประสงค์ของหนี้สิน

2.4.11 จำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ

2.4.12 เงินออม

2.4.13 การบริหารความเสี่ยง

2.4.14 การลงทุนทางการเงิน

2.5 สภาพด้านสิ่งแวดล้อม

2.5.1 ขยะ

2.5.2 พื้นที่สีเขียว

2.5.3 แหล่งน้ำ

2.5.4 อากาศ

2.5.5 เสียง

3. ข้อมูลปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

3.1 ปัญหาด้านกายภาพ

3.1.1 โครงสร้างที่อยู่อาศัย

3.1.2 การรั่วซึมของน้ำ

3.1.3 คุณภาพของวัสดุอุปกรณ์

3.1.4 การตกแต่งภายในที่อยู่อาศัย

3.1.5 การขัดข้องของระบบไฟ

3.1.6 การขัดข้องของระบบน้ำ

3.2 ปัญหาด้านการบริหารจัดการ

- 3.2.1 การแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้น
- 3.2.2 การแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุง
- 3.2.3 การทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคล
- 3.2.4 การแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย
- 3.2.5 ความสะดวกของที่จอดรถ
- 3.2.6 การบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจกรรม
- 3.2.7 การติดตามงานแก้ไข
- 3.2.8 ความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่
- 3.2.9 การมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่

3.3 ปัญหาด้านการเงิน

- 3.3.1 อุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัย
- 3.3.2 การชำระเงินล่าช้า
- 3.3.3 การชำระค่าส่วนกลางกับนิติบุคคล

3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

- 3.4.1 การจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำ
- 3.4.2 การจัดการมลพิษทางขยะ
- 3.4.3 การจัดการพื้นที่สีเขียว
- 3.4.4 การจัดการมลพิษทางอากาศ
- 3.4.5 การจัดการมลพิษทางเสียง

4. ข้อมูลปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

4.1 ทำเลที่ตั้ง

- 4.1.1 ความจำเป็นของทำเล
- 4.1.2 ทำเลที่เหมาะสม

4.2 ราคา

4.3 ความปลอดภัย

4.4 ความสะดวก

- 4.4.1 ความสะดวกในการเดินทาง
- 4.4.2 สถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน

4.5 ชื่อเสียงของผู้ประกอบการ

5. ข้อมูลเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

5.1 ความสามารถในการกู้เงิน

5.1.1 อุปสรรคในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัย

5.1.2 การค้าประกัน

5.2 สุขภาพของผู้อยู่อาศัย

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ

5.2.2 ความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาล

5.3 ภัยของผู้อยู่อาศัย

5.3.1 ภัยเฉพาะที่ต้องการที่อยู่อาศัย

5.3.2 การมีบุตรภายในที่อยู่อาศัย

5.3.3 พัฒนาการของของเด็กในที่อยู่อาศัย

5.4 เพื่อนบ้าน

5.4.1 ความสำคัญของเพื่อนบ้าน

5.4.2 ความสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

1.1 เพศ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างเพศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 356 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 344 คน คิดเป็นร้อยละ 17.20 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 เป็นลำดับสุดท้าย ส่วนเพศชายส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 326 คน คิดเป็นร้อยละ 16.30 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 15.55 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลระหว่างเพศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

เพศ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หญิง	344	17.20	356	17.80	340	17.00	1,040	52.00
ชาย	323	16.15	311	15.55	326	16.30	960	48.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

1.2 อายุ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอายุกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 26 - 35 ปี มีจำนวนมากที่สุด ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 12.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 11.75 เป็นลำดับสุดท้าย รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างอายุ 36 - 45 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 9.95 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงข้อมูลระหว่างอายุกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

อายุ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15 - 25 ปี	120	6.00	115	5.75	121	6.05	356	17.80
26 - 35 ปี	243	12.15	240	12.00	235	11.75	718	35.90
36 - 45 ปี	216	10.80	199	9.95	206	10.30	621	31.05
46 - 55 ปี	86	4.30	110	5.50	104	5.20	300	15.00
56 ปีขึ้นไป	2	0.10	3	0.15	0	0.00	5	0.25
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

1.3 สถานภาพการสมรส

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างสถานภาพการสมรสกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 454 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 426 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 19.95 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 11.95 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างอายุที่มีสถานภาพหย่า ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างอายุที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 ดังปรากฏในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลระหว่างสถานภาพการสมรสกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

สถานภาพการสมรส	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	454	22.70	399	19.95	426	21.30	1,279	63.95
สมรส	210	10.50	267	13.35	239	11.95	716	35.80
หย่า	2	0.10	0	0.00	1	0.05	3	0.15
แยกกันอยู่	1	0.05	1	0.05	0	0.00	2	0.10
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

1.4 การศึกษา

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการศึกษากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 588 คน คิดเป็นร้อยละ 29.40 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน

524 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 8.10 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 6.75 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 4 คน และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 ดังปรากฏในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงข้อมูลระหว่างการศึกษากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การศึกษา	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	10	0.50	7	0.35	0	0.00	17	0.85
ปริญญาตรี	588	29.40	524	26.20	500	25.00	1,612	80.60
ปริญญาโท	69	3.45	135	6.75	162	8.10	366	18.30
ปริญญาเอก	0	0.00	1	0.05	4	0.20	5	0.25
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

1.5 อาชีพ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอาชีพกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 236 คน คิดเป็นร้อยละ 11.80 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเจ้าของกิจการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 12.95 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 ดังปรากฏในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงข้อมูลระหว่างอาชีพกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

อาชีพ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พนักงานบริษัทเอกชน	300	15.00	266	13.30	234	11.70	800	40.00
ข้าราชการ	234	11.70	236	11.80	100	5.00	570	28.50
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	100	5.00	63	3.15	67	3.35	230	11.50
เจ้าของกิจการ	33	1.65	98	4.90	259	12.95	390	19.50
อื่นๆ	0	0.00	4	0.20	6	3.30	10	0.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

1.6 จำนวนสมาชิกในครอบครัว

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 1 คน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 2-3 คน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 365 คน คิดเป็นร้อยละ 18.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 329 คน คิดเป็นร้อยละ 16.45 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-5 คน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 6 คนขึ้นไป มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 ดังปรากฏในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนสมาชิกในครอบครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

จำนวนสมาชิกในครอบครัว	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 คน	360	18.00	302	15.10	335	16.75	997	49.85
2-3 คน	300	15.00	365	18.25	329	16.45	994	49.70
4-5 คน	5	0.25	0	0.00	2	0.10	7	0.35
6 คนขึ้นไป	2	0.10	0	0.00	0	0.00	2	0.10
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2. ข้อมูลสภาพด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

2.1 สภาพทางกายภาพ

2.1.1 พื้นที่

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างพื้นที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นที่ของที่อยู่อาศัยต่ำกว่า 30 ตารางเมตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 359 คน คิดเป็นร้อยละ 17.95 กลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นที่ของที่อยู่อาศัย 30 -39 ตารางเมตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 13.95 กลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นที่ของที่อยู่อาศัย 40 -49 ตารางเมตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 กลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นที่ของที่อยู่อาศัย 50 -59 ตารางเมตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 4.75 และกลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นที่ของที่อยู่อาศัย 60 ตารางเมตรขึ้นไป ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20 ดังปรากฏในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 แสดงข้อมูลระหว่างพื้นที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

พื้นที่	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ตารางเมตร	359	17.95	347	17.35	286	14.30	992	49.60
30 -39 ตารางเมตร	240	12.00	279	13.95	276	13.80	795	39.75
40 -49 ตารางเมตร	2	0.10	2	0.10	5	0.25	9	0.45
50 -59 ตารางเมตร	66	3.30	38	1.90	95	4.75	199	9.95
60 ตารางเมตรขึ้นไป	0	0.00	1	0.05	4	0.20	5	0.25
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.2 จำนวนห้องนอน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างจำนวนห้องนอนกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีห้องนอนเป็นห้องสตูดิโอ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 455 คน คิดเป็นร้อยละ 22.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 341 คน คิดเป็นร้อยละ 17.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 12.85 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีจำนวนห้องนอน 1 ห้องนอน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 365 คน คิดเป็นร้อยละ 18.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 14.45 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีจำนวนห้องนอน 2 ห้องนอน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 1.85 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏใน ตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนห้องนอนกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

จำนวนห้องนอน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ห้องสตูดิโอ	455	22.75	341	17.05	257	12.85	1,053	52.65
1 ห้องนอน	174	8.70	289	14.45	365	18.25	828	41.40
2 ห้องนอน	38	1.90	37	1.85	44	2.20	119	5.95
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.3 จำนวนห้องน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างจำนวนห้องน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีจำนวนห้องน้ำ 1 ห้องน้ำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 630 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 629 คน คิดเป็นร้อยละ 31.45 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 622 คน คิดเป็นร้อยละ 31.10 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีจำนวนห้องน้ำ 2 ห้องน้ำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 1.85เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนห้องน้ำของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

จำนวนห้องน้ำ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 ห้องน้ำ	629	31.45	630	31.50	622	31.10	1,881	94.05
2 ห้องน้ำ	38	1.90	37	1.85	44	2.20	119	5.95
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4 ความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรก

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรกกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยเป็นมือหนึ่ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยเป็นมือสอง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 15.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงข้อมูลระหว่างความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรกกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความเป็นที่อยู่อาศัยมือแรก	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มือหนึ่ง	334	16.70	366	18.30	400	20.00	1,100	55.00
มือสอง	333	16.65	301	15.05	266	13.30	900	45.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.5 อายุของที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอายุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่จำนวนปีของที่อยู่อาศัยที่สร้างมาแล้วน้อยกว่า 1 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.35 กลุ่มตัวอย่างที่จำนวนปีของที่อยู่อาศัยที่สร้างมาแล้ว 1 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 9.95 กลุ่มตัวอย่างที่จำนวนปีของที่อยู่อาศัยที่สร้างมาแล้ว 2-3 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 กลุ่มตัวอย่างที่จำนวนปีของที่อยู่อาศัยที่สร้างมาแล้ว 4-5 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 11.60 และกลุ่มตัวอย่างที่จำนวนปีของที่อยู่อาศัยที่สร้างมาแล้ว 4-5 ปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ดังปรากฏในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 แสดงข้อมูลระหว่างอายุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

อายุของที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	67	3.35	66	3.30	63	3.15	196	9.80
1 ปี	199	9.95	167	8.35	137	6.85	503	25.15
2-3 ปี	200	10.00	201	10.05	260	13.00	661	33.05
4-5 ปี	198	9.90	232	11.60	200	10.00	630	31.50
มากกว่า 5 ปีขึ้นไป	3	0.15	1	0.05	6	0.30	10	0.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.6 ค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย 20 - 29 บาท/ตร.ม. มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 29.54 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย 30 - 39 บาท/ตร.ม. ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 423 คน คิดเป็นร้อยละ 21.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 3.55 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย 40 - 49 บาท/ตร.ม. ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 431 คน คิดเป็นร้อยละ 21.55 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 10.06 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 2.35 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย 50 - 59 บาท/ตร.ม. ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 16.80 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัย 60 บาท/ตร.ม. ขึ้นไป มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 13.15 ดังปรากฏในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงข้อมูลระหว่างค่าส่วนกลางของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ค่าส่วนกลางของ ที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
20 - 29 บาท/ตร.ม.	197	29.54	0	0.00	0	0.00	197	9.85
30 - 39 บาท/ตร.ม.	423	21.15	71	3.55	0	0.00	494	24.70
40 - 49 บาท/ตร.ม.	47	2.35	431	21.55	67	10.06	545	27.25
50 - 59 บาท/ตร.ม.	0	0.00	165	8.25	336	16.80	501	25.05
60 บาท/ตร.ม. ขึ้นไป	0	0.00	0	0.00	263	13.15	263	13.15
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.7 ความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำภายในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 443 คน คิดเป็นร้อยละ 21.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 368 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 299 คน คิดเป็นร้อยละ 14.95 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำภายในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 368 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 299 คน คิดเป็นร้อยละ 14.95 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 11.65 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 แสดงข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความเพียงพอต่อความต้องการห้องน้ำ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เพียงพอ	299	14.95	368	18.40	443	21.65	1,110	55.50
เพียงพอ	368	18.40	299	14.95	223	11.65	890	44.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.8 ความถี่ในการใช้ห้องครัว

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยใช้ห้องครัวในการทำอาหาร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 459 คน คิดเป็นร้อยละ 22.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 367 คน คิดเป็นร้อยละ 18.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีความถี่ในการใช้ห้องครัวในการทำอาหาร 1-2 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 15.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีความถี่ในการใช้ห้องครัวในการทำอาหาร 3-5 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 1.60 ดังปรากฏในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความถี่ในการใช้ห้องครัว	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	367	18.35	333	16.65	459	22.95	1,159	57.95
1-2 วัน/สัปดาห์	267	13.35	302	15.10	198	9.90	767	38.35
3-5 วัน/สัปดาห์	32	1.60	30	1.50	6	0.30	68	3.40
มากกว่า 5 วัน/สัปดาห์	1	0.05	2	0.10	3	0.15	6	0.30
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.9 ความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่น

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยใช้ห้องนั่งเล่นเพื่อการพักผ่อนหรือพบปะสังสรรค์กับคนในครอบครัว ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง และระดับสูง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นเพื่อการพักผ่อนหรือพบปะสังสรรค์กับคนในครอบครัว 1-2 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 กลุ่มตัวอย่างที่มีความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นเพื่อการพักผ่อนหรือพบปะสังสรรค์กับคนในครอบครัว 3-5 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 332 คน คิดเป็นร้อยละ 16.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 13.60 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นเพื่อการพักผ่อนหรือพบปะสังสรรค์กับคนในครอบครัว มากกว่า 5 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 14.90 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 12.35 ดังปรากฏในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงข้อมูลระหว่างความถี่ในการใช้ห้องนั่งเล่นกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความถี่ในการใช้ ห้องนั่งเล่น	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	66	3.30	67	3.35	67	3.35	200	10.00
1-2 วัน/สัปดาห์	34	1.70	66	3.30	80	4.00	280	14.00
3-5 วัน/สัปดาห์	332	16.60	236	11.80	272	13.60	840	42.00
มากกว่า 5 วัน/ สัปดาห์	235	11.75	298	14.90	247	12.35	780	39.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.10 การตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยก่อนตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 599 คน คิดเป็นร้อยละ 29.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 13.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 1.65 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีการตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยก่อนตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 622 คน คิดเป็นร้อยละ 31.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 19.95 ดังปรากฏในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 แสดงข้อมูลระหว่างการตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การตรวจสอบโครงสร้าง และวัสดุของที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีการตรวจสอบ	599	29.95	268	13.40	44	1.65	911	45.50
มีการตรวจสอบ	68	3.40	399	19.95	622	31.65	1,089	54.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.11 ความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรอยร้าว บริเวณคาน เสาหรือฝ้าผนังของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 8.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรอยร้าว บริเวณคาน เสาหรือฝ้าผนังของที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 503 คน คิดเป็นร้อยละ 25.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 แสดงข้อมูลระหว่างความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความผิดปกติของ โครงสร้างที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีรอยร้าว	400	20.00	334	16.70	163	8.15	897	44.85
ไม่มีรอยร้าว	267	13.35	333	16.65	503	25.15	1,103	55.15
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.12 การบริหารจัดการระบบน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการระบบน้ำในที่อยู่อาศัยอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 11.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 10.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการบริหารจัดการระบบน้ำในที่อยู่อาศัยอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 450 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 444 คน คิดเป็นร้อยละ 22.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริหารจัดการ ระบบน้ำ	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีประสิทธิภาพ	217	10.85	223	11.15	400	20.00	840	42.00
ไม่มีประสิทธิภาพ	450	22.50	444	22.20	266	13.30	1,160	58.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.13 การบริหารจัดการระบบไฟ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบไฟกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารจัดการระบบไฟในที่อยู่อาศัยอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 433 คน คิดเป็นร้อยละ 21.65 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 14.90 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 277 คน คิดเป็นร้อยละ 13.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการบริหารจัดการระบบไฟในที่อยู่อาศัยอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 390 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 369 คน คิดเป็นร้อยละ 18.85 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 11.65 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการระบบไฟกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริหารจัดการระบบไฟ	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีประสิทธิภาพ	298	14.90	277	13.85	433	21.65	1,008	50.40
ไม่มีประสิทธิภาพ	369	18.45	390	19.50	233	11.65	992	49.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.14 การชำระค่าน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการชำระค่าน้ำกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการชำระค่าน้ำกับนิติบุคคล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับปานกลางซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 667 คน คิดเป็นร้อยละ 33.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 666 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การชำระค่าน้ำ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชำระกับนิติบุคคล	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.15 การชำระค่าไฟ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการชำระค่าไฟกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการชำระค่าไฟกับนิติบุคคล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับปานกลางซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 667 คน คิดเป็นร้อยละ 33.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 666 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าไฟกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การชำระค่าไฟ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชำระกับการไฟฟ้า โดยตรง	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.1.16 การซื้อที่อยู่อาศัยพร้อมเฟอร์นิเจอร์

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการซื้อที่อยู่อาศัยพร้อมเฟอร์นิเจอร์กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยที่ซื้อมาเป็นการซื้อห้องเปล่า ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 466 คน คิดเป็นร้อยละ 23.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 401 คน คิดเป็นร้อยละ 20.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยที่ซื้อมาเป็นการซื้อห้องแถมเฟอร์นิเจอร์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30

และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 10.05 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 แสดงข้อมูลระหว่างการซื้อที่อยู่อาศัยพร้อมเฟอร์นิเจอร์กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การซื้อที่อยู่อาศัย พร้อมเฟอร์นิเจอร์	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซื้อห้องเปล่า	401	20.05	466	23.30	366	16.65	1,233	62.50
ซื้อห้องแถมเฟอร์นิเจอร์	266	13.30	201	10.05	300	16.65	767	38.50
รวม	667	100.00	667	100.00	666	100.00	2,000	100.00

2.1.17 การใช้งานอุปกรณ์ครัว

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการใช้งานอุปกรณ์ครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้งานอุปกรณ์ครัวที่ได้รับมาจากโครงการเป็นประจำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 8.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 7.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 6.45 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้งานอุปกรณ์ครัวที่ได้รับมาจากโครงการเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 326 คน คิดเป็นร้อยละ 16.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 15.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 12.45 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการใช้งานอุปกรณ์ครัวที่ได้รับมาจากโครงการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 12.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 10.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 แสดงข้อมูลระหว่างการใช้งานอุปกรณ์ครัวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การใช้งานอุปกรณ์ครัว	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช้งานเป็นประจำ	148	7.40	167	8.35	129	6.45	444	22.20
ใช้งานเป็นบางครั้ง	313	15.65	249	12.45	326	16.30	888	44.40
ไม่ได้ใช้งาน	206	10.30	251	12.55	211	10.55	668	33.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2 สภาพด้านการบริหารจัดการ

2.2.1 การบริการจากนิติบุคคล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารจากนิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการได้รับบริการจากนิติบุคคลอย่างทั่วถึง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 255 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 10.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 1.65 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับบริการจากนิติบุคคลอย่างทั่วถึง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 634 คน คิดเป็นร้อยละ 31.70 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 411 คน คิดเป็นร้อยละ 20.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 454 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4 24 แสดงข้อมูลระหว่างการบริการจากนิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริการจาก นิติบุคคล	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทั่วถึง	33	1.65	213	10.65	255	12.75	501	25.05
ไม่ทั่วถึง	634	31.70	454	22.70	411	20.55	1,499	74.95
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.2 การบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยของช่างซ่อมบำรุง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เมื่อเกิดความเสียหาย ช่างซ่อมบำรุงสามารถซ่อมแซมอาคารห้องพักได้ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 18.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 18.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 355 คน คิดเป็นร้อยละ 17.75 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เมื่อเกิดความเสียหาย ช่างซ่อมบำรุงไม่สามารถซ่อมแซมอาคารห้องพักได้ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 312 คน คิดเป็นร้อยละ 15.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 304 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 290 คน คิดเป็นร้อยละ 14.50 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 แสดงข้อมูลระหว่างการบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบำรุงรักษาที่อยู่ อาศัยของช่างซ่อม บำรุง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซ่อมแซมได้	355	17.75	363	18.15	376	18.80	1,094	54.70
ซ่อมแซมไม่ได้	312	15.60	304	15.20	290	14.50	906	45.30
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.3 การมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ส่วนกลางของโครงการที่อยู่อาศัยมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สระว่ายน้ำ ฟิตเนส ฯลฯ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับปานกลางมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 667 คน คิดเป็นร้อยละ 33.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูงจำนวน 666 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 ดังปรากฏในตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 แสดงข้อมูลระหว่างการมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การมีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00
ไม่มี	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.4 การใช้บริการของส่วนกลาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการใช้บริการของส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยใช้บริการของส่วนกลาง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 404 คน คิดเป็นร้อยละ 20.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำจำนวน 395 คน คิดเป็นร้อยละ 19.75 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการของส่วนกลาง 1-2 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 10.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 9.85 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการของส่วนกลาง 3-5 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการของส่วนกลาง มากกว่า 5 วัน/สัปดาห์ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.35 ดังปรากฏในตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4. 27 แสดงข้อมูลระหว่างการใช้บริการของส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การใช้บริการของ ส่วนกลาง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	395	19.75	404	20.20	389	19.45	1,188	59.40
1-2 วัน/สัปดาห์	197	9.85	193	9.65	204	10.20	594	29.70
3-5 วัน/สัปดาห์	67	3.35	64	3.20	66	3.30	197	9.85
มากกว่า 5 วัน/สัปดาห์	8	0.40	6	0.30	7	0.35	21	1.05
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.5 ความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 331 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 234 คน คิดเป็นร้อยละ 11.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอดรถ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 533 คน คิดเป็นร้อยละ 26.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 433 คน คิดเป็นร้อยละ 21.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 แสดงข้อมูลระหว่างความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอตกรกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความเพียงพอต่อความต้องการจำนวนที่จอตกร	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพียงพอ	133	6.65	234	11.70	331	16.65	698	30.50
ไม่เพียงพอ	533	26.65	433	21.65	336	16.70	1,302	69.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.6 การบริหารจัดการด้านการจรรยา

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการด้านการจรรยากรกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการจรรยากรกับราคาที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 11.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 10.90 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการจรรยากรกับราคาที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 452 คน คิดเป็นร้อยละ 22.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 448 คน คิดเป็นร้อยละ 22.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 438 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการด้านการจรรยากรกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริหารจัดการด้านการจรรยากร	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีประสิทธิภาพ	215	10.75	229	11.45	218	10.90	662	33.10
ไม่มีประสิทธิภาพ	452	22.60	438	21.90	448	22.40	1,338	66.90
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.7 ความสะดวกในการรับชำระค่าบริการของนิติบุคคล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสะดวกในการรับชำระค่าบริการของนิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกรวดเร็วในการรับชำระค่าบริการต่างๆของนิติบุคคล เช่น ค่าส่วนกลาง ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ฯลฯ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 15.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 13.75 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความสะดวกรวดเร็วในการรับชำระค่าบริการต่างๆของนิติบุคคล เช่น ค่าส่วนกลาง ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ฯลฯ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 392 คน คิดเป็นร้อยละ 119.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 355 คน คิดเป็นร้อยละ 17.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 314 คน คิดเป็นร้อยละ 15.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกในการรับชำระค่าบริการของนิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสะดวกในการรับ ชำระค่าบริการของ นิติบุคคล	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สะดวก	353	17.65	275	13.75	311	15.55	939	46.95
ไม่สะดวก	314	15.70	392	19.60	355	17.75	1,061	53.05
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.2.8 การติดตามค่าส่วนกลาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการติดตามค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่นิติบุคคลมีการติดตามค่าส่วนกลางอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 463 คน คิดเป็นร้อยละ 23.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 460 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่นิติบุคคลมีการติดตามค่าส่วนกลางไม่มีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 305 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง 207 คน คิดเป็นร้อยละ 10.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 10.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตามค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การติดตามค่าส่วนกลาง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีประสิทธิภาพ	362	18.10	460	23.00	463	23.15	1,285	64.25
ไม่มีประสิทธิภาพ	305	15.25	207	10.35	203	10.15	715	35.75
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.3 สภาพด้านสังคม

2.3.1 การเข้าร่วมประชุมตรวจสอบ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการเข้าร่วมประชุมตรวจสอบกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมตรวจสอบในการประชุมต่างๆ เช่น ประชุมงบประมาณประจำปีเป็นประจำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมตรวจสอบในการประชุมต่างๆ เช่น ประชุมงบประมาณประจำปีเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 9.95 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเข้าร่วมตรวจสอบในการประชุมต่างๆ เช่น ประชุมงบประมาณประจำปี ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 433 คน คิดเป็นร้อยละ 2.165 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 ดังปรากฏในตารางที่ 4.32

ตารางที่ 4.32 แสดงข้อมูลการเข้าร่วมประชุมตรวจสอบกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การเข้าร่วมประชุม ตรวจสอบ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เข้าร่วมเป็นประจำ	66	3.30	100	5.00	133	6.65	299	10.00
เข้าร่วมเป็นบางครั้ง	267	13.35	134	6.70	199	9.95	600	30.00
ไม่เคยเข้าร่วม	334	16.70	433	21.65	334	16.70	1,101	60.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.3.2 การเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันสำคัญทางศาสนา วันขึ้นปีใหม่ วันเด็ก เป็นประจำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 6.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70 กลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันสำคัญทางศาสนา วันขึ้นปีใหม่ วันเด็ก เป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 12.05 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันสำคัญทางศาสนา วันขึ้นปีใหม่ วันเด็ก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 410 คน คิดเป็นร้อยละ 20.50 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 380 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 ดังปรากฏในตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.33 แสดงข้อมูลระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การเข้าร่วมกิจกรรม ในวันสำคัญ	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เข้าร่วมเป็นประจำ	44	2.20	94	4.70	123	6.15	261	13.05
เข้าร่วมเป็นบางครั้ง	243	12.15	241	12.05	133	6.65	617	30.85
ไม่เคยเข้าร่วม	380	19.00	332	16.60	410	20.50	1,122	56.10
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.3.3 ความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านอยู่เสมอ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 7.95 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 12.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 และมีราคาซื้อของ

ที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 6.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 463 คน คิดเป็นร้อยละ 23.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.34

ตารางที่ 4.34 แสดงข้อมูลระหว่างความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ได้รับความช่วยเหลืออยู่เสมอ	159	7.95	195	9.75	66	3.30	420	21.00
ได้รับความช่วยเหลือเป็นบางครั้ง	241	12.05	206	10.30	137	6.85	584	29.20
ไม่เคยได้รับความช่วยเหลือ	267	13.35	266	13.30	463	23.15	996	49.80
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.3.4 ความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 575 คน คิดเป็นร้อยละ 28.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 478 คน คิดเป็นร้อยละ 23.90 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 18.35 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 14.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 9.45 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.35

ตารางที่ 4.35 แสดงข้อมูลระหว่างความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความภูมิใจ	376	18.35	478	23.90	575	28.75	1,429	71.45
ไม่มีความภูมิใจ	291	14.55	189	9.45	91	4.55	571	28.55
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.3.5 การสอดคล้องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการสอดคล้องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการคอยสอดคล้องดูแลความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยตลอดเวลา ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 629 คน คิดเป็นร้อยละ 31.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 583 คน คิดเป็นร้อยละ 29.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 538 คน คิดเป็นร้อยละ 26.90 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีการคอยสอดคล้องดูแลความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 6.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 4.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36 แสดงข้อมูลระหว่างการสอดส่องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การสอดส่องความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สอดส่องดูแลตลอดเวลา	538	26.90	629	31.45	583	29.15	1,750	87.50
สอดส่องดูแลเป็นบางครั้ง	129	6.45	38	1.90	83	4.15	250	12.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4 สภาพด้านเศรษฐกิจ

2.4.1 รายได้หลัก

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างรายได้หลักกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการประกอบอาชีพหลัก 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 11.75 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการประกอบอาชีพหลัก 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการประกอบอาชีพหลัก 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 8.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการประกอบอาชีพหลัก 40,000-50,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 4.95 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการประกอบอาชีพหลักสูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไปส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 12.15 ดังปรากฏในตารางที่ 4.37

ตารางที่ 4.37 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้หลักกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

รายได้หลัก	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10,000-20,000 บาท	235	11.75	98	4.90	0	0.00	333	18.35
20,000-30,000 บาท	334	16.70	160	8.00	157	7.85	469	23.45
30,000-40,000 บาท	98	4.90	161	8.05	133	6.65	408	20.40
40,000-50,000 บาท	0	0.00	99	4.95	133	6.65	389	19.45
สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้น ไป	0	0.00	149	7.45	243	12.15	367	18.35
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.2 รายได้เสริม

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างรายได้เสริมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริมต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 13.40 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริม 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริม 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริม 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริม 40,000-50,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 6.15 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในการมีอาชีพเสริมสูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 4.90 ดังปรากฏในตารางที่ 4.38

ตารางที่ 4.38 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้เสริมกับกลุ่มผู้บริโภครายได้เสริมที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

รายได้เสริม	กลุ่มผู้บริโภครายได้เสริมที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	268	13.40	6	0.30	2	0.10	276	13.80
10,000-20,000 บาท	199	9.95	200	10.00	104	5.20	503	25.15
20,000-30,000 บาท	200	10.00	194	9.70	205	10.25	599	29.95
30,000-40,000 บาท	0	0.00	144	7.20	145	7.25	289	14.45
40,000-50,000 บาท	0	0.00	123	6.15	112	5.60	235	11.75
สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้น ไป	0	0.00	0	0.00	98	4.90	98	4.90
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.3 รายได้จากแหล่งอื่น

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างรายได้จากแหล่งอื่นกับกลุ่มผู้บริโภครายได้เสริมที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในรายได้จากแหล่งอื่น เช่น ได้รับจากคนในครอบครัว ต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 534 คน คิดเป็นร้อยละ 26.70 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 467 คน คิดเป็นร้อยละ 23.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 26.70 เป็นลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในรายได้จากแหล่งอื่น เช่น ได้รับจากคนในครอบครัว 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.35 เป็นลำดับ และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในรายได้จากแหล่งอื่น เช่น ได้รับจากคนในครอบครัว 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 ดังปรากฏในตารางที่ 4.39

ตารางที่ 4.39 แสดงข้อมูลระหว่างรายได้จากแหล่งอื่นกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

รายได้จากแหล่งอื่น	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	467	23.35	534	26.70	399	19.95	1,401	69.50
10,000-20,000 บาท	133	6.65	67	3.35	200	10.00	400	20.00
20,000-30,000 บาท	67	3.35	66	3.30	67	3.35	199	10.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.4 ค่าใช้จ่ายด้านการบริโภค

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการบริโภคกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มต่อเดือน 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 4.20 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มต่อเดือน 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มต่อเดือน 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 8.65 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มต่อเดือน 40,000-50,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มต่อเดือนสูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 3.95 ดังปรากฏในตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.40 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการบริโภคกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายด้านการบริโภค	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10,000-20,000 บาท	63	3.15	72	3.60	84	4.20	219	10.95
20,000-30,000 บาท	216	10.80	204	10.20	207	10.35	627	31.35
30,000-40,000 บาท	173	8.65	147	7.35	153	7.65	473	23.65
40,000-50,000 บาท	155	7.75	165	8.25	146	7.30	466	23.30
สูงกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	60	3.00	79	3.95	76	3.80	215	10.75
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.5 ค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 15.90 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 8.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางต่อเดือน 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 17.90 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางต่อเดือน 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 7.90 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางต่อเดือน 30,000-40,000 บาท มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 8.15 ดังปรากฏในตารางที่ 4.41

ตารางที่ 4.41 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	318	15.90	151	7.55	167	8.35	636	31.80
10,000-20,000 บาท	173	8.65	358	17.90	190	9.50	721	36.05
20,000-30,000 บาท	176	8.80	158	7.90	146	7.30	480	24.00
30,000-40,000 บาท	0	0.00	0	0.00	163	8.15	163	8.15
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.6 ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 13.05 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือน 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 316 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 10.95 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือน 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 11.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือน 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 11.05 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 10.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือน 40,000-50,000 บาท มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อเดือนสูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 5.85 ดังปรากฏในตารางที่ 4.42

ตารางที่ 4.42 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	261	13.05	0	0.00	0	0.00	261	13.05
10,000-20,000 บาท	316	15.80	219	10.95	0	0.00	535	26.75
20,000-30,000 บาท	90	4.50	227	11.35	122	6.10	439	21.95
30,000-40,000 บาท	0	0.00	221	11.05	207	10.35	428	21.40
40,000-50,000 บาท	0	0.00	0	0.00	220	11.00	220	11.00
สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป	0	0.00	0	0.00	117	5.85	117	5.85
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.7 ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ กับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 5.80 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ 10,000-20,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ 20,000-30,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ 30,000-40,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 7.45 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ 40,000-50,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 7.45 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไปต่อเดือน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 6.75 ดังปรากฏในตารางที่ 4.43

ตารางที่ 4.43 แสดงข้อมูลระหว่างค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	660	33.00	610	30.50	116	5.80	776	
10,000-20,000 บาท	7	0.35	49	2.45	142	7.10	198	
20,000-30,000 บาท	0	0.00	8	0.40	146	7.30	154	
30,000-40,000 บาท	0	0.00	0	0.00	31	1.55	31	
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	

2.4.8 หนี้สิน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 449 คน คิดเป็นร้อยละ 22.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 308 คน คิดเป็นร้อยละ 15.40 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 359 คน คิดเป็นร้อยละ 17.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 15.90 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 10.90 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 แสดงข้อมูลระหว่างหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

หนี้สิน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	449	22.45	308	15.40	348	17.40	1,105	55.25
ไม่มี	218	10.90	359	17.95	318	15.90	895	44.75
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.39 แหล่งของหนี้สิน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างแหล่งของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีธนาคารเป็นแหล่งกู้ยืมเงินที่เป็นหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 17.29 กลุ่มตัวอย่างที่มีบัตรเครดิตเป็นแหล่งกู้ยืมเงินที่เป็นหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 12.40 กลุ่มตัวอย่างที่มีญาติพี่น้อง/เพื่อนเป็นแหล่งกู้ยืมเงินที่เป็นหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 9.23 และกลุ่มตัวอย่างที่มีบริษัทไฟแนนซ์ต่างๆ เป็นแหล่งกู้ยืมเงินที่เป็นหนี้สิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 22.90 ดังปรากฏในตารางที่ 4.45

ตารางที่ 4.45 แสดงข้อมูลระหว่างแหล่งของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

แหล่งของหนี้สิน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ธนาคาร	55	4.98	90	8.14	191	17.29	336	30.41
บัตรเครดิต	39	3.53	137	12.40	72	6.52	248	22.44
ญาติพี่น้อง/เพื่อน	102	9.23	34	3.08	51	4.62	187	16.92
บริษัทไฟแนนซ์ต่างๆ	253	22.90	47	4.25	34	3.08	334	30.23
รวม	449	40.63	308	27.87	348	31.49	1,105	100.00

2.4.10 วัตถุประสงค์ของหนี้สิน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างวัตถุประสงค์ของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 10.95 กลุ่มตัวอย่างที่หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 7.96 กลุ่มตัวอย่างที่หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 4.34 กลุ่มตัวอย่างที่หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายด้านการบริโภคอุปโภค ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 17.01 กลุ่มตัวอย่างที่หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรม

ที่มีค่าใช้จ่ายด้านรักษาพยาบาล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 4.34 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 ดังปรากฏในตารางที่ 4.46

ตารางที่ 4.46 แสดงข้อมูลระหว่างวัตถุประสงค์ของหนี้สินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

วัตถุประสงค์ของหนี้สิน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	121	10.95	97	8.78	91	8.24	309	27.96
ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา	51	4.62	88	7.96	69	6.24	208	18.82
ค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง	40	3.62	16	1.45	48	4.34	104	9.41
ค่าใช้จ่ายด้านการบริโภคอุปโภค	188	17.01	82	7.42	108	9.77	378	34.21
ค่ารักษาพยาบาล	48	4.34	24	2.17	32	2.90	104	9.41
อื่นๆ	1	0.09	1	0.09	0	0.00	2	0.18
รวม	449	40.63	308	27.87	348	31.49	1105	100.00

2.4.11 จำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ 10,000-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 4.02 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ 20,000-30,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 10.05 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ 40,000-50,000 บาท ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 9.38 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระสูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูง ซึ่ง

มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 6.03 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 4.02 ดังปรากฏในตารางที่ 4.47

ตารางที่ 4.47 แสดงข้อมูลระหว่างจำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

จำนวนค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10,000-20,000 บาท	7	0.67	42	4.02	35	3.35	84	8.03
20,000-30,000 บาท	84	8.04	105	10.05	62	5.93	251	24.02
30,000-40,000 บาท	139	13.30	104	9.95	90	8.61	333	31.87
40,000-50,000 บาท	56	5.36	55	5.26	98	9.38	209	20.00
สูงกว่า 50,000 บาทขึ้นไป	63	6.03	42	4.02	63	6.03	168	16.08
รวม	349	33.40	348	33.30	348	33.30	1,045	100.00

2.4.12 เงินออม

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างเงินออมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเงินออม ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 427 คน คิดเป็นร้อยละ 21.35 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 10.45 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีเงินออม ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 458 คน คิดเป็นร้อยละ 22.90 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 11.95 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.48

ตารางที่ 4.48 แสดงข้อมูลระหว่างเงินออมกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

เงินออม	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	209	10.45	267	13.35	427	21.35	903	45.15
ไม่มี	458	22.90	400	20.00	239	11.95	1,097	54.85
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.13 การบริหารความเสี่ยง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารความเสี่ยงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 453 คน คิดเป็นร้อยละ 22.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 12.95 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 7.80 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 511 คน คิดเป็นร้อยละ 25.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 408 คน คิดเป็นร้อยละ 20.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 10.65 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.49 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารความเสี่ยงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริหาร ความเสี่ยง	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	156	7.80	259	12.95	453	22.65	868	43.40
ไม่มี	511	25.55	408	20.40	213	10.65	1,132	56.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.4.14 การลงทุนทางการเงิน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการลงทุนทางการเงินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยซื้อประกันชีวิต/ประกันภัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 9.68 กลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยซื้อกองทุนต่างๆ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 8.18 กลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยฝากธนาคาร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 12.10 กลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยเล่นหุ้น ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 21.89 กลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยซื้อทองคำแท่ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 2.42 และกลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงโดยซื้อสลากออมสิน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.04 ดังปรากฏในตารางที่ 4.50

ตารางที่ 4.50 แสดงข้อมูลระหว่างการลงทุนทางการเงินกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การลงทุนทางการเงิน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซื้อประกันชีวิต/ ประกันภัย	27	3.11	53	6.11	84	9.68	164	18.89
ซื้อกองทุนต่างๆ	13	1.50	37	4.26	71	8.18	121	13.94
ฝากธนาคาร	105	12.10	101	11.64	85	9.79	291	33.53
เล่นหุ้น	2	0.23	45	5.18	190	21.89	237	27.30
ซื้อทองคำแท่ง	9	1.04	14	1.61	21	2.42	44	5.07
ซื้อสลากออมสิน	0	-	9	1.04	2	0.23	11	1.27
รวม	156	17.97	259	29.84	453	52.19	868	100.00

2.5 สภาพด้านสิ่งแวดล้อม

2.5.1 ขยะ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยไม่มีกลิ่นรบกวนจากการเน่าเสียของขยะมูลฝอย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 7.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 3.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีกลิ่นรบกวนจากการเน่าเสียของขยะมูลฝอยส่วนใหญ่ มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 663 คน คิดเป็นร้อยละ 33.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 600 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 523 คน คิดเป็นร้อยละ 26.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.51

ตารางที่ 4.51 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การจัดการขยะ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีกลิ่นรบกวน	144	7.20	67	3.35	3.00	0.15	214	10.70
มีกลิ่นรบกวน	523	26.15	600	30.00	663	33.15	1,786	89.30
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.5.2 พื้นที่สีเขียว

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัย มีจำนวนพื้นที่สีเขียวเพียงพอต่อความต้องการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 1.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัย มีจำนวนพื้นที่สีเขียวไม่เพียงพอต่อความต้องการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 656 คน คิดเป็นร้อยละ 32.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 645 คน คิดเป็นร้อยละ 32.25 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 640 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.52

ตารางที่ 4.52 แสดงข้อมูลระหว่างพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

พื้นที่สีเขียว	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพียงพอ	22	1.10	27	1.35	10	0.50	59	2.95
ไม่เพียงพอ	645	32.25	640	32.00	656	32.80	1,941	97.05
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.5.3 แหล่งน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยอยู่ใกล้แหล่งน้ำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 486 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 470 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 459 คน คิดเป็นร้อยละ 22.95 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยไม่อยู่ใกล้แหล่งน้ำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 10.40 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 9.05 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.53

ตารางที่ 4.53 แสดงข้อมูลระหว่างแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

แหล่งน้ำ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ใกล้แหล่งน้ำ	459	22.95	486	24.30	470	23.50	1,415	70.75
ใกล้แหล่งน้ำ	208	10.40	181	9.05	196	9.80	585	29.25
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.5.4 อากาศ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีมลพิษทางอากาศ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 18.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 17.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 316 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยไม่มีมลพิษทางอากาศ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 351 คน คิดเป็นร้อยละ 17.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 16.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.54

ตารางที่ 4.54 แสดงข้อมูลระหว่างอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

อากาศ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีมลพิษทางอากาศ	316	15.80	364	18.20	343	17.15	1,023	51.15
ไม่มีมลพิษทางอากาศ	351	17.55	303	15.15	323	16.15	977	48.85
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

2.5.5 เสียง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างเสียงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยมีมลพิษทางเสียง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 11.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 6.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 4.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัยไม่มีมลพิษทางเสียง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 583 คน คิดเป็นร้อยละ 29.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลางจำนวน 533 คน คิดเป็นร้อยละ 26.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 434 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.55

ตารางที่ 4.55 แสดงข้อมูลระหว่างเสียงกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

เสียง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีมลพิษทางเสียง	233	11.65	134	6.70	83	4.15	450	22.50
ไม่มีมลพิษทางเสียง	434	21.70	533	26.65	583	29.15	1,550	77.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3. ข้อมูลปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

3.1 ปัญหาด้านกายภาพ

3.1.1 ปัญหาโครงสร้างที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างปัญหาโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหารอยร้าวรอยแตกภายหลังจากการอยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 1.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหารอยร้าวรอยแตกภายหลังจากการอยู่อาศัยบ้างพอสมควร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 418 คน คิดเป็นร้อยละ 20.90 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 7.40 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีปัญหารอยร้าวรอยแตกภายหลังจากการอยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 418 คน คิดเป็นร้อยละ 20.90 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 330 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 10.85 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.56

ตารางที่ 4.56 แสดงข้อมูลระหว่างปัญหาโครงสร้างที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ปัญหาโครงสร้าง ที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีรอยร้าวเป็นจำนวนมาก	32	1.60	4	0.20	0	0.00	36	1.8
มีรอยร้าวบ้าง พอสมควร	418	20.90	333	16.65	148	7.40	899	44.95
ไม่มีรอยร้าว	217	10.85	330	16.50	418	20.90	1,065	53.25
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.1.2 ปัญหาน้ำรั่วซึม

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างปัญหาน้ำรั่วซึมกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัย เมื่อฝนตก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 423 คน คิดเป็นร้อยละ 21.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 4.35 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีปัญหาน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัย เมื่อฝนตก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 579 คน คิดเป็นร้อยละ 28.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 427 คน คิดเป็นร้อยละ 21.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 12.20 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.57

ตารางที่ 4.57 แสดงข้อมูลระหว่างปัญหาน้ำรั่วซึมกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ปัญหาน้ำรั่วซึม	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีน้ำซึม	423	21.15	240	12.00	87	4.35	750	36.40
ไม่มีน้ำซึม	244	12.20	427	21.35	579	28.95	1,250	63.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.1.3 คุณภาพของวัสดุอุปกรณ์

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างคุณภาพของวัสดุอุปกรณ์กับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่วัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัยมีคุณภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 19.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่วัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัยที่ไม่มีคุณภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 401 คน คิดเป็นร้อยละ 18.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 8.35 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.58

ตารางที่ 4.58 แสดงข้อมูลระหว่างคุณภาพของวัสดุอุปกรณ์กับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

คุณภาพของวัสดุ อุปกรณ์	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีคุณภาพ	266	13.30	303	15.15	399	19.95	968	48.40
ไม่มีคุณภาพ	401	18.05	364	15.20	267	8.35	1,032	41.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.1.4 การตกแต่งภายในที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการตกแต่งภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตกแต่งภายในที่เหมาะสมกับการใช้งานของผู้อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 489 คน คิดเป็นร้อยละ 24.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 454 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 453 คน คิดเป็นร้อยละ 22.65 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีการตกแต่งภายในที่ไม่เหมาะสมกับการใช้งานของผู้อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง และระดับสูง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 10.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ มีจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 8.90 ดังปรากฏในตารางที่ 4.59

ตารางที่ 4.59 แสดงข้อมูลระหว่างการตกแต่งภายในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การตกแต่งภายในที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เหมาะสม	489	24.45	454	22.70	453	22.65	1,396	69.80
ไม่เหมาะสม	178	8.90	213	10.65	213	10.65	604	30.20
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.1.5 การขัดข้องของระบบไฟฟ้า

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการขัดข้องของระบบไฟฟ้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เกิดเหตุขัดข้องของระบบไฟฟ้าในที่อยู่อาศัยบ่อย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 12.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 7.80 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 2.65 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่เกิดเหตุขัดข้องของระบบไฟฟ้าในที่อยู่อาศัยเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 460 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เกิดเหตุขัดข้องของระบบไฟฟ้าในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 12.55 รองลงมามีราคา

ซื้อของ ที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 2.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 2.55 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.60

ตารางที่ 4.60 แสดงข้อมูลระหว่างการขัดข้องของระบบไฟฟ้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การขัดข้องของระบบไฟฟ้า	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกิดเหตุขัดข้องบ่อย	253	12.65	156	7.80	53	2.65	462	23.10
เกิดเหตุขัดข้องเป็นบางครั้ง	362	18.10	460	23.00	362	18.10	1,184	59.20
ไม่เคยเกิดเหตุขัดข้อง	52	2.60	51	2.55	251	12.55	354	17.70
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.1.6 การขัดข้องของระบบน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการขัดข้องของระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เกิดเหตุขัดข้องของระบบน้ำประปาในที่อยู่อาศัยบ่อย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 8.85 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่เกิดเหตุขัดข้องของระบบน้ำประปาในที่อยู่อาศัยเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 6.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 6.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เกิดเหตุขัดข้องของระบบน้ำประปาในที่อยู่อาศัยไม่เคยเกิดส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 495 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 465 คน คิดเป็นร้อยละ 23.25 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 314 คน คิดเป็นร้อยละ 15.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.61

ตารางที่ 4.61 แสดงข้อมูลระหว่างการขัดข้องของระบบน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การเกิดเหตุขัดข้อง ของระบบน้ำประปา ในที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกิดเหตุขัดข้องบ่อย	177	8.85	68	3.40	48	2.40	293	14.65
เกิดเหตุขัดข้องเป็น บางครั้ง	176	8.80	134	6.70	123	6.15	433	21.65
ไม่เคยเกิดเหตุขัดข้อง	314	15.70	465	23.25	495	24.75	1,274	63.70
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2 ปัญหาด้านการบริหารจัดการ

3.2.1 การแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้น

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้นกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่แก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้ เมื่อเกิดปัญหาของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 10.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 10.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่แก้ไขปัญหาเบื้องต้นไม่ได้ เมื่อเกิดปัญหาของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 469 คน คิดเป็นร้อยละ 23.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 455 คน คิดเป็นร้อยละ 22.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 448 คน คิดเป็นร้อยละ 22.40 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.62

ตารางที่ 4.62 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้นกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยเบื้องต้น	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แก้ไขปัญหาได้	198	9.90	219	10.95	211	10.55	628	31.40
แก้ไขปัญหาไม่ได้	469	23.45	448	22.40	455	22.75	1,372	68.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.2 การแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่หลังการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น ช่างซ่อมบำรุงของนิติบุคคลแก้ไขได้ทุกครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 352 คน คิดเป็นร้อยละ 17.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 8.85 กลุ่มตัวอย่างที่หลังการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น ช่างซ่อมบำรุงของนิติบุคคลแก้ไขปัญหาได้บางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 377 คน คิดเป็นร้อยละ 18.85 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 329 คน คิดเป็นร้อยละ 16.45 และกลุ่มตัวอย่างที่หลังการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น ช่างซ่อมบำรุงของนิติบุคคลแก้ไขปัญหาไม่ได้เลย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 10.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 8.10 ดังปรากฏในตารางที่ 4.63

ตารางที่ 4.63 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุง	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แก้ไขปัญหาคิดทุกครั้ง	87	4.35	177	8.85	352	17.60	824	41.20
แก้ไขปัญหาคิดบางครั้ง	377	18.85	329	16.45	274	13.70	1,058	52.90
แก้ไขปัญหาคิดไม่ได้เลย	203	10.15	162	8.10	40	2.00	118	5.90
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.3 การทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการทำงานที่สะดวกรวดเร็วของเจ้าหน้าที่นิติบุคคล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 425 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 14.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 17.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีการทำงานที่ล่าช้าของเจ้าหน้าที่นิติบุคคล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 424 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 384 คน คิดเป็นร้อยละ 19.20 ดังปรากฏในตารางที่ 4.64

ตารางที่ 4.64 แสดงข้อมูลระหว่างการทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคลกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การทำงานของเจ้าหน้าที่นิติบุคคล	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การทำงานรวดเร็ว	243	12.15	283	14.15	425	21.25	951	47.55
การทำงานล่าช้า	424	21.20	384	19.20	241	12.05	1,049	52.45
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.4 การแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยหลังการร้องเรียน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยหลังการร้องเรียนกับกลุ่มผู้บริโภครายแรกที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เมื่อเกิดปัญหาเวลาที่ท่านมีการร้องเรียนเรื่องราวต่างๆไปยังเจ้าหน้าที่ ได้รับการแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 กลุ่มตัวอย่างที่เมื่อเกิดปัญหาเวลาที่ท่านมีการร้องเรียนเรื่องราวต่างๆไปยังเจ้าหน้าที่ ได้รับการแก้ไขปัญหาโดยใช้เวลาพอสมควร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 436 คน คิดเป็นร้อยละ 21.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 434 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 และกลุ่มตัวอย่างที่เมื่อเกิดปัญหาเวลาที่ท่านมีการร้องเรียนเรื่องราวต่างๆไปยังเจ้าหน้าที่ ไม่ได้รับการดูแลแก้ไขแต่อย่างใด ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 5.70 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 4.45 ดังปรากฏในตารางที่ 4.65

ตารางที่ 4.65 แสดงข้อมูลระหว่างการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยหลังการร้องเรียนกับกลุ่มผู้บริโภครายแรกที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การแก้ไขปัญหาด้าน ที่อยู่อาศัยหลังการ ร้องเรียน	กลุ่มผู้บริโภครายแรกที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ได้รับการแก้ไขอย่าง เร่งด่วน	119	5.95	154	7.70	215	10.75	488	24.40
ได้รับการแก้ไขโดยใช้ เวลาพอสมควร	434	21.70	424	21.20	436	21.80	1,294	64.70
ไม่ได้รับการดูแลแก้ไข แต่อย่างใด	114	5.70	89	4.45	15	0.75	218	10.90
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.5 ความสะดวกของที่จอดรถ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสะดวกของที่จอดรถกับกลุ่มผู้บริโภครายแรกที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกสบายของที่จอดรถภายในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 13.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน

161 คน คิดเป็นร้อยละ 8.05 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีความไม่สะดวกสบายของที่จอดรถภายในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 506 คน คิดเป็นร้อยละ 25.30 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 501 คน คิดเป็นร้อยละ 25.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 403 คน คิดเป็นร้อยละ 20.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.66

ตารางที่ 4.66 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกของที่จอดรถกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสะดวกของที่ จอดรถ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สะดวก	161	8.05	166	8.30	263	13.15	590	29.50
ไม่สะดวก	506	25.30	501	25.05	403	20.15	1,410	70.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.6 การบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจกรรม

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจกรรมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาจากการบริหารจัดการในเรื่องการจัดกิจกรรมต่างๆ ไม่สามารถกระจายข่าวให้เจ้าของร่วมท่านอื่นทราบได้อย่างทั่วถึง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาจากการบริหารจัดการในเรื่องการจัดกิจกรรมต่างๆ ระยะเวลาการเตรียมการจัดงานไม่เพียงพอส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 13.35 กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาจากการบริหารจัดการในเรื่องการจัดกิจกรรมต่างๆ ไม่มีงบประมาณที่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีปัญหาจากการบริหารจัดการในเรื่องการจัดกิจกรรมต่างๆ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 6.60 ดังปรากฏในตารางที่ 4.67

ตารางที่ 4.67 แสดงข้อมูลระหว่างการบริหารจัดการเกี่ยวกับกิจกรรมกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การบริหารจัดการ เกี่ยวกับกิจกรรม	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่สามารถกระจาย ข่าวได้ทั่วถึง	199	9.95	300	15.00	250	12.50	749	37.45
ระยะเวลาเตรียมจัด งานไม่เพียงพอ	70	3.50	267	13.35	167	8.35	504	25.20
ไม่มีงบประมาณที่ เพียงพอ	266	13.30	66	3.30	166	8.30	498	24.90
ไม่เกิดปัญหาเลย	132	6.60	34	1.70	83	4.15	249	12.45
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.7 การติดตามงานแก้ไข

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการติดตามงานแก้ไขกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยประสบปัญหาทางการติดตามงานแก้ไข ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 464 คน คิดเป็นร้อยละ 23.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 371 คน คิดเป็นร้อยละ 18.55 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยประสบปัญหาทางการติดตามงานแก้ไข ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 451 คน คิดเป็นร้อยละ 22.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 14.80 และราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 10.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.68

ตารางที่ 4.68 แสดงข้อมูลระหว่างการติดตามงานแก้ไขกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ปัญหาการติดตามงานแก้ไข	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	464	23.20	371	18.55	215	10.75	1,050	52.50
ไม่เคย	203	10.15	296	14.80	451	22.55	950	47.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.8 ความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ในการบริการของเจ้าหน้าที่ที่นิติบุคคลมีความสุภาพส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 533 คน คิดเป็นร้อยละ 26.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำจำนวน 332 คน คิดเป็นร้อยละ 16.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 13.40 เป็นลำดับสุดท้าย และ กลุ่มตัวอย่างที่ในการบริการของเจ้าหน้าที่ที่นิติบุคคลไม่มีความสุภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 19.95 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 6.65 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.69

ตารางที่ 4.69 แสดงข้อมูลระหว่างความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความสุภาพ	332	16.60	268	13.40	533	26.65	1,133	56.65
ไม่มีความสุภาพ	335	16.75	399	19.95	133	6.65	867	43.35
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.2.9 การมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลมีใจรักในการบริการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 15.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 10.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลไม่มีใจรักในการบริการ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 464 คน คิดเป็นร้อยละ 23.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 18.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 13.10 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.70

ตารางที่ 4.70 แสดงข้อมูลระหว่างการมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่กับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การมีใจรักในงานบริการของเจ้าหน้าที่	กลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีใจรักในการบริการ	203	10.15	306	15.30	400	20.00	909	45.45
ไม่มีใจรักในการบริการ	464	23.20	361	18.05	266	13.30	1,091	54.55
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.3 ปัญหาด้านการเงิน

3.3.1 อุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พบอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 403 คน คิดเป็นร้อยละ 20.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 394 คน คิดเป็นร้อยละ 19.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 10.10 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่พบอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 464 คน คิดเป็นร้อยละ 23.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 13.55

และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.71

ตารางที่ 4.71 แสดงข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

อุปสรรคในการ ผ่อนชำระค่าที่อยู่ อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พบอุปสรรค	403	20.15	394	19.70	202	10.10	999	49.95
ไม่พบอุปสรรค	264	13.20	271	13.55	464	23.20	1,001	50.05
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.3.2 การชำระเงินล่าช้า

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการชำระเงินล่าช้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการชำระเงินล่าช้าเป็นประจำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.10 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 เป็นลำดับสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีการชำระเงินล่าช้าเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 665 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 12.80 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยชำระเงินล่าช้า ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 409 คน คิดเป็นร้อยละ 20.45 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 ดังปรากฏในตารางที่ 4.72

ตารางที่ 4.72 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระเงินล่าช้ากับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การชำระเงินล่าช้า	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชำระเงินล่าช้าเป็นประจำ	4	0.20	2	0.10	1	0.05	7	0.35
ชำระเงินล่าช้าเป็นบางครั้ง	353	17.65	256	12.80	665	33.25	1,274	63.70
ไม่เคยชำระเงินล่าช้า	310	15.50	409	20.45	0	0.00	719	35.95
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.3.3 การชำระค่าส่วนกลางกับนิติบุคคล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการชำระค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการชำระค่าส่วนกลางกับนิติบุคคลเป็นประจำ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 658 คน คิดเป็นร้อยละ 32.90 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 587 คน คิดเป็นร้อยละ 29.35 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 486 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่มีการค้างชำระค่าส่วนกลางกับนิติบุคคล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 9.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.73

ตารางที่ 4.73 แสดงข้อมูลระหว่างการชำระค่าส่วนกลางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การชำระค่า ส่วนกลางกับนิติ บุคคล	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชำระเป็นประจำ	486	24.30	587	29.35	658	32.90	1,731	86.55
มีค้างชำระ	181	9.05	80	4.00	8	0.4	269	13.45
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

3.4.1 การจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 523 คน คิดเป็นร้อยละ 26.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 424 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 325 คน คิดเป็นร้อยละ 16.25 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 17.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 12.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 7.15 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.74

ตารางที่ 4.74 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	325	16.25	424	21.20	523	26.15	1,272	63.60
ไม่มี	342	17.10	243	12.15	143	7.15	728	36.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.4.2 การจัดการมลพิษทางขยะ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการจัดการมลพิษทางขยะอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 18.90 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 13.40 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 12.15 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการจัดการมลพิษทางขยะอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 424 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 19.95

และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 14.40 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.75

ตารางที่ 4.75 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางขยะกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

มีการจัดการมลพิษทางขยะอย่างมีประสิทธิภาพ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	243	12.15	268	13.40	378	18.90	888	44.40
ไม่มี	424	21.20	399	19.95	288	14.40	1,112	55.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.4.3 การจัดการพื้นที่สีเขียว

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 14.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 387 คน คิดเป็นร้อยละ 19.35 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 375 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.76

ตารางที่ 4.76 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการพื้นที่สีเขียวกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างมีประสิทธิภาพ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	286	14.30	280	14.00	291	14.55	857	42.85
ไม่มี	381	19.05	387	19.35	375	18.75	1,143	57.15
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.4.4 การจัดการมลพิษทางอากาศ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการจัดการมลพิษทางอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 14.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 9.60 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการจัดการมลพิษทางอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 475 คน คิดเป็นร้อยละ 23.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 18.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.77

ตารางที่ 4.77 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางอากาศกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การจัดการมลพิษทางอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	192	9.60	286	14.30	292	14.60	870	43.50
ไม่มี	475	23.75	381	19.05	374	18.70	1,130	56.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

3.4.5 การจัดการมลพิษทางเสียง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางเสียงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการจัดการมลพิษทางเสียงอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 572 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 515 คน คิดเป็นร้อยละ 25.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการจัดการมลพิษทางเสียงอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 422 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 7.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.78

ตารางที่ 4.78 แสดงข้อมูลระหว่างการจัดการมลพิษทางเสียงกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การจัดการมลพิษทางเสียงอย่างมีประสิทธิภาพ	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	245	12.25	515	25.75	572	28.60	1,332	66.60
ไม่มี	422	21.10	152	7.60	94	4.70	668	33.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4. ข้อมูลปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

4.1 ทำเลที่ตั้ง

4.1.1 ความจำเป็นของทำเล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างทำเลที่ตั้งกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความจำเป็นของทำเลในการเดินทางต่อการเลือกที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 640 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 631 คน คิดเป็นร้อยละ 31.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 617 คน คิดเป็นร้อยละ 30.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความจำเป็นของทำเลในการเดินทางต่อการเลือกที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75 และมีราคา

ซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 27คน คิดเป็นร้อยละ 1.35 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.79

ตารางที่ 4.79 แสดงข้อมูลระหว่างทำเลที่ตั้งกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ทำเลที่ตั้ง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความจำเป็น	617	30.85	640	32.00	631	31.55	1,888	94.40
ไม่มีความจำเป็น	50	2.50	27	1.35	35	1.75	112	5.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.1.2 ทำเลในการเดินทาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างทำเลในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าทำเลในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ มีความจำเป็นต่อการเลือกที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 640 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 631 คน คิดเป็นร้อยละ 31.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 617 คน คิดเป็นร้อยละ 30.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าทำเลในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ไม่มีความจำเป็นต่อการเลือกที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 1.35 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.80

ตารางที่ 4.80 แสดงข้อมูลระหว่างทำเลในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ทำเลในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความจำเป็น	617	30.85	640	32.00	631	31.55	1,888	94.40
ไม่มีความจำเป็น	50	2.50	27	1.35	35	1.75	112	5.60
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.2 ราคา

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสำคัญของราคาที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าราคาที่อยู่อาศัยมีความสำคัญ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 606 คน คิดเป็นร้อยละ 30.03 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 553 คน คิดเป็นร้อยละ 27.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 546 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าราคาที่อยู่อาศัยไม่มีความสำคัญ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 6.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 5.65 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 3.05 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.81

ตารางที่ 4.81 แสดงข้อมูลระหว่างความสำคัญของราคาที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ราคาที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความสำคัญ	606	30.03	546	27.30	553	27.65	1,705	90.90
ไม่มีความสำคัญ	61	3.05	121	6.05	113	5.65	295	9.10
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.3 ความปลอดภัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความปลอดภัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการคำนึงถึงปัจจัยด้านความปลอดภัยของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 601 คน คิดเป็นร้อยละ 30.05 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 594 คน คิดเป็นร้อยละ 29.70 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 538 คน คิดเป็นร้อยละ 26.90 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการคำนึงถึงปัจจัยด้านความปลอดภัยของที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลางจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 6.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏใน ตารางที่ 4.82

ตารางที่ 4.82 แสดงข้อมูลระหว่างความปลอดภัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความปลอดภัยของ ที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คำนึงถึงมาก	601	30.05	538	26.90	594	29.70	1,733	86.65
ไม่คำนึงถึง	66	3.30	129	6.45	72	3.60	267	13.35
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.4 ความสะดวก

4.4.1 ความสะดวกในการเดินทาง

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสะดวกในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าความสะดวกในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ผลต่อการเลือกที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 462 คน คิดเป็นร้อยละ 23.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าความสะดวกในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ไม่ส่งผลต่อการเลือกที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำจำนวน 403 คน คิดเป็นร้อยละ 20.15 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 15.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 10.20 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.83

ตารางที่ 4.83 แสดงข้อมูลระหว่างความสะดวกในการเดินทางกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสะดวกในการ เดินทาง	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่งผล	264	13.20	366	18.30	462	23.10	1,092	54.6
ไม่ส่งผล	403	20.15	301	15.05	204	10.20	908	45.4
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.4.2 สถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างสถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกของที่ทำงานที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 14.05 กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกของสถานศึกษาที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70 กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกของห้างสรรพสินค้าที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 5.80 กลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกของวัดที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสะดวกของตลาดที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 ดังปรากฏในตารางที่ 4.84

ตารางที่ 4.84 แสดงข้อมูลระหว่างสถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

สถานที่ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานที่ทำงาน	266	13.30	281	14.05	275	13.75	822	41.10
สถานศึกษา	174	8.70	162	8.10	170	8.50	506	25.30
ห้างสรรพสินค้า	114	5.70	116	5.80	106	5.30	336	16.80
วัด	48	2.40	64	3.20	56	2.80	168	8.40
ตลาด	65	3.25	44	2.20	59	2.95	168	8.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

4.5 ชื่อเสียงของผู้ประกอบการ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างชื่อเสียงของผู้ประกอบการกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าความมีชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการ ส่งผลต่อการเลือกที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 18.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 18.10 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าความมีชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการ ไม่ส่งผลต่อการเลือกที่อยู่อาศัย

ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 304 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 15.05 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.85

ตารางที่ 4.85 แสดงข้อมูลระหว่างชื่อเสียงของผู้ประกอบการกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ชื่อเสียงของผู้ประกอบการ	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่งผล	364	18.20	366	18.30	362	18.10	1,092	54.60
ไม่ส่งผล	303	15.15	301	15.05	304	15.20	908	45.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5. ข้อมูลเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

5.1 ความสามารถในการกู้เงิน

5.1.1 อุปสรรคในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยกู้เงินได้ยาก ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 506 คน คิดเป็นร้อยละ 25.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 412 คน คิดเป็นร้อยละ 20.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 16.05 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยกู้เงินได้ง่าย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 345 คน คิดเป็นร้อยละ 17.25 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 255 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 8.05 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.86

ตารางที่ 4.86 แสดงข้อมูลระหว่างอุปสรรคในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคา ที่อยู่อาศัย

อุปสรรคในการกู้เงิน ซื้อที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กู้เงินได้ยาก	506	25.30	412	20.60	321	16.05	1,239	61.95
กู้เงินได้ง่าย	161	8.05	255	12.75	345	17.25	761	38.05
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.1.2 การค้าประกัน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการค้าประกันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ในกู้ซื้อที่อยู่อาศัยใช้คนค้าประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 436 คน คิดเป็นร้อยละ 21.80 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 332 คน คิดเป็นร้อยละ 16.60 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ในกู้ซื้อที่อยู่อาศัยไม่ใช่คนค้าประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกัน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 11.55 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.87

ตารางที่ 4.87 แสดงข้อมูลระหว่างการค้าประกันกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การค้าประกัน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช้	436	21.80	332	16.60	300	15.00	1,068	53.40
ไม่ใช่	231	11.55	335	16.75	366	18.30	932	46.40
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.2 สุขภาพของผู้อยู่อาศัย

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างสุขภาพของผู้อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาด้านสุขภาพของสมาชิกในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 6.80 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีปัญหาด้านสุขภาพของสมาชิกในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 531 คน คิดเป็นร้อยละ 26.55 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 501 คน คิดเป็นร้อยละ 25.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลางจำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 16.70 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.88

ตารางที่ 4.88 แสดงข้อมูลระหว่างสุขภาพของผู้อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ปัญหาด้านสุขภาพ ของ ผู้อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	136	6.80	333	16.65	165	8.25	634	31.70
ไม่มี	531	26.55	334	16.70	501	25.05	1,366	68.30
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.2.2 ความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาล

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความจำเป็นที่ที่อยู่อาศัยจะต้องอยู่ใกล้สถานพยาบาล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 575 คน คิดเป็นร้อยละ 28.75 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 491 คน คิดเป็นร้อยละ 24.55 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 485 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีมีความจำเป็นที่ที่อยู่อาศัยจะต้องอยู่ใกล้สถานพยาบาล ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง

จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.89

ตารางที่ 4.89 แสดงข้อมูลระหว่างความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาลกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความจำเป็นในการอยู่ใกล้สถานพยาบาล	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำเป็น	485	24.25	491	24.55	575	28.75	1,556	77.80
ไม่จำเป็น	182	9.10	176	8.80	91	4.55	444	22.20
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.3 วยของผู้อยู่อาศัย

5.3.1 วยเฉพาะที่ต้องการที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างวัยเฉพาะที่ต้องการที่อยู่อาศัย เช่น วัยผู้สูงอายุ กับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลที่เป็นวัยเฉพาะและต้องการที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะ เช่น วัยผู้สูงอายุ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 389 คน คิดเป็นร้อยละ 19.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 347 คน คิดเป็นร้อยละ 17.35 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุคคลที่เป็นวัยเฉพาะและต้องการที่อยู่อาศัยโดยเฉพาะ เช่น วัยผู้สูงอายุ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 402 คน คิดเป็นร้อยละ 20.10 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 13.90 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.90

ตารางที่ 4.90 แสดงข้อมูลระหว่างวัยเฉพาะที่ต้องการที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

วัยเฉพาะที่ต้องการ ที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	347	17.35	389	19.45	264	13.20	980	49.50
ไม่มี	320	16.00	278	13.90	402	20.10	1,020	50.50
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.3.2 การมีบุตร

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างการมีบุตรกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 6.85 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำและระดับสูงซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 6.35 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุตร ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 540 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 รองลงมา มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 539 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 530 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.91

ตารางที่ 4.91 แสดงข้อมูลระหว่างการมีบุตรกับกลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

การมีบุตร	กลุ่มผู้บริโภครายที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	127	6.35	137	6.85	127	6.35	391	19.55
ไม่มี	540	27.00	530	26.50	539	26.95	1,609	80.45
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.3.3 พัฒนาการของของเด็กในที่อยู่อาศัย

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างพัฒนาการของของเด็กในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีเด็กในวัยใกล้เคียงกัน จะช่วยให้บุตรเกิดพัฒนาการทางด้านกระบวนการเรียนรู้ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.93 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีเด็กในวัยใกล้เคียงกัน จะช่วยให้บุตรอาจเกิดพัฒนาการทางด้านกระบวนการเรียนรู้ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 12.02 และกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีเด็กในวัยใกล้เคียงกัน จะช่วยให้บุตรอาจเกิดพัฒนาการทางด้านกระบวนการเรียนรู้ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.09 ดังปรากฏในตารางที่ 4.92

ตารางที่ 4.92 แสดงข้อมูลระหว่างพัฒนาการของของเด็กในที่อยู่อาศัยกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

พัฒนาการของของเด็กใน ที่อยู่อาศัย	กลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกิดพัฒนาการ	73	18.67	74	18.93	71	18.16	218	55.75
อาจเกิดการพัฒนาการ	40	10.23	47	12.02	43	11.00	130	33.25
ไม่เกิดพัฒนาการ	14	3.58	16	4.09	13	3.32	43	11.00
รวม	127	32.48	137	35.04	127	32.48	391	100

5.4 เพื่อนบ้าน

5.4.1 ความสำคัญของเพื่อนบ้าน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสำคัญของเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภครที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าในการเลือกที่อยู่อาศัย เพื่อนบ้านเป็นเงื่อนไขที่มีส่วนสำคัญ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 600 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 566 คน คิดเป็นร้อยละ 28.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 434 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าในการเลือกที่อยู่อาศัย เพื่อนบ้านเป็นเงื่อนไขที่ไม่มีส่วนสำคัญ ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 11.65 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง

จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 5.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.93

ตารางที่ 4.93 แสดงข้อมูลระหว่างความสำคัญของเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสำคัญของเพื่อนบ้าน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความสำคัญ	434	21.70	566	28.30	600	30.00	1,600	80.00
ไม่มีความสำคัญ	233	11.65	101	5.05	66	3.30	400	20.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

5.4.2 ความสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน

ผลการสำรวจข้อมูลระหว่างความสนิทสนมกับเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 5.85 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 1.85 เป็นลำดับสุดท้าย และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน ส่วนใหญ่มีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับสูง จำนวน 629 คน คิดเป็นร้อยละ 31.45 รองลงมามีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับปานกลาง จำนวน 601 คน คิดเป็นร้อยละ 30.05 และมีราคาซื้อของที่อยู่อาศัยระดับต่ำ จำนวน 550 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 เป็นลำดับสุดท้าย ดังปรากฏในตารางที่ 4.94

ตารางที่ 4.94 แสดงข้อมูลระหว่างความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านกับกลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย

ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน	กลุ่มผู้บริโภคที่จำแนกตามราคาที่อยู่อาศัย							
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความสัมพันธ์	117	5.85	66	3.30	37	1.85	220	11.00
ไม่มีความสัมพันธ์	550	27.50	601	30.05	629	31.45	1,780	89.00
รวม	667	33.35	667	33.35	666	33.30	2,000	100.00

สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า สภาพทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้น มีสภาพความเป็นปัจเจกบุคคล ส่วนใหญ่จะอยู่อาศัยเพียงลำพังหรือมีผู้พักอาศัยเพียง 2-3 คนต่อห้องเท่านั้น อาชีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัท จบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยห้องที่นิยมคือห้องสตูดิโอและห้องนอน ลักษณะของการพักอาศัยมีการพึ่งพากันในการแก้ไขปัญหาบ่อย มักพบปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในหลายๆด้าน แต่ส่วนใหญ่จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ สภาพด้านการจราจรเป็นสภาพที่ถือว่ามีความเป็นกังวลมากที่สุดตั้งแต่แรกของการอยู่อาศัยในที่อยู่อาศัย ส่วนปัญหาทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองที่พบนั้นส่วนใหญ่จะพบปัญหาในเรื่องของกายภาพและปัญหาทางด้านการบริหารจัดการเป็นสำคัญ ซึ่งปัญหาทางด้านกายภาพที่พบจะเป็นในเรื่องของปัญหาวัสดุอุปกรณ์ไม่มีคุณภาพ ปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยเป็นหลัก ปัญหาทางด้านการบริหารจัดการจะพบในเรื่องของปัญหาการจราจร ปัญหาการบริหารสิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลาง ปัญหาทางด้านการเงินของผู้บริโภคจะพบปัญหาในเรื่องของรายรับไม่เพียงพอต่อรายจ่าย ทำให้ในแต่ละเดือนมีการหมุนเวียนของเงินที่ติดขัด เนื่องจากขาดสภาพคล่อง และในส่วนของปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม จะพบว่ามลพิษทางด้านขยะ และมลพิษทางด้านอากาศ จะส่งผลกระทบต่อคนที่พักอาศัยในที่อยู่อาศัย ในด้านของปัจจัยทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้นพบว่า ทำเลเป็นส่วนสำคัญสำหรับการเลือกที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง โดยผู้บริโภคจะเลือกใกล้สถานที่ทำงานเป็นหลัก และในเรื่องราคาก็เป็นปัจจัยสำคัญไม่แพ้กัน ซึ่งราคาที่อยู่อาศัยที่ไม่สูงมากจะมีปริมาณความต้องการของที่อยู่อาศัยที่มากกว่า ด้านชื่อเสียงของผู้ประกอบการก็มีส่วนที่ช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยต่างๆนั้นมักจะขึ้นอยู่กับอายุและอาชีพของผู้บริโภคเป็นหลัก ในด้านเงื่อนไขทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้นพบว่า การกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคนั้นในปัจจุบันมีการกู้เงินที่มากขึ้นแต่มีลักษณะของการผ่านการกู้เงินในอัตราที่ยากขึ้น เพราะธนาคารจะป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น ด้านเพื่อนบ้านหรือด้าน

สังคมการอยู่อาศัย พบว่า เป็นเงื่อนไขที่สำคัญอีกเงื่อนไขหนึ่งก่อนการเลือกที่อยู่อาศัย เพราะต้องการอยู่ในสังคมที่ดี แต่เมื่อได้เข้ามาพักอาศัยแล้วกลับพบว่า เพื่อนบ้านไม่ค่อยมีการติดต่อกันเท่าที่ควร จึงทำให้ขาดการช่วยเหลือกันเมื่อยามเกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยเกิดขึ้น

ถ้ามีการจำแนกผู้บริโภคนด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองแบ่งตามระดับราคาสูง ระดับราคาปานกลาง และระดับราคาต่ำนั้น พบว่า ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาสูง ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปและประกอบอาชีพเป็นเจ้าของกิจการ ส่วนใหญ่จะอาศัยเพียงลำพังหรือมีการอาศัยเพียง 2-3 คน เท่านั้น ในส่วนของสภาพการอยู่อาศัยจะพบว่า จะให้ความสำคัญในเรื่องของการตรวจรับห้องและแบบของห้องพักที่ต่อบกบรรทัดประโยชน์ในการทำงาน มีการเลือกวัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ มีการตรวจสอบโครงสร้างของที่อยู่อาศัย โดยการจ้างบริษัทตรวจสอบที่มีความเชี่ยวชาญมาตรวจสอบก่อนรับโอนกรรมสิทธิ์ และมีการเลือกที่อยู่อาศัยที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางที่ครบครัน เพราะนอกจากใช้สำหรับเป็นที่อยู่อาศัยแล้วยังต้องการใช้สำหรับในการพักผ่อนอีกด้วย ในส่วนของปัญหาการอยู่อาศัย พบว่า ปัญหาที่พบคือ การไม่มีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆภายในที่อยู่อาศัยที่ทางนิติบุคคลจัดขึ้น ทั้งจากการไม่มีเวลาว่างเพราะทำงานหนัก และการไม่ได้รับการแจ้งข่าวที่ทั่วถึง ในส่วนของปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ประสบคือ ปัญหามลพิษทางอากาศ และปัญหามลพิษทางขยะ พบว่า มีผู้อยู่อาศัยทิ้งขยะไม่เป็นที่และไม่มีการคัดแยกขยะ ทำให้บางครั้งมีกลิ่นเหม็นและไม่เหมาะกับทัศนียภาพที่สวยงาม ในส่วนของปัจจัยในการเลือกที่อยู่อาศัย จะเลือกจากทำเลที่ตั้งมาเป็นอันดับแรก ความสะดวกในการเดินทาง ราคา และชื่อเสียงของผู้ประกอบการ จะให้ความสำคัญตามมา ในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยนั้น พบว่า ผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับเรื่องการเงินซื้อที่อยู่อาศัยเป็นหลัก

ในส่วนของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาปานกลาง ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพหลากหลายทั้งพนักงานบริษัทเอกชน รัฐบาล เจ้าของกิจการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ในส่วนของสภาพของที่อยู่อาศัย จะเลือกที่อยู่อาศัยในลักษณะห้องสตูดิโอและหนึ่งห้องนอนเป็นหลัก โดยจะเลือกตามแนวรถไฟฟ้าแม้จะอยู่ไกลจากที่ทำงานก็ยังอยู่อาศัยได้ แต่ไม่ไกลจนเกินไปนัก ลักษณะที่อยู่อาศัยจะเลือกที่ราคาไม่แพงมากนัก มีการเลือกที่อยู่อาศัยจากการสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางที่ครบครัน ในส่วนของปัญหาด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ประสบปัญหาทางด้านกายภาพในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน และไม่รู้ถึงวิธีการใช้งานวัสดุอุปกรณ์อย่างถูกวิธี และสามารถบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ได้อย่างเหมาะสมเพราะไม่มีความรู้เพียงพอ ปัญหาด้านการเงินของผู้อยู่อาศัย พบว่า ผู้บริโภคจะมีรายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่าย ควรมีการหารายได้เสริมเพิ่มเติมจากรายได้หลัก มีการบริหารเงินออมและมีการบริหารความเสี่ยงจากการนำเงินไปลงทุนเพิ่มเติม เช่น การเล่นหุ้น การซื้อสลากออมสิน การซื้อประกันชีวิต เป็นต้น และปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม จะเป็นในเรื่องของปัญหาจากมลพิษทางขยะและปัญหาจากมลพิษทางอากาศ ในส่วนของปัจจัยด้าน

ที่อยู่อาศัย พบว่า ปัจจัยที่ให้ความสำคัญเป็นในเรื่องของราคา ทำเล และความสะดวกในการเดินทาง โดยประเด็นในปัจจัยด้านราคาของผู้บริโภคพบนั้นมักจะสัมพันธ์กับเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยในเรื่องของความสามารถในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยด้วย ซึ่งจะมีเรทของอัตราดอกเบี้ยที่สามารถกู้ซื้อที่อยู่อาศัยได้จากธนาคารหรือเรียกว่า วงเงินในการอนุมัติ

ในส่วนของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาต่ำ ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ลักษณะที่อยู่อาศัยที่เลือกส่วนใหญ่จะเป็นห้องสตูดิโอเป็นหลัก รองลงมาคือหนึ่งห้องนอน ประกอบอาชีพที่หลากหลายทั้งพนักงานบริษัทเอกชน รัฐบาล และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่จะอาศัยเพียงลำพัง ในส่วนของสภาพด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ที่อยู่อาศัยที่เลือกจะค่อนข้างไกลจากทำเลจุดศูนย์กลางที่สำคัญ ในการเลือกที่อยู่อาศัยจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับทงกายภาพมากนัก ทั้งจากแบบแต่อาจจะมีการดูประโยชน์ใช้สอยในการเลือกให้เหมาะสมกับตัวเอง ปัญหาด้านการบริการพบว่า เจ้าหน้าที่บุคคลให้บริการแบบไม่ค่อยสุภาพ ไม่มีใจรักในการให้บริการ และพบว่าเกิดความล่าช้าในการติดตามงานแก้ไขปัญหา ทำให้เสียเวลาค่อนข้างมากในการติดตามงมซ่อม และความสามารถในการแก้ไขปัญหาของช่างซ่อมบำรุงพบว่า มีความชำนาญการน้อยกว่าที่อยู่อาศัยระดับราคาสูง และมีความล่าช้าในการซ่อมบำรุงมากกว่าเช่นกัน ในส่วนของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ปัจจัยด้านราคาเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกที่อยู่อาศัย เนื่องจากผู้บริโภคไม่ได้มีสภาพทางเศรษฐกิจที่ดีมากนักเมื่อเทียบกับผู้บริโภคระดับราคาสูงและระดับราคาปานกลาง ปัจจัยในด้านทำเลที่ตั้ง และปัจจัยด้านความสะดวกในการเดินทางก็จะให้ความสำคัญแต่ราคาที่อยู่อาศัยต้องไม่แพงมากนัก ในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับความสามารถในการกู้เงินมากที่สุด เนื่องจากว่าค่อนข้างมีภาระและหนี้สินเยอะ และมีรายรับที่น้อยกว่าผู้บริโภคนด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาอื่นๆ

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการศึกษากระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริโภค 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาต่ำจำนวน 10 คน กลุ่มผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาปานกลางจำนวน 10 คน และกลุ่มผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาสูงจำนวน 10 คน รวมจำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ซึ่งจะใช้พื้นที่เดียวกันกับขั้นตอนในการศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง โดยทำการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ และกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน มีการแบ่งประเภท ที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคตามระดับราคา คือ ผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาต่ำ ผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาปานกลาง และผู้บริโภคดี่านที่อยู่อาศัยระดับราคาสูง โดยวิเคราะห์ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง โดยมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ ตระหนักในปัญหา เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ลงมือปฏิบัติ และติดตามประเมินผล แล้วจึงนำไปวิเคราะห์เชิงเนื้อหา โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ประกอบกับผลจากการสอบถามและการสังเกต ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สามารถจำแนก ได้เป็น 3 ด้าน คือ กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ และกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล

กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในด้านกายภาพ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้กระบวนการคิดและกระบวนการลงมือปฏิบัติด้วยทักษะการใช้เหตุผล มีความรอบคอบ มีการรู้เท่าทันถึงสาเหตุของปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ใช้สติในการวิเคราะห์สภาพปัญหา และสามารถพึ่งตนเองได้ในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าหรือการแก้ไขปัญหาอย่างถาวร

1.1 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาต่ำอย่างมีเหตุผล

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา รับรู้และเข้าใจในเรื่องการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล รู้เท่าทันถึงคุณประโยชน์ใช้สอยของวัสดุอุปกรณ์อย่างรอบคอบ ทราบถึงสาเหตุอันก่อให้เกิดการใช้งานวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ถูกต้อง อันจะทำให้ไม่สามารถเลือกใช้งานได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งจะทำให้เกิดอันตรายและผลเสียตามมาต่อชีวิตและทรัพย์สิน

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ วางแผนการใช้งานวัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผลโดยอ่านจากคู่มือที่ให้มาอย่างละเอียด ใช้งานอย่างถูกต้องตรงตามเหตุผล ไม่ใช่วัสดุอุปกรณ์ที่แพงเกินไปจากฐานะและศึกษาวิธีการบำรุงรักษาอย่างถูกวิธี ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การรู้จักศึกษาในเรื่องของการใช้งานวัสดุอุปกรณ์ที่ถูกต้อง เลือกใช้อุปกรณ์ต่างๆอย่างมีเหตุผล รู้ถึงวิธีการดูแลรักษาซ่อมบำรุงต่างๆ จะทำให้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องการใช้งานที่เหมาะสม และช่วยยืดอายุของวัสดุอุปกรณ์ด้วย...”

(ปริญา คลังสถิตย์, สัมภาษณ์, 18 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ เมื่อใช้งานวัสดุอุปกรณ์ให้มีสติรู้ตัวอยู่เสมอ มีการใช้งานโดยคำนึงถึงถึงความมีเหตุผลตามอรรถประโยชน์ที่แท้จริง และมีการบำรุงรักษาโดยใช้น้ำยาสำหรับใช้กับผลิตภัณฑ์โดยเฉพาะเพื่อลดการกัดเซาะ ถ้าใช้น้ำยาที่ไม่เหมาะสมจะสิ้นเปลืองรายจ่ายที่ไม่จำเป็นเพิ่มขึ้นมา ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...นอกจากควรใส่ใจในเรื่องของการใช้งานอย่างถูกวิธีแล้ว ยังต้องใส่ใจในเรื่องของการบำรุงรักษาอย่างสมเหตุผลผลด้วยเช่นกัน การบำรุงรักษาอย่างถูกวิธีนั้นต้องเป็นการบำรุงรักษาโดยใช้น้ำยาหรือผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับผลิตภัณฑ์โดยเฉพาะ...”

(พาขวัญ ธงชัยวงศ์, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล ผู้บริโภคคอยหมั่นเช็คอุปกรณ์ครัวโดยมีความรู้เท่าทันอยู่เสมอ มีการใช้เหตุผลในการพิจารณาว่ายังใช้งานได้ตามปกติหรือไม่ เพื่อความไม่ประมาท และเป็นการประมาณค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของตนให้ไม่เพิ่มขึ้นได้ด้วย

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด โดยใช้เหตุผลในการสำนึกถึงความถูกต้องและความละเอียดในการไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ทำให้เกิดการจราจรที่ติดขัดซึ่งจะส่งผลในเวลาที่เราเร่งด่วน และการไม่เอื้อเพื่อแบ่งปันผู้อื่นในเรื่องที่จอดรถ

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เรียนรู้ในการปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างมีเหตุผลในเรื่องทางเดินรถและการจอดรถ โดยต้องไม่ขับซื่ออย่างเห็นแก่ตัว ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การเรียนรู้และศึกษากฎจราจรอย่างลึกซึ้ง จะช่วยฝึกรวินัยในการอยู่ร่วมกันภายในที่อยู่อาศัย ไม่ให้มีการเอารถเอาเปรียบ ไม่มีการเบียดเบียนกัน โดยเมื่อศึกษาอย่างเข้าใจแล้ว จะใช้เป็นข้ออ้างไม่ได้ว่า ไม่ทราบกฎจราจรนั้น...”

(มิ่งขวัญ ชำนาญกิจ, สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ รู้จักประมาณตนในการขับรถ ขับโดยใช้สติ ไม่ขับรถเร็ว ขับรถตามเลนลูกศรอย่างถูกต้องและไม่ขับรถสวนเลนทางถนนเข้า-ออก และจอดรถโดยจอดอยู่ในช่องที่พอดีไม่ชิดซ้ายหรือขวางจนเกินไป ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราในฐานะผู้อยู่อาศัยทุกคน ควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามกฎจราจร เพราะไม่อย่างนั้นปัญหาจะเกิดขึ้นอีกมาก เมื่อขับรถก็ขับอย่างมีสติ ขับตามลูกศรเมื่อจอดรถก็จอดตามเลนจอด นึกเสียวว่า ที่นี่คือบ้านของทุกคน ถ้าเราอยากให้บ้านเราเป็นระเบียบแบบไหน ภายในโครงการที่อยู่อาศัยก็ควรจะเป็นระเบียบแบบนี้...”

(กุลธิดา พารีไพร, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล มีกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบเป็นเหตุเป็นผล มีการตรวจสอบการจอดรถของตนอยู่เสมอทุกครั้งเมื่อลงรถโดยไม่เข้าข้างตนเอง เพื่อป้องกันการจอดรถคร่อมเลน เอื้อเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นได้จอดบ้าง และหมั่นเตือนตนเองในเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรอยู่เสมอ

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา รับรู้ถึงค่าครองชีพที่สูงขึ้นในปัจจุบัน โดยรู้จักประมาณตนว่า ตัวเองควรมีรายรับเท่าไร รู้จักมีเหตุผลในการเลือกใช้จ่าย และต้องแสวงหารายรับในหลายๆ ทางนอกจากอาชีพหลักก็ควรมีอาชีพเสริมรองรับด้วย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ผมมองว่า วิสัยทัศน์ด้านการเงินเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้อยู่อาศัยทุกคนพึงจะมี ผมคิดว่าในปัจจุบันด้วยค่าครองชีพที่สูงขึ้น การตระหนักถึงวิธีการหารายรับที่มากขึ้นเป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าเราสามารถหารายรับเพิ่มได้จากอาชีพประจำ หรือถ้ามีอาชีพเสริมด้วยแล้วก็ยิ่งเป็นการดี...”

(วุฒิชัย นนทวัฒนา, สัมภาษณ์, 11 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้จักประมาณตนบริหารจัดการรายรับให้เพียงพอ มองหารายรับหลายๆ ทาง หารายได้อื่นๆ นอกจากงานประจำที่ทำอยู่ เช่น ขายของหรือนำเงินไปลงทุนเพื่อหารายได้เสริมในทางอื่น

ลงมือปฏิบัติ มีการพึ่งตนเองในการทำงานของตนเองอย่างสมเหตุสมผล โดยทำงานในอาชีพของตนเองให้เต็มศักยภาพ ในวันหยุดหรือหลังเลิกงานสามารถหารายได้จากอาชีพเสริมอื่นๆ ได้ เพื่อมาช่วยแบ่งเบาภาระในรายจ่าย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ถ้าจะหารายได้เพิ่มขึ้น แนะนำว่า พัฒนาศักยภาพตนเองตามความถนัด คิดวิเคราะห์หาทางเพิ่มรายได้โดยใช้ตรรกะทางความคิดอย่างมีเหตุผล หมั่นฝึกฝนหาความรู้อยู่เสมอ ในวันหยุดก็อย่าละเลยที่จะอยู่หนึ่ง สามารถหาอาชีพเสริมทำ เช่น ไปขายของตามสถานที่ต่างๆ หรือขายของออนไลน์อยู่กับบ้านก็ได้ การอยู่เฉยๆ เท่ากับว่า ทำให้รายจ่ายแซงรายรับ...”

(กุลธิดา พาริไพธ, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล จัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือนเพื่อเดือนสติตนเองให้มีความรอบคอบ ใช้หลักการจัดทำบัญชีอย่างมีเหตุผล และตรวจสอบสถานะทางการเงินว่าเรามีรายรับเพิ่มขึ้นในแต่ละเดือนหรือไม่ เพื่อเป็นการตรวจสอบความพอเพียงในแต่ละเดือน

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา รู้เท่าทันถึงโทษของสิ่งปฏิภูลจากขยะมูลฝอยว่า มีปัญหาต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยทั้งจากมลพิษทางกลิ่นและระบบทางเดินหายใจ รู้จักเลือกใช้ทรัพยากรอย่างมีเหตุผล และลดการใช้ขยะจนเกินความพอดี

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ชี้อุดงดำและถังขยะโดยเลือกใช้อย่างสมเหตุสมผล เลือกที่มีฝาครอบมิดชิดเพื่อความไม่ประมาท ป้องกันเชื้อโรคที่จะออกมาเมื่อทิ้งขยะเรียบร้อยแล้ว ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ทุกคนรู้ถึงโทษของขยะ แต่ทุกคนใช้ความคิดอย่างมีสติเตรียมการรับมือกับขยะ ได้มาน้อยแค่วัน ขยะล้นโลก ค่ำกล่าวนี้จะหมดไป ถ้าทุกคนตระเตรียมภาชนะรองรับและรู้จักคัดแยกขยะ ภาชนะต่างๆ เช่น ถังดำ ถังขยะที่มีฝาปิด ถังเก็บขวด พลาสติกรีไซเคิล จะมีสักกี่คนที่เตรียมทุกอย่างให้ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลที่ดี...”

(ณภัทร ถาวรกุล, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ ต้องมีการใช้สิ่งของทุกอย่างอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ขยะน้อยลง ทั้งขยะในถังขยะที่ใส่ถุงดำไว้แล้วด้านในและปิดปากถุงขยะอย่างมิดชิดก่อนนำไปทิ้งในถังเก็บขยะ เพื่อให้แม่บ้านนำไปทิ้งต่อไป ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เมื่อทิ้งขยะทุกครั้งคิดอย่างมีเหตุผลก่อนลงมือทิ้ง ฝึกปฏิบัติอย่างถูกต้อง โดยการปิดถุงดำอย่างมิดชิด โดยมีการคัดแยกขยะจากภายในห้องพักก่อนนำมาทิ้ง ในส่วนขั้นตอนของการทิ้งนั้นก็ควรทิ้งให้ตรงกับถังขยะที่แบ่งประเภทไว้อย่างชัดเจน เพื่อจะได้นำประโยชน์จากการคัดแยกขยะไปใช้ได้ถูกต้อง...”

(มิ่งขวัญ ชำนาญกิจ, สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล รู้จักประมาณตนในการใช้สิ่งของต่างๆ อย่างมีสติอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดการทิ้งขยะแต่พอดี หมั่นตรวจสอบขยะทุกวัน นำขยะใส่ถุงดำไปทิ้งทุกวันเพื่อป้องกันการหมักหมมของเชื้อโรคและความสะอาดของห้องพัก

1.2 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาปานกลางอย่างมีเหตุผล

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา ทราบถึงปัญหาจากการใช้อุปกรณ์ครัวอย่างไม่ถูกหลักเหตุผลการอยู่อาศัยทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การใช้เหตุผลในการตระหนักในการใช้งานและการดูแลรักษาอุปกรณ์ครัวเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ซึ่งการใช้งานอย่างถูกวิธีจะทำให้ช่วยยืดอายุการใช้งานได้เป็นอย่างดี เมื่อยืดอายุแล้วสิ่งที่ตามมาคือ จะทำให้ไม่เกิดปัญหาการเสียหายของอุปกรณ์ครัว...”

(สุรชาติพิทย์ ฉิมแจ้ง, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ อ่านคู่มือการใช้งานอย่างมีสติ คิดวิเคราะห์ตามอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ใช้งานอย่างถูกต้อง และวิธีการบำรุงรักษาอย่างละเอียด

ลงมือปฏิบัติ ใช้งานอุปกรณ์ครัวแต่ละครั้งต้องมีความพอดีและเหมาะสม เช่น เต้าไฟฟ้า เหมาะกับกระทะที่ใช้กับเต้าไฟฟ้าเท่านั้น ถ้าใช้งานเสร็จแล้วก็ให้เช็ดทำความสะอาดเพื่อช่วยยืดอายุการใช้งาน ทำให้เกิดความพอเพียง

ติดตามประเมินผล หมั่นคอยตรวจสอบด้วยสติที่รอบคอบ ใช้หลักการพิจารณาอย่างมีเหตุผล ว่าอุปกรณ์ต่างๆยังใช้ได้ดีอยู่หรือไม่ โดยห้ามปล่อยให้อุปกรณ์ใดๆไม่เคยใช้เป็นเวลานาน ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราควรหมั่นคอยเช็คอุปกรณ์ครัวตามตรรกะที่ควรจะเป็นอยู่เสมอ เช่น ทุก 3 เดือนมีการเช็คการใช้งานว่าอุปกรณ์ครัวชิ้นไหนยังใช้ประโยชน์ได้บ้าง ชิ้นไหนมีการชำรุดเสียหาย ก็ควรให้ช่างมาซ่อมแซม...”

(วินิจฉัย ฤทธิศักดิ์, สัมภาษณ์, 27 ตุลาคม 2558)

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา ทราบถึงโทษของการจราจรที่ติดขัด ทราบถึงต้นเหตุด้านการจราจรโดยยึดเหตุผลจากการส่งผลกระทบต่อในหลายๆด้าน และผลจากการขาดจิตสำนึกในการไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ถ้าจะทำใครหลายๆ คน ว่าปัญหาด้านไหนที่ถือว่าเป็นปัญหาที่สะสมแก้ไม่ได้ซักที ก็คงหนีไม่พ้นกับปัญหาด้านการจราจร ปัญหาด้านการจราจร ต้องหาสาเหตุให้เจอ เพราะเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยทุกคน ถ้าจะแก้ปัญหาดูได้ ทุกคนต้องมีความตระหนักถึงโทษ และการมีจิตสำนึกที่ดีที่จะไม่เบียดเบียนผู้อื่น...”

(โชคชัย ทัพทวี, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เรียนรู้ในกฎจราจรอย่างรอบคอบ รู้เท่าทันโดยมีสติปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด โดนสร้างจิตสำนึกที่ดีให้ปฏิบัติตามกฎจราจร

ลงมือปฏิบัติ เมื่อขับรถต้องมีสติ ใช้เหตุผลไม่ใช้อารมณ์ ขับตามเลนลูกศรอย่างถูกต้องและไม่ขับรถสวน และจอดรถโดยจอดอยู่ในช่องที่พอดี ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เมื่อขับรถภายในที่อยู่อาศัยต้องมีสติ ไม่ใช่อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล ควรเคารพกฎจราจร มีน้ำใจให้เพื่อนร่วมทาง ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่นโดยการนำรถมาจอดเกินจำนวนโควตาของตน และจอดรถในช่องจอดให้พอดี ไม่ทับช่องจอดอื่น เพียงแค่นี้ก็ทำให้การจราจรเป็นระเบียบขึ้นได้มาก...”

(วิษณุ อริยชาตยวงศ์, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล เมื่อจอดรถให้มีสติอยู่เสมอ ลงจากรถมาตรวจสอบทุกครั้ง และคอยเตือนสติตนเองปฏิบัติตามกฎจราจรในทุกครั้งที่ขับรถ

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา รับทราบถึงปัญหาจากการที่ไม่ประมาณตน และไม่มีการวางแผนทางการเงินอย่างมีเหตุผล โดยเฉพาะการหารายรับจากทางเดียว ถ้ารายรับนั้นไม่ได้ตามที่เคยได้จะเกิดความลำบากเกิดขึ้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...อยากให้ทุกคนพึงนึกถึงเงินในกระเป๋าของตน รู้จักประมาณตัวเองว่าเรามีรายรับเท่าไร เพียงพอกับค่าใช้จ่ายหรือไม่ แล้วยกให้ลองคำนวณรายรับดูว่าควรจะมีการเพิ่มรายรับอีกสักเดือนละเท่าไร และช่องทางในการสร้างรายรับจะเป็นช่องทางไหนที่จะทำได้...”

(โชคชัย ทัพทวิ, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการบริหารจัดการทางการเงินอย่างมีเหตุผล โดยอาจจะวางแผนหารายรับเพิ่มเติมจากทางอื่น นอกจากรายรับหลักที่เคยได้

ลงมือปฏิบัติ ตั้งใจทำงานในอาชีพที่เป็นรายรับหลักอย่างเหมาะสม โดยในวันหยุดหรือหลังเลิกงานสามารถหารายได้จากอาชีพเสริมอื่นๆได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ในเรื่องของการส่งเสริมรายรับสิ่งที่จะปฏิบัติได้ดีที่สุด คือ การพัฒนาศักยภาพของตัวเองเพื่อเพิ่มรายรับหลักให้มากขึ้น และเมื่อมีเวลาว่างก็สามารถไปประกอบอาชีพเสริมที่ตนเองสนใจเพื่อช่วยในการหารายได้เพิ่มอีกทางหนึ่ง...”

(พงกานต์ เดชอุดม, สัมภาษณ์, 1 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล มีการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือนอย่างสมเหตุสมผล เพื่อตรวจสอบสถานะทางการเงินว่าเรามีรายรับเพิ่มขึ้นในแต่ละเดือนหรือไม่

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา รับทราบถึงโทษของมลพิษจากขยะมูลฝอยอย่างถูกต้องโดยใช้ปัญญาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ซึ่งเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรคต่างๆ ทำให้ส่งผลต่อปัญหาสุขภาพตามมา ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...โทษของปัญหามลพิษทางขยะนั้นมีเยอะมาก เชื่อว่าทุกคนทราบและรับรู้ถึงตรงนั้น แต่อยากให้ใช้ปัญญาไตร่ตรอง เมื่อรู้ถึงโทษที่ร้ายแรงของขยะแล้ว อยากให้มาช่วยกันจัดการขยะให้ลดลง เช่น การคัดแยกขยะ หรือการรีไซเคิลขยะ เป็นต้น...”

(โชคชัย ทัพทวี, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการวางแผนอย่างสมเหตุสมผล โดยการเตรียมภาชนะและถุงดำรองรับขยะมีพิษและขยะทั่วไป โดยแยกให้ชัดเจนก่อนนำไปทิ้งรวมในท้องเก็บขยะ

ลงมือปฏิบัติ มีการแยกขยะโดยใช้เหตุผลตามหลักการคัดแยกขยะอย่างถูกวิธี ที่เป็นพิษและไม่ใช่เป็นพิษแยกถุงดำก่อนทิ้ง และปิดปากถุงขยะอย่างมิดชิดก่อนนำไปทิ้งในท้องเก็บขยะ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...อยากให้ผู้อยู่อาศัยทุกคนคิดก่อนทิ้ง คัดแยกขยะก่อนทิ้ง แล้วนำไปทิ้งในถังขยะให้ตรงถัง ตรงนี้จะทำให้ช่วยลดรายจ่ายในการคัดแยกขยะ ซึ่งจะทำให้ที่อยู่อาศัยมีการลดค่าใช้จ่ายในการคัดแยก อีกทั้งนิติบุคคลยังนำเงินที่ได้มาพัฒนาที่อยู่อาศัยได้อีกทางหนึ่งด้วย...”

(ฤดีวรรณ ช่วงเจริญชัย, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นเช็คขยะในท้องตนเองอย่างรอบคอบอยู่เสมอ อย่าปล่อยให้ล้นเลยเป็นเวลาหลายวัน เพราะจะทำให้เป็นแหล่งสะสมของเชื้อโรค

1.3 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาสูงอย่างมีเหตุผล

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา มีการสร้างความเข้าใจถึงปัญหาจากการไม่บำรุงรักษาอุปกรณ์ครัวอย่างมีเหตุผล และการใช้งานอุปกรณ์ครัวที่ผิดวิธีจะทำให้อายุการใช้งานอุปกรณ์ครัวน้อยลงไป ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การรู้เท่าทันคุณประโยชน์ของอุปกรณ์ครัวเป็นสิ่งสำคัญมากที่ผู้อยู่อาศัยพึงจะต้องทราบ ผู้อยู่อาศัยควรฝึกสติให้ดีในการเลือกใช้สิ่งที่เหมาะสมกับการทำงาน เพราะหลายต่อหลายครั้งใช้งานผิดวัตถุประสงค์ของหลักการใช้งานที่ถูกต้อง...”

(สิริวรรณ อุดมพงษ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้เท่าทันและเรียนรู้วิธีการใช้งานทั้งจากผู้รู้และจากคู่มือโดยใช้เหตุผล ระบุว่าอุปกรณ์ครัวสิ่งไหนใช้งานได้กับอะไร สิ่งไหนใช้งานไม่ได้กับอะไร

ลงมือปฏิบัติ เมื่อต้องการทำอาหารให้เลือกใช้อุปกรณ์ครัวที่เหมาะสมกับอุปกรณ์ครัวในการทำอาหารชนิดนั้น ใช้เสร็จล้างเช็ดทำความสะอาดให้ดีอย่าให้เป็นสนิม ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ส่วนใหญ่การเลือกอุปกรณ์ครัวที่เหมาะสม เราจะต้องมีความรอบรู้ว่าอุปกรณ์ครัวนั้นมีหน้าที่อย่างไร ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง และควรใช้งานให้ตรงตามประโยชน์นั้นๆ อย่าใช้ผิดประเด็น...”

(วิรินทร์ ธาณินธร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นตรวจสอบอุปกรณ์ครัวอยู่เสมอทุกสามเดือนโดยใช้เหตุผลพิจารณาเพื่อให้มั่นใจในประสิทธิภาพการใช้งานที่ยังดีอยู่

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา ทราบถึงปัญหาของการไม่เคารพกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกัน การไม่ปฏิบัติตามกฎการจราจรอย่างมีเหตุผล ทำให้เกิดการจราจรที่ติดขัด ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ในเรื่องปัญหาการจราจร อยากให้บริหารจัดการดีๆ เพราะเป็นปัญหาที่พบเยอะที่สุดในการอยู่อาศัย บางคนจะคอยนึกถึงแต่ตัวเอง โดยไม่เคารพกฎจราจรส่วนรวมเลย เราควรที่จะปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ไม่ควรทำสังคมอยู่อาศัยเดือดร้อน...”

(จินตนันท์ เหล่าวิริยะกุล, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ศึกษากฎจราจรอย่างมีเหตุผลในเรื่องทางเดินรถและการจอดรถ โดยปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด

ลงมือปฏิบัติ ผู้พักอาศัยต้องขับรถอย่างถูกกฎจราจรตามเลนลูกศรอย่างถูกต้องและไม่ขับรถสวนเลนทางถนนเข้า-ออก และจอดรถในช่องจอดอย่างมีเหตุผล ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การขับรถอย่างมีเหตุผล ขับแบบมีสติ เป็นสิ่งที่จะต้องเตือนสติผู้ขับรถทุกท่าน บางคนชอบขับรถตามอารมณ์คือ ขับแบบไม่แคร์ไม่สนผู้อื่น การขับรถตามเลนและตามลูกศร และจอดรถในช่องจอดโดยไม่เบียดเบียนผู้อื่นเป็นสิ่งที่สมควรทำ...”

(สมคิด นวลฉวี, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล ทำการติดตามตรวจสอบการจอดรถของตนอยู่เสมอทุกครั้งเมื่อลงรถหมั่นเตือนตนเองในเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจรอยู่เสมอ

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา เข้าใจถึงปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้นในปัจจุบัน โดยต้องแสวงหารายรับในหลายๆ ทางนอกจากอาชีพหลักก็ควรมีอาชีพเสริมรองรับ เพื่อให้เกิดการหารายได้ในหลายทางอย่างมีเหตุผล ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ทุกคนต้องให้ความสำคัญกับเรื่องสถานะทางการเงิน เราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าการหารายได้เป็นสิ่งจำเป็น เราต้องหารายรับให้มากๆ เพื่อให้มีความพอดีกับรายจ่าย หารายได้ในหลายๆทาง ทั้งรายได้หลักและรายได้เสริม...”

(วิรินทร์ ธาณินธร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ วางแผนการจัดการรายรับอย่างมีเหตุผล บริหารจัดการรายรับให้ดีขึ้น คอยสอดส่องหาช่องทางในการแสวงหารายรับอยู่เสมอ

ลงมือปฏิบัติ ตั้งใจมุ่งมั่นในอาชีพของตนเองให้เต็มที่ หารายได้จากอาชีพเสริมอื่นๆ ที่คิดว่าเราถนัด เพื่อมาช่วยแบ่งเบารายจ่ายที่เพิ่มขึ้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ดิฉันคิดว่าช่องทางในการหารายได้มีหลายช่องทาง ในช่องทางแรกที่ดิฉันทำคือดิฉันจะพยายามหารายได้หลักจากช่องทางหลักให้มากขึ้น และมองช่องทางอื่นในการหารายได้เสริมไว้ด้วย เพราะถ้าวันหนึ่งดิฉันเกิดไม่สบาย ดิฉันจะมีรายได้อีกช่องทางหนึ่งเพื่อนำมาผ่อนค่าที่อยู่อาศัย...”

(ดวงเดือน พนโชติ, สัมภาษณ์, 4 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล มีการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือนเพื่อตรวจสอบสถานะทางการเงินอย่างมีเหตุผล ว่าเรามีรายรับเพิ่มขึ้นในแต่ละเดือนหรือไม่

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา ตระหนักถึงโทษของมลพิษทางขยะว่า ถ้าเราไม่แยกขยะอย่างมีเหตุผลก็จะเกิดผลเสียต่อสุขภาพกายและใจของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...มลพิษทางขยะตอนนี้เป็นปัญหาระดับโลกที่ทุกคนต้องให้ความสนใจ การเข้าใจถึงปัญหาพิษภัยจากขยะว่าเป็นปัญหาต่อระบบทางเดินหายใจและระบบสุขภาพต่างๆ ทำให้ส่งผลเสียทั้งต่อตนเองและผู้อื่น อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมด้วย ”

(สิริวรรณ อุดมพงษ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ศึกษาวิธีการคัดแยกขยะอย่างถูกวิธี มีการซื้อภาชนะรองรับขยะอย่างถูกต้องและปิดถุงขยะให้มิดชิดก่อนทิ้งขยะ

ลงมือปฏิบัติ ทิ้งขยะในภาชนะที่ปิดมิดชิดและคัดแยกขยะอยู่เสมอ เช่น ขยะมีพิษ ขยะรีไซเคิล ขยะทั่วไป และขยะเปียก เพื่อให้เกิดการนำไปทำลายหรือใช้ใหม่อย่างมีเหตุผล ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ทุกคนควรมีการคัดแยกขยะเพื่อให้สามารถนำไปใช้ใหม่ได้ การรีไซเคิลขยะทำให้เกิดข้อดีมากมาย ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่าย และทำให้มีเงินเหลือเพราะเป็นรายได้อีกทางหนึ่ง เราควรช่วยแม่บ้านให้ทำงานน้อยลง โดยการคัดแยกขยะก่อนทิ้งลงในถังขยะ...”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY (พรรณราย ประสิทธิ์โชค, สัมภาษณ์, 28 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นคอยดูขยะภายในห้องพักอยู่เสมอ ไม่ควรเก็บขยะไว้นานกว่า 1 วัน เพื่อป้องกันการหมักหมมของเชื้อโรค

2. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ

เป็นกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่มีการประมาณตน มีการใช้สติในการแก้ไขปัญหา มีการรู้เท่าทันถึงปัญหาที่อยู่อาศัย และสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด โดยเสียค่าใช้จ่ายที่สมเหตุสมผล และมีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อยู่อาศัยคนอื่น

2.1 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาต่ำอย่างพอประมาณ

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา รับรู้และรู้เท่าทันถึงปัญหา รอยรั่ว รอยแตกที่เกิดขึ้นภายในห้องพักอาศัย โดยประมาณตน ว่ามีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในห้องพักอาศัยและอาจจะทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน อีกทั้งยังอาจไปเบียดเบียนผู้อยู่อาศัยข้างห้องคนอื่นได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราควรคำนึงถึงปัญหาพวก รอยรั่ว รอยแตกต่างๆตามฝาผนังบ้าง เพดานบ้าง เพราะถ้าปัญหาพวกนี้เรื้อรังเมื่อตอนฝนตกหนักๆ น้ำจะซึมแล้วข้างในที่อยู่อาศัยได้ ต้องฝึกสังเกตว่ารอยรั่วหรือรอยแตกนั้นมีความลึกมากน้อยแค่ไหน...”

(มิ่งขวัญ ชำนาญกิจ, สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการศึกษาหาข้อมูลเรื่องวิธีการสังเกตปัญหา รอยรั่ว รอยแตก และศึกษาหาความรู้วิธีการรับมือเกี่ยวกับปัญหา รอยรั่ว ที่เป็นผลหลังจาก รอยรั่ว หรือ รอยแตกนั้น โดยต้องรู้เท่าทันถึงผลลัพธ์ว่าจะส่งผลให้ มีน้ำเข้ามาภายในที่พักอาศัยได้ในช่วงเวลาฝนตก

ลงมือปฏิบัติ ในเวลาเกิดปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาจากรอยรั่วหรือรอยแตก ผู้อยู่อาศัยต้องมีสติ อย่าเพิ่งตื่นตระหนก โดยการใช้ผ้าหรือฟองน้ำที่เป็นชนิดดูดซับได้พิเศษแล้วใช้ภาชนะมารอง พยายามอย่าให้พื้นไม้ลามิเนตสัมผัสน้ำโดยตรงเป็นเวลานาน เพราะจะทำให้เกิดความเสียหาย และต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างพอประมาณในการเปลี่ยนพื้นห้องทำให้เกิดความฟุ่มเฟือยและความไม่พอเพียงเกิดขึ้น และรีบแจ้งช่างมาซ่อมเพื่อแก้ไขทันที ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ในเวลาฝนตกถ้าเกิดปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาให้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการหาภาชนะมารอง เช่น กาละมัง และใช้ฟองน้ำหรือผ้าดูดตรงรอยแยกที่น้ำซึมมา แล้วบีบน้ำทิ้ง พยายามอย่าให้น้ำสัมผัสกับพื้นลามิเนตโดยตรง แล้วเรียกช่างเข้ามาเพื่อแก้ไขทันที...”

(นิติ ศาสตราพร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล ผู้บริโภคมีการตรวจสอบติดตามด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ดูผลหลังจากการซ่อมแซมประมาณ 2 วัน เพื่อความแน่นอนว่า น้ำไม่ซึมเข้ามาอีกและพื้นไม้ไม่รั่ว เพื่อเป็นการประมาณตนไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้ห้องผู้อื่นต่อด้วย และต้องดูว่าเมื่อซ่อมแล้วปูนยังฉาบเรียบกับผนังดีหรือไม่ และมีรอยรั่ว รอยแยกอีกหรือไม่ และติดตามดูภายหลังจากฝนตกว่า ยังมีน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยหรือไม่ เพื่อเป็นการตรวจสอบอีกขั้นในตอนหนึ่ง

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา รับรู้ถึงปัญหาในเรื่องของการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางโดยผู้บริโภคมองมีความพอประมาณ ใช้ตรงตามการใช้งานและป้องกันในเรื่องของความสกปรกและทรัพย์สินส่วนกลางเสียหาย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราจะรับรู้ปัญหาของส่วนกลาง ก็ต่อเมื่อเรารับรู้ว่า เรากำลังจะเสียผลประโยชน์ของเราเอง ดังนั้น ถ้าทุกคนคิดเสียว่า เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ใช้จ่ายและบริหารในส่วนกลางนั้นคือ เงินจากกระเป๋าของพวกเราทุกคน ถ้าทุกคนคิดได้ดังนี้ รับรองได้ว่าทุกคนจะตระหนักถึงปัญหาของส่วนกลางแน่นอน...”

(นิติ ศาสตราพร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ต้องมีการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีในการช่วยกันดูแลพื้นที่ส่วนกลางของที่อยู่อาศัย โดยต้องปลูกฝังให้รู้จักเห็นประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง และรู้จักเอื้อเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกด้วย

ลงมือปฏิบัติ รู้จักประมาณตนว่าเรามีกำลังใช้สิ่งอำนวยความสะดวกมากน้อยแค่ไหน เมื่อใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางให้ช่วยกันดูแลเป็นพิเศษ ใช้ด้วยความระมัดระวัง โดยคิดว่าทรัพย์สินทุกอย่างคือทุกคนเป็นเจ้าของร่วมกัน ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราเองในฐานะผู้อยู่อาศัยควรใส่ใจในสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง อย่าลืมว่าการใช้งานทุกอย่างของส่วนกลาง รวมถึงขั้นตอนของการบำรุงรักษาเองก็ตาม ก็คือเงินของผู้อยู่อาศัยทุกคนที่เก็บไว้เป็นเงินกองทุนของส่วนกลาง ทุกคนคือ เจ้าของร่วมในทรัพย์สินทุกอย่างของส่วนกลาง...”

(ณภัทร ถาวรกุล, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นตรวจสอบสิ่งอำนวยความสะดวก ถ้าสิ่งใดชำรุดก็ซ่อมแซมแก้ไขให้เรียบร้อย เพื่อความพอประมาณให้กลับมาใช้งานได้สภาพปกติ

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา รู้เท่าทันปัญหาการจ่ายเงินที่เกินตัวและรู้จักประมาณตนในการใช้จ่าย ถ้าไม่รู้จักประมาณตนจะทำให้ไม่สามารถมีรายได้ที่เพียงพอต่อรายจ่าย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดปัญหาหนี้สินตามมา

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ วางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างพอประมาณ มีภูมิคุ้มกันไม่ซื้อสิ่งของตามกระแสนิยม ดูว่ามีสิ่งของใดบ้างที่จำเป็นที่ต้องซื้อ สิ่งของใดไม่จำเป็นจะต้องซื้อ ไม่ใช่จ่ายเงินเกินตัว ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ความน่ากลัวของสภาพคล่องทางการเงิน ก็คือ การมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ นั่นคือ การขาดการวางแผนด้านรายจ่ายที่ดี วางแผนที่จะไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย โดยการตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป...”

(ณภัทร ถาวรกุล, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ จัดสรรค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนให้ลงตัว พิจารณาอย่างมีความพอประมาณ ไม่ใช่จ่ายเกินตัว ไม่จ่ายเงินด้านรายจ่ายมากกว่ารายได้ โดยค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็น 1 ใน 3 ของรายได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...วิธีการจัดสรรทางการเงินที่มีศักยภาพที่สุด คือ เมื่อคุณได้รับเงินในแต่ละเดือน คุณต้องแยกรายจ่ายในด้านที่อยู่อาศัยออกมาก่อน 1 ส่วน จาก 3 ส่วนของรายได้ ทั้งหมด ส่วนรายจ่ายอีก 2 ส่วน คุณก็อาจจะแบ่งเป็นด้านการรับประทานอาหารกับด้านการเดินทาง เป็นต้น...”

(นิติ ศาสตราพร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล จัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือนเพื่อให้เกิดการประมาณตน มีการตรวจสอบสถานะทางการเงินว่าเรามีรายจ่ายที่ไม่จำเป็นลดลงในแต่ละเดือนหรือไม่

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา ทราบถึงโทษของมลพิษทางน้ำว่า เราจะทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน ทั้งเรื่องปัญหาต่อสุขภาพทั้งสุขภาพทางกายและใจ ซึ่งส่งผลเสียเป็นอย่างมาก ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ปัญหาของมลพิษทางน้ำนั้นมีมากมาย ทั้งปัญหาจากการเน่าเสีย ปัญหาเรื่องกลิ่น ปัญหาเรื่องทัศนียภาพที่ไม่สวยงาม ถ้าเราทุกคนรู้จักคำนึงว่าการกระทำใดๆก็ตามจะส่งผลเสียให้เกิดปัญหาของมลพิษทางน้ำเราก็ควรหลีกเลี่ยง เพื่อให้แหล่งน้ำได้มีความบริสุทธิ์อยู่เสมอ...”

(วิวัฒน์ ประสงค์, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้เท่าทันถึงปัญหาการใช้ทรัพยากรที่เกินพอดี ใช้เหตุผลในการจัดการปัญหาอย่าทำตามอารมณ์โดยไม่สนใจคนอื่น ไม่ทิ้งขยะมูลฝอยลงในแม่น้ำ ซึ่งคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

ลงมือปฏิบัติ ไม่ทิ้งขยะลงในแม่น้ำต้องลดการใช้ขยะ และรักษาความสะอาดบริเวณทางเดินใกล้แหล่งน้ำ คอยสอดส่องดูแลไม่ให้มีใครลักลอบทิ้งขยะลงแม่น้ำ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...แหล่งน้ำ เป็นคำสั้นๆ แต่เป็นคำที่สื่อถึงชีวิต สิ่งหล่อเลี้ยงในชีวิต ดังนั้น การที่เราทิ้งขยะลงในแหล่งน้ำก็เท่ากับว่า เราทำลายสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตของเราเอง เราควรรักษาความสะอาดของแหล่งน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ ไม่ทิ้งสิ่งปฏิกูลลงแหล่งน้ำ และสอดส่องเป็นหูเป็นตาช่วยกันดูแลด้วย...”

(วุฒิชัย นนทวัฒนา, สัมภาษณ์, 11 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล เตือนสติตัวเองอยู่เสมอให้พอประมาณในการใช้ทรัพยากรที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม เช่น แหล่งน้ำ ทุกเดือนควรมีการตัดขยะออกจากแหล่งน้ำและมีการเดินเก็บขยะรอบๆ แหล่งน้ำทุกวัน

2.2 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาปานกลางอย่างพอประมาณ

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา รับรู้ถึงปัญหาของการมีรอยแยก รอยร้าวตรงเพดานหรือฝาผนัง ซึ่งถ้าปล่อยไว้อาจจะเกิดรอยแยกที่ใหญ่ขึ้นหรือเกิดการรั่วซึมของน้ำได้ซึ่งจะทำให้ไม่พอประมาณ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...หากมีความคำนึงถึงปัญหาที่พบบ่อยๆ เช่น เรื่องน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัย จะทำให้ช่วยลดโอกาสที่จะเกิดปัญหาดังกล่าวได้อย่างมาก เพราะปัญหาที่สำคัญคือ ผู้อยู่อาศัยมักจะละเลยไม่ให้ความสนใจตั้งแต่ต้น แล้วพอมีปัญหาเกิดขึ้นก็มักจะบานปลายมากแล้ว...”

(โชคชัย ทัพทวิ, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ วางแผนการรับมือฉุกเฉินถ้าเกิดมีปัญหารอยรั่วที่เกิดจากรอยร้าวขึ้นมา ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความเสียหายและเสียทรัพย์สินในการซ่อมที่พังก่ออาศัยได้

ลงมือปฏิบัติ ถ้ามีปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาจากรอยรั่วให้แก้ไขโดยการใช้ผ้าหรือฟองน้ำที่เป็นชนิดดูดซับได้พิเศษแล้วใช้ภาชนะมารอง พยายามอย่าให้พื้นไม้ลามิเนตสัมผัสน้ำโดยตรงเป็นเวลานาน และรีบแจ้งช่างมาซ่อมเพื่อแก้ไขทันที ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...วิธีการรับมือที่ถูกต้องวิธีกับปัญหาในเรื่องของน้ำรั่วเข้ามา คือ การใช้อุปกรณ์ที่มีความดูดซับได้ดีเป็นพิเศษเช็ดทำความสะอาด และเตรียมภาชนะสำหรับรองเพื่อไม่ให้ไม่เกิดการสาตกระเด็นไปโดนเฟอร์นิเจอร์อื่นๆและเกิดความเสียหายกับทรัพย์สินขึ้นได้...”

(พงกานต์ เดชอุดม, สัมภาษณ์, 1 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล เมื่อช่างมาซ่อมบำรุงแล้วติดตามดูผลหลังจากการซ่อมแซมประมาณ 2 วัน ว่ามีรอยรั่วรอยแยกอีกหรือไม่ และติดตามดูภายหลังจากฝนตกว่า ยังมีน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยอีกหรือไม่หลังจากซ่อมแซมเสร็จเพื่อการประมาณตน

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา รับทราบถึงปัญหาของการไม่ประมาณตนในการรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกและทรัพย์สินของส่วนกลางและการขโมยทรัพย์สินส่วนกลางไป ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ปัญหาเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางและพื้นที่ส่วนกลางเป็นปัญหาที่เราทุกคนต้องให้ความสนใจ เราต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง อย่ายึดถือผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก เราต้องไม่ทำลายทรัพย์สินส่วนกลาง ต้องบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ดีเหมือนเป็นทรัพย์สินของเราเอง...”

(ถดีวรรณ ช่วงเจริญชัย, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้จักปลูกฝังจิตสำนึกอันดีในการช่วยกันบำรุงทรัพย์สินสมบัติของส่วนกลาง โดยต้องให้คำนึงถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นสาธารณะประโยชน์เป็นสำคัญ

ลงมือปฏิบัติ เจ้าของร่วมที่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง มีการประมาณตนและอย่านำสิ่งของที่ไม่ใช่ของตนเองกลับไปภายในที่พักอาศัยของตน ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เจ้าของร่วมทุกคนต้องใช้สิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางอย่างมีความรับผิดชอบ คืออย่าทำลาย อย่าลักขโมย ใช้ด้วยความระมัดระวัง และช่วยกันเป็นหูเป็นตาให้กับโครงการ บ่อยครั้งที่หมดงบประมาณกับการบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้เยอะมากและสูญเสียเวลาโดยใช้เหตุ...”

(มโนทัย เดชะเทศ, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นคอยเช็คจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์อยู่เสมอ และคอยซ่อมแซมบำรุงรักษาให้มีสภาพพร้อมใช้งานเพื่อความพอประมาณอยู่เสมอ

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา ตระหนักในปัญหาของการจ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย ไม่พอประมาณ อันจะส่งผลให้เกิดปัญหาหนี้สินตามมาถ้าไม่รู้จักควบคุมรายจ่าย

“...รายจ่าย ถือว่าเป็นปัญหาระดับชาติ ที่ทุกคนมักจะพูดถึงว่า รายจ่ายเยอะมาก ค่าครองชีพสูงมาก แต่จริงๆถ้าทุกคนรู้จักคิดสักนิดก่อนจะจ่าย ปัญหาทุกอย่างก็จบ...”

(มณีพรรณ สุวรรณชัย, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เรียนรู้ที่จะพอประมาณในเรื่องของการใช้จ่ายเงินว่า การใช้จ่ายเงินที่เหมาะสมกับบรรณประโยชน์ที่แท้จริงนั้นควรมีค่าใช้จ่ายด้านใดบ้าง

ลงมือปฏิบัติ เลือกใช้จ่ายเฉพาะรายจ่ายที่จำเป็นจริงๆเท่านั้น รายจ่ายที่ไม่จำเป็นควรตัดออก และค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็น 1 ใน 3 ของรายได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ประโยชน์ของการประมาณค่าใช้จ่ายคือ การที่เราสามารถเลือกใช้จ่ายเฉพาะรายจ่ายที่จำเป็นเท่านั้น ทุกวันนี้คนเรามีกิเลสสูงมาก หมดกับค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นเยอะ ดังนั้น จึงเหลือเงินสำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นน้อย และจะทำให้รายจ่ายจริงๆมากกว่ารายรับ...”

(มโนทัย เดชะเทศ, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล ทุกเดือนต้องจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายเพื่อตรวจสอบสถานะทางการเงิน และตรวจสอบว่ามีรายจ่ายลดลงในแต่ละเดือนหรือไม่

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา ตระหนักในมลภาวะทางน้ำทำให้เกิดความเสียหายทั้งในเรื่องของกลิ่น และระบบทางเดินหายใจ ต้องพอประมาณในการลดการใช้ขยะอีกทาง อีกทั้งทำให้ชาววิสัยทัศน์อันดี ด้วย

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เรียนรู้และสังเกตว่า บริเวณสถานที่ต่างๆ มีถังขยะทิ้งตรงไหนบ้าง เพื่อเราจะได้ทิ้งถูกจุดไม่ทิ้งลงในแม่น้ำ และลดการใช้ขยะ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราต้องเรียนรู้ว่าการดูแลรักษาแหล่งน้ำสะอาดนั้นทำอย่างไร รู้จักปรับตัวใช้ชีวิต การอยู่อาศัยให้เข้ากับแหล่งน้ำและธรรมชาติ ไม่ทิ้งขยะลงในแหล่งน้ำ เพื่อให้แหล่งน้ำสะอาดอยู่เสมอ...”

(มโนทัย เดชเทศ, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ ทิ้งขยะลงในจุดทิ้งขยะที่ทางนิติบุคคลจัดให้ แล้วต้องคอยช่วยเก็บขยะระหว่างทางถ้าพบเห็นเพื่อช่วยสาธารณประโยชน์ส่วนกลาง

ติดตามประเมินผล คอยตรวจสอบมลพิษทางน้ำและลดปริมาณการใช้ขยะอยู่เสมอ เช่น มองด้วยสายตาจากความขุ่นของน้ำ ดูจากเศษขยะที่ลอยมาตามน้ำ รับสัมผัสจากกลิ่น เป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ดิฉันอยากให้ทุกคนคอยช่วยกันตรวจสอบมลพิษทางแหล่งน้ำ อาจจะมีมองด้วยสายตาดูสีว่าขุ่นหรือใส สัมผัสทางกลิ่นว่าเหม็นมัย และคอยสอดส่องไม่ให้มีใครมาทิ้งขยะหรือปล่อยของเสียลงแม่น้ำ ถ้าพบเห็นควรแจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้มาจัดการ...”

(มณีพรรณ สุวรรณชัย, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2558)

2.3 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาสูงอย่างพอประมาณ

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา รับรู้ถึงปัญหาของเพดานและฝ้าผนังว่าการที่มีรอยร้าว รอยแตกที่เกิดขึ้นนั้น มีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในห้องพักอาศัยซึ่งทำให้เกิดความเสียหายและไม่พอประมาณ

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ศึกษาวิธีการประเมินตนในการรับมือเกี่ยวกับปัญหารอยรั่วที่เป็นผลหลังจากรอยร้าวหรือรอยแตกในช่วงเวลาฝนตกอันจะส่งผลให้น้ำซึมเข้ามาภายในที่พักอาศัยได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราต้องฝึกการเตรียมพร้อมในการรับมือ เมื่อเกิดเหตุการณ์น้ำรั่วน้ำซึมเข้ามา คล้ายๆ กับการซ่อมเรื่องหนีไฟ เพราะเหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยเมื่อเราอยู่ในที่อยู่อาศัยในเมือง...”

(วิรินทร์ ธาณินธร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ ถ้าในช่วงฝนตกมีน้ำรั่วซึมเข้ามาจากรอยร้าวให้ใช้ผ้าหรือฟองน้ำที่เป็นชนิดดูดซับได้พิเศษแล้วใช้ภาชนะมารอง พยายามอย่าให้พื้นไม้ลามิเนตสัมผัสน้ำโดยตรงเป็นเวลานานเพื่อความพอประมาณไม่ลื่นเปื้อน และรีบแจ้งช่างมาซ่อมเพื่อแก้ไขทันที

ติดตามประเมินผล คอยตรวจสอบหลังจากการซ่อมแซมประมาณ 2 วัน ดูว่าเมื่อซ่อมแล้วปูนยังฉาบเรียบกับผนังดีหรือไม่ และมีรอยร้าวรอยแยกอีกหรือไม่ และติดตามดูภายหลังจากฝนตกว่ายังมีน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยเช่นเคยอีกหรือไม่ เพื่อไม่ให้ปัญหาบานปลายและเกิดค่าใช้จ่ายตามมา ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ใครตรวจสอบก่อนได้เปรียบ ส่วนวันนี้ใช้ได้ผลดีเสมอ คนที่ทะเลาะในเรื่องการตรวจสอบก็มักจะเสียเปรียบ ไม่ว่าจะตรวจสอบด้านไหนก็ตามฝ้า ผนัง เพดาน เสา หรืออะไรก็แล้วแต่ที่ตรวจสอบได้...”

(พิณิจ สมวงศ์, สัมภาษณ์, 18 กันยายน 2558)

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา เข้าใจวิธีการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางอย่างดีเพื่อป้องกันปัญหาในเรื่องของความเสียหายของทรัพย์สินส่วนกลาง

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ปลุกฝังจิตสำนึกที่ดีในการช่วยกันดูแลผลประโยชน์ส่วนรวม โดยรักษาพื้นที่ส่วนกลางของที่อยู่อาศัยให้เหมือนเป็นของเราทุกคน รู้จักพอประมาณในการใช้งาน ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การปลุกฝังจิตสำนึกต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก โดยมีการคำนึงว่าสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางและพื้นที่ส่วนกลางเป็นของทุกคน ควรให้ความสนใจในการช่วยกันดูแลและบำรุงรักษา...”

(พิณิจ สมวงศ์, สัมภาษณ์, 18 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ เวลาใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางให้ช่วยกันดูแลเป็นพิเศษ และมีการประมาณตนในการใช้งาน ใช้ด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างดี

ติดตามประเมินผล ช่วยกันเป็นหูเป็นตา เพื่อความพอประมาณในการสอดส่องไม่ให้ใครมาทำลายทรัพย์สินส่วนกลางและคอยตรวจสอบว่าสิ่งอำนวยความสะดวกสิ่งใดชำรุดก็ซ่อมแซมแก้ไขให้เรียบร้อย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ผู้อยู่อาศัยควรสอดส่องดูแลทรัพย์สินส่วนกลางไม่ให้มีผู้ไม่หวังดีมาลักขโมยหรือใช้ทรัพย์สินส่วนกลางอย่างเห็นแก่ตัว ควรช่วยกันรักษาและแบ่งสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางให้ผู้อื่นได้ใช้บริการบ้าง...”

(จินตนนท์ เหล่าวิริยะกุล, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2558)

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา ทราบถึงปัญหาจากการมีรายจ่ายที่เกินตัว ทำให้ไม่สามารถมีรายได้ที่เพียงพอต่อรายจ่าย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเงินอย่างมาก

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้จักวางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างดีว่า มีค่าใช้จ่ายด้านไหนที่จำเป็นต้องใช้จ่าย สิ่งใดไม่จำเป็นจะต้องใช้จ่าย เพื่อลดรายจ่ายที่ไม่เหมาะสม ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ถ้าเราวางแผนทางการเงินผิดพลาด บริหารรายจ่ายไม่ดี มีรายจ่ายมากกว่ารายรับ จะทำให้เกิดปัญหาทางการเงิน ผมจึงมองว่า การเรียนรู้ในการวางแผนทางการเงินเป็นสิ่งที่ผู้อยู่อาศัยทุกคนควรจะต้องทำ เราควรคัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกโดยการทำ Check list...”

(อิทธิเดช ทรงพล, สัมภาษณ์, 6 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ รู้จักจัดสรรค่าใช้จ่ายในแต่ละอย่างให้ลงตัว โดยมีการบริหารรายจ่ายอย่างเหมาะสม โดยค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็น 1 ใน 3 ของรายได้

ติดตามประเมินผล มีการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือนเพื่อตรวจสอบสถานะทางการเงินว่าเรามีรายจ่ายที่ไม่จำเป็นลดลงในแต่ละเดือนหรือไม่ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...บัญชีครัวเรือน เป็นทางออกสำหรับผู้มีปัญหาทางการเงิน คนที่มีรายจ่ายมากเกินไปกว่าปกติ จะสามารถลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นได้ด้วยการทำบัญชีครัวเรือน โดยต้องทำเป็นประจำทุกวัน และสรุปยอดเป็นรายเดือน...”

(จินตนนท์ เหล่าวิริยะกุล, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2558)

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา เข้าใจถึงปัญหาที่เกิดขึ้นที่ก่อให้เกิดมลพิษทางน้ำว่า ส่งผลเสียต่อการอยู่อาศัย มีความพอประมาณในการใช้ทรัพยากรไม่ให้เกิดมลพิษทางน้ำ และส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัย

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ปลูกฝังจิตสำนึกให้กับตนเองอยู่เสมอ โดยไม่กระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดมลพิษทางแหล่งน้ำ เพื่อป้องกันปัญหาแหล่งน้ำเน่าเสีย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การกระทำที่ดีจะมาจากจิตสำนึกที่ดี การที่เราไม่ทำอะไรๆ ที่ไม่ดีลงในแหล่งน้ำ ซึ่งน้ำถือว่าเป็นที่หล่อเลี้ยงชีวิตของทุกคน การที่เรารู้จักเรียนรู้ที่จะอนุรักษ์แหล่งน้ำ โดยเฉพาะในปีนี้เป็นปีที่น้ำแล้งมาก เราก็จะมีน้ำไว้ใช้อุปโภคบริโภคไปถึงรุ่นลูกรุ่นหลานได้...”

(วิรินทร์ ธาณินธร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ รักษาความสะอาดของแหล่งน้ำอยู่เสมอ โดยการไม่ทิ้งสิ่งปฏิกูลลงแหล่งน้ำ มีความพอประมาณในการใช้ทรัพยากร และให้ความร่วมมือกับส่วนกลางในการบำบัดน้ำทุกครั้ง

ติดตามประเมินผล มีการคอยช่วยกันสอดส่องดูแลภายในที่อยู่อาศัย และคอยสังเกตอยู่เสมอว่าแหล่งน้ำมีความสะอาดเป็นปกติอยู่หรือไม่ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ดิฉันอยากให้ทุกคนช่วยกันสอดส่องดูแลแหล่งน้ำภายในบริเวณที่อยู่อาศัยหรือใกล้เคียง เพราะนิสัยโดยทั่วไปคนเราจะรู้สึกผิด ถ้ามีคนคอยมองหรือคอยจ้องอยู่ เพราะจะรู้สึกอายและไม่กล้าจะทำอีก ต้องใช้กระแสสังคมในการกดดันคนที่ไม่มีจิตสำนึกต่อส่วนรวม...”

(สุขสิริ อนันตโชติ, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2558)

3. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน

เป็นกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยโดยมีการรู้เท่าทันถึงสาเหตุของปัญหาที่อยู่อาศัย มีการปรับตัวและสามารถแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ด้านต่างๆ ของที่อยู่อาศัยได้ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า หรือสถานการณ์ถาวร โดยความไม่ประมาท

3.1 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาต่ำอย่างมีภูมิคุ้มกัน

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา ผู้บริโภคมีการรู้เท่าทันถึงความไม่ประมาทในเรื่องของโครงสร้างที่อยู่อาศัย โดยสามารถพึ่งตนเองได้เมื่อเกิดปัญหาเบื้องต้น เช่น ปัญหาการแตกร้า ร่อน หรือโครงสร้างที่ผิดปกติ พิจารณาหาสาเหตุความผิดปกติอย่างมีเหตุผล หมั่นหาความรู้ในเรื่องของเสาหรือคานซึ่งใช้ในการรับน้ำหนัก ว่าต้องมีความมั่นคงและแข็งแรงอยู่เสมอ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ปัญหาของโครงสร้างที่อยู่อาศัยนั้นเป็นปัญหาที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ เราต้องรู้เท่าทันและรับมือได้ เพราะเราต้องอยู่ในที่อยู่อาศัยไม่เพียงแคปีหรือสองปี แต่หมายความถึงการอยู่อาศัยเป็นหลักสิบปี การที่เรามีโครงสร้างที่อยู่อาศัยที่คงทนโดยเฉพาะเสาและคาน จะต้องไม่มีการร้าวและการผิดรูป ซึ่งจะทำให้เกิดความปลอดภัยในการอยู่อาศัย อีกทั้งยังช่วยลดปัญหาการซ่อมแซมในระยะยาวได้...”

(พาขวัญ ชงชัยยงค์, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ หมั่นศึกษาข้อมูลเรื่องโครงสร้างของที่อยู่อาศัยอย่างเป็นระบบ โดยศึกษาในเรื่องวิธีการสังเกตโครงสร้างที่อยู่อาศัยโดยใช้เหตุผลในเรื่องของวิศวกรรมศาสตร์เข้ามาช่วย โดยต้องรู้ถึงธรรมชาติของการตั้งฉากระหว่างเสาและคานต้องวัดได้ 90 องศา เมื่อที่อยู่อาศัยมีความมั่นคงแล้วจะทำให้มีการอยู่อาศัยได้อย่างยาวนาน ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ในฐานะที่ดิฉันเคยซ่อมแซมในเรื่องโครงสร้างของที่อยู่อาศัยมา ดิฉันพบว่า ถ้าเรารู้จักศึกษาและมีการสังเกตอย่างรอบคอบตั้งแต่เนิ่นๆ จะเป็นการดีกว่ามาซ่อมแซมครั้งใหญ่เมื่อเกิดปัญหาซึ่งการแก้โครงสร้างจะเป็นเรื่องใหญ่ เราควรหมั่นสังเกตในเรื่องของเสาซึ่งต้องดูการตั้งฉากให้ดี มีการวัดอย่างถี่ถ้วน ในเรื่องของคานก็ไม่มีการลอกลอน มีความตรง แต่อย่าลืมคำนึงถึงความสวยงามด้วย...”

(อารีรัตน์ ชัยพิชิต, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ มีการตรวจสอบห้องชุดก่อนรับโอนกรรมสิทธิ์ทุกครั้งเพื่อความไม่ประมาท อาจจะใช้ความรู้ของตนหรือใช้บริษัทที่เชี่ยวชาญมาตรวจสอบ แต่ต้องไม่เอาเปรียบและเบียดเบียนผู้ประกอบการด้วย ไมโลภที่จะอยากเปลี่ยนวัสดุทุกอย่างทั้งๆ ที่อาจจะแก้ไขได้ ทุกขั้นตอนในการตรวจรับห้องใช้กระบวนการคิดอย่างรู้เท่าทันตามลำดับขั้นตอน แต่ถ้าเมื่อเข้าไปอยู่แล้วเกิดปัญหาตามมาภายหลัง ก็ต้องตั้งสติแล้วใช้ปัญญาพิจารณาแล้วหาทางแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า จากนั้นเรียกช่างให้เข้ามาแก้ไข ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราควรมีการตรวจสอบที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ ตั้งแต่ก่อนเริ่มโอนกรรมสิทธิ์และควรตรวจสอบตลอดระยะเวลาการอยู่อาศัย โดยตรวจสอบในเรื่องของโครงสร้างให้ละเอียดรอบคอบ มีการสังเกตลักษณะการร้าวเมื่ออยู่อาศัยว่ามีมากขึ้นหรือไม่ ถ้าพบว่ามีมากผิดปกติรีบแจ้งช่างมาแก้ไขโดยทันที...”

(ปริญญา คลั่งสติภัย, สัมภาษณ์, 18 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล เมื่อเกิดปัญหาให้เรียกช่างมาทำการแก้ไข แต่งบประมาณในการแก้ไขต้องตรวจสอบอย่างรอบคอบพิจารณาโดยรู้เท่าทัน โดยต้องทราบถึงเงินในกระเป๋าของเรากับค่าใช้จ่ายโดยที่ ต้องไม่เดือดร้อนตนเองและคนอื่น เช่น คนในครอบครัว เมื่อเกิดปัญหาต้องพึ่งตนเองอยู่เสมอในการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น และตรวจรับงานซ่อมอย่างละเอียดรอบคอบ คอยหมั่นตรวจสอบทุก 3 เดือนอยู่เสมอ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เมื่อเกิดปัญหาในเรื่องโครงสร้างของที่อยู่อาศัย อาจจะไม่แก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้บ้าง แต่ควรให้ช่างมาทำการแก้ไขให้เสร็จเรียบร้อย และควรมีการตรวจสอบอยู่เสมอทุก 3 เดือน เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการแก้ไข...”

(วิวัฒน์ ประสงค์, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2558)

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา ให้ความสำคัญในสิทธิและหน้าที่ของตน มีความรู้เท่าทันถึงสิทธิประโยชน์ของตนเมื่อได้มีการเข้าร่วมประชุมเพื่อให้การบริหารงบการเงินเป็นไปอย่างเป็นธรรม แต่ต้องไม่ไปเบียดเบียนสิทธิของคนอื่น

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการใฝ่เรียนรู้อยู่เสมอโดยศึกษาจากบอร์ดประชาสัมพันธ์ทางโครงการติดตั้งไว้ว่า มีประกาศใดบ้างที่เราต้องเข้าร่วม เช่น ประกาศประชุมประจำปี ประกาศร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เป็นต้น เราต้องรับมือกับสถานการณ์ต่างๆภายในที่อยู่อาศัยได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ผมมองว่า การสื่อสารที่ดีที่สุดคือ การสื่อสารที่เข้าถึงผู้อยู่อาศัยทุกคน ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีที่พิศดาร หรือใช้อุปกรณ์เครื่องมือที่หรูหราราคาแพง อาจจะใช้การติดตามบอร์ดประชาสัมพันธ์ หรือการบอกกล่าวปากต่อปากเพื่อให้ข้อมูลได้ส่งไปถึงเจ้าของที่อยู่อาศัยทุกคน ซึ่งการประชาสัมพันธ์นี้จะให้ทุกคนได้มีการเข้าร่วมประชุม หรือเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ล้วนเป็นหน้าที่ที่ผู้อยู่อาศัยพึงจะทำ...”

(วิวัฒน์ ประสงค์, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ ต้องรู้จักตนเอง โดยสามารถประเมินตนเองได้ว่า จะแบ่งเวลาในการเข้าร่วมประชุม และกิจกรรมต่าง ๆ อย่างไร เพื่อช่วยกันตรวจสอบรายรับรายจ่ายในงบการเงินส่วนกลางของที่อยู่อาศัย ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ทุกคนที่เป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย ต้องรู้จักสิทธิและหน้าที่ที่ตนพึงจะกระทำ เราต้องคิดว่า เราต้องใช้สิทธิของเราให้เต็มที่ ซึ่งการใช้สิทธิให้เต็มที่นั้นก็คือ การที่เราได้มีอำนาจในการตัดสินใจในการกระทำใดๆก็ตามที่เกิดขึ้นภายในที่อยู่อาศัย ถ้าทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการตรวจสอบที่อยู่อาศัยในทุกๆด้าน เชื่อว่าที่อยู่อาศัยจะเจริญขึ้นอย่างเห็นได้ชัด...”

(วิวัฒน์ ประสงค์, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล มีการตรวจสอบดูพฤติกรรมการใช้เงินของส่วนกลางอย่างรู้เท่าทัน ความสอดคล้องของการปฏิบัติงานจริงกับการเบิกเงินไปว่า มีความเหมาะสมกับเงินที่เบิกไปหรือไม่ เพื่อป้องกันการนำเงินไปในทางที่ทุจริต

ตระหนักในปัญหา คำนึงถึงการนำเงินไปทำประโยชน์ในหลายๆ ด้านอย่างรู้เท่าทัน รู้จักปรับตัวได้เพื่อเป็นการบริหารความเสี่ยงที่อาจจะต่อยอดเป็นรายได้ได้อีกทาง

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้เท่าทันและวางแผนวิธีการนำเงินไปใช้ลงทุนบริหารความเสี่ยงในหลายๆ วิธีโดยเข้าใจด้วยตนเอง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ได้ ซึ่งจะช่วยป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ถ้าเงินไปใช้ในทางเดียว ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ดิฉันมองว่า การนำเงินไปบริหารความเสี่ยงในยุคสมัยนี้ต้องรู้จักศึกษาให้ดี ถ้านำเงินไปลงทุนแบบผิดๆ เจ็บตัวกลับมาก็เยอะ การวางแผนที่จะลงทุนเป็นสิ่งที่ดี แต่อะไรละที่จะเหมาะกับเรา การลงทุนดีทั้งนั้น แต่สิ่งที่ดีนี้จะต้องศึกษากันยาว และอย่าลืมนึกศึกษาในหลายๆทางด้วย...”

(มิ่งขวัญ ชำนาญกิจ, สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ สามารถนำเงินไปลงทุนที่คิดว่าเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด โดยไม่เกินความสามารถของตน มีการปรับตัวในการพิจารณาลงทุน เช่น นำเงินไปซื้อประกันชีวิต ซื้อสลากออมสิน เล่นหุ้น เป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...วิธีการลงทุนปัจจุบันมีมากเกินไป เมื่อเราศึกษาแล้วเราก็ต้องเลือกสิ่งที่คุณคิดว่าใช้กับเรา ต้องกล้าได้กล้าเสีย กล้าที่จะลงทุน ใครกล้ามากก็เล่นหุ้น ใครกล้าน้อยก็ซื้อพันธบัตรรัฐบาล แต่การที่เราบริหารความเสี่ยงนอกจากได้ผลตอบแทนที่เป็นกำไรแล้ว ก็ยังเหมือนเป็นการเก็บเงินเพื่อต่อยอดได้อีกทางหนึ่ง...”

(อารีรัตน์ ชัยพิชิต, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล มีการปรับตัวได้อย่างไม่เข้าข้างตัวเองโดยดูว่าเงินที่เรานำไปลงทุนนั้นมีการงอกเงยขึ้นหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ถ้าประสบความสำเร็จก็สามารถใช้ผลกำไรที่ได้ลงทุนต่อได้

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา รู้เท่าทันถึงปัญหาของมลพิษทางอากาศว่า เกิดปัญหาที่ระบบทางเดินหายใจ ทำให้เกิดการสะสมและอาจจะเกิดปัญหาด้านสุขภาพในระยะยาวได้

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ หาข้อมูลแล้วสังเกตรถยนต์ ขับรถยนต์อย่างมีภูมิคุ้มกัน รู้เท่าทันปัญหามลพิษว่ามีควันที่มาจากท่อไอเสียที่มีลักษณะควันดำเกินกว่าปกติหรือไม่ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การศึกษาเกี่ยวกับเครื่องยนต์ และการมีสำนึกที่ดีไม่สูบบุหรี่ในที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ผู้อยู่อาศัยที่ดีควรปฏิบัติ เราควรหมั่นคอยสังเกตรถของเราไม่ว่าจะเป็นรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ว่าปล่อยควันพิษออกมาหรือไม่...”

(พรพิมล อรุณโรจน์, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2558)

ลงมือปฏิบัติ มีการรู้จักปรับตัวได้ดีในการขับรถ โดยประเมินศักยภาพรถยนต์ของตนเองที่มีการระบายควันปกติ ไม่ใช่เครื่องยนต์ที่มีควันดำ ซึ่งจะทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์จะส่งผลต่อตนเองและผู้อื่น

ติดตามประเมินผล มีความไม่ประมาทในการติดตามดูเครื่องยนต์และท่อไอเสียของรถอยู่เสมอ โดยให้ใช้เครื่องยนต์ที่มีสภาพปกติในทุกสถานการณ์ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...วิธีการที่จะตรวจสอบเครื่องยนต์ของรถทุกคันสำหรับคนที่ไม่มีควมรู้ควรนำรถไปเข้าศูนย์อย่างสม่ำเสมอ และหมั่นตรวจสอบด้วยตาเปล่าในลักษณะเวลาการเร่งเครื่องยนต์ดูลักษณะจากคราบและเขม่าควันว่ามีลักษณะสีดำเกินไปหรือไม่...”

(นิติ ศาสตราพร, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2558)

3.2 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาปานกลางอย่างมีภูมิคุ้มกัน

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา เข้าใจถึงการรับน้ำหนักของคานโดยรู้เท่าทันในการประมาณน้ำหนัก มีการดูปัญหาที่เกิดจากการมีรอยร้าวหรือรอยแยกตามหัวมุมต่างๆ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ผู้อยู่อาศัยต้องคำนึงถึงปัญหาของโครงสร้างอาคาร ปัญหาที่ผมมองว่า เป็นปัญหาที่สำคัญคือ การที่คานไม่สมดุลกับเสา ซึ่งจะทำให้เกิดรอยร้าวรอยแตกได้ในบริเวณรอบของคาน เช่น หัวมุม และจุดเชื่อมต่างๆ...”

(นฤปดิษฐ์ ธารเทพ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้เท่าทันถึงลักษณะของความแข็งแรงของคาน สามารถประมาณความคงทนของคานได้ สังเกตความคงทนและความปราณีตของคานว่ามีความสมดุลหรือไม่

ลงมือปฏิบัติ มีการตรวจสอบสภาพสมบูรณ์ไม่มีสีลอกร่อน ไม่มีรอยร้าว สามารถปรับตัวได้ ถ้าเกิดปัญหาต้องซ่อมแซมในทันที ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...สิ่งที่พึงปฏิบัติเมื่อภายหลังการอยู่อาศัยคือ ต้องคอยพิจารณาลักษณะของคานให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์อยู่เสมอ ไม่มีรอยร้าว สีไม่ลอกร่อน อีกทั้งยังต้องคอยตรวจสอบเมื่อยามฝนตกด้วยว่า ว่ามีน้ำซึมเข้ามาหรือไม่...”

(มณีพรรณ สุวรรณชัย, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล คอยดูกายภาพของคานอยู่เสมอ หากพบปัญหาให้เรียกช่างให้ทำการแก้ไข และคอยหมั่นตรวจสอบทุก 3 เดือนอยู่เสมอ

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา เข้าใจในสิทธิอันชอบธรรมของตน มีการปรับตัวได้ดีทุกสถานการณ์ รักษาผลประโยชน์ของตนและส่วนรวม เพื่อร่วมกันบริหารงานให้เกิดความโปร่งใส

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ทำความเข้าใจกับหน้าที่ของตนที่พึงปฏิบัติตามสิทธิ คือ การปรับตัวเตรียมความพร้อมในการเข้าร่วมประชุมต่างๆ เช่น การไม่นัดธุระที่ไม่จำเป็นในวันที่ต้องเข้าร่วมประชุม เป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...เราต้องมีการชวนขยายหาความรู้ในเรื่องการเข้าร่วมประชุมและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัย และได้มีการใช้สิทธิ์และหน้าที่อันชอบธรรมของเรา...”

(สุธาทิพย์ ฉิมแฉ่ง, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ เข้าประชุมทุกครั้งเมื่อมีการจัดการประชุมหรือจัดกิจกรรมใดๆก็ตาม และอาจจะช่วยกระจายข่าวให้คนที่เรารู้จักที่พักอาศัยเข้าร่วมด้วยอยู่เสมอ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...โดยปกติเมื่อมีการประชุมหรือการจัดกิจกรรมใดๆก็ตาม ถ้าผมมีเวลาว่างผมจะเข้าร่วมเสมอ เพราะผมคิดว่า เป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อผมและต่อส่วนรวม คนบางคนอาจจะมองว่า เสียเวลาในการเข้าร่วมแทนที่จะเอาเวลาไปทำมาหากิน หรืออาจจะคิดว่า ขาดเราไปแค่คนเดียวคงไม่เป็นอะไรหรอก จริงๆแล้วถือว่า คิดผิดถนัด...”

(วิษณุ อริยชาญสงฆ์, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นติดตามผลอยู่เสมอ โดยคอยตรวจสอบว่า ผลสรุปที่ลงมติที่เข้าประชุมในแต่ละครั้งกับผลที่ได้ปฏิบัติการจริงนั้นมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด รู้เท่าทันและปรับตัวรับมือแก้ไขได้

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา รับรู้ถึงปัญหาจากการหารายได้เพียงด้านเดียว โดยไม่นำเงินไปกระจายความเสี่ยงหรือลงทุนเพิ่มเติมเพื่อให้มีกระแสเงินสดในหลายๆ ด้าน และไม่สามารถปรับตัวกับปัญหาทางการเงินได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...สิ่งที่จะช่วยให้มีสภาพคล่องทางการเงินได้ดีที่สุด คือ การที่ผู้อยู่อาศัยรู้ว่าไม่ควรหารายรับจากทางเดียว เพราะถ้าวันหนึ่งคุณไม่สามารถทำงานนั้นๆ ได้ เช่น อาจจะเจอเหตุการณ์อะไรบางอย่าง นั่นจะเป็นสาเหตุให้คุณขาดรายได้หลัก และรายจ่ายที่คุณต้องผ่อนประจำจะเกิดปัญหาขึ้นในทันที...”

(มโนทัย เดชะเทศ, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการเรียนรู้วิธีการนำเงินไปใช้ลงทุนบริหารความเสี่ยงในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะช่วยป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ถ้านำเงินไปใช้ในทางเดียว

ลงมือปฏิบัติ นำเงินไปลงทุนในด้านที่คิดว่าเหมาะสมกับตนและตนสามารถปรับตัวและติดตามได้ดี เช่น นำเงินไปซื้อประกันชีวิต ซื้อสลากออมสิน เล่นหุ้น เป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...สภาพคล่องทางการเงิน เป็นอิสรภาพทางการเงินที่ทุกคนควรมี ผมมองว่าแนวทางการบริหารความเสี่ยงที่ดีที่สุด คือ การนำเงินไปลงทุนในด้านต่างๆ ที่เหมาะสมกับตน ใครชอบเสี่ยงมากเสี่ยงน้อยก็เลือกตามใจ ซึ่งผลตอบแทนก็จะได้ตามนั้น...”

(วินิจ ฤทธิศักดิ์, สัมภาษณ์, 27 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล ติดตามตรวจสอบผลว่าเงินที่เรานำไปลงทุนนั้นมีการงอกเงยขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และควรนำไปลงทุนในด้านใดที่เป็นเทรนด์ของตลาดตามสถานการณ์ปัจจุบัน

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา รู้เท่าทันในปัญหาของมลพิษทางอากาศ ที่ทำให้ไม่สามารถมีอากาศบริสุทธิ์ที่ดีต่อระบบทางเดินหายใจ และมีอากาศถ่ายเทให้กับเจ้าของร่วมที่อยู่อาศัยทุกคนได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ผู้อยู่อาศัยทุกคนต้องตระหนักถึงโทษของมลพิษทางอากาศว่า มีโทษภัยอย่างมหันต์ ทั้งปัญหาต่อระบบทางเดินหายใจ และปัญหาสุขภาพทางจิต ผู้อยู่อาศัยทุกคนควรที่จะได้รับอากาศที่บริสุทธิ์ภายในการอยู่อาศัย...”

(วิษณุ อริยชาตสงฆ์, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับระบบรถยนต์ในสถานการณ์ต่างๆ เช่นในเรื่องของการระบายอากาศ ปัญหาของเครื่องยนต์กับมลพิษทางอากาศ เป็นต้น

ลงมือปฏิบัติ ต้องขับรถยนต์และรถมอเตอร์ไซด์ที่ไม่มีควันดำ ซึ่งจะช่วยให้ไม่เป็นมลพิษทางอากาศและทุกคนได้รับอากาศที่บริสุทธิ์ มีการปรับตัวในการขับรถยนต์ได้ดี ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...วิธีเลือกรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ขับขี่ภายในที่อยู่อาศัย ควรมีการเลือกที่ไม่มียมลพิษทางอากาศ คือ การไม่พ่นควันดำออกมาจากท่อไอเสีย และผู้อยู่อาศัยไม่ควรสูบบุหรี่ ซึ่งนอกจากจะไม่เป็นผลดีต่อสุขภาพของตนเองแล้ว ยังทำให้บุคคลรอบข้างได้รับอันตรายจากภัยของบุหรี่ด้วย...”

(สุรชาติพิทย์ ฉิมแจ้ง, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล หมั่นดูแลเครื่องยนต์และรู้เท่าทันอยู่เสมอ เช่น เปลี่ยนน้ำมันเครื่องทุก 1 ปี นำรถไปเข้าศูนย์ทุก 6 เดือน เป็นต้น

3.3 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคระดับราคาสูงอย่างมีภูมิคุ้มกัน

1) ด้านกายภาพ

ตระหนักในปัญหา ตระหนักในความสำคัญของโครงสร้างที่อยู่อาศัยที่มีความมั่นคง ไม่มีปัญหาในเรื่องความผิดปกติของโครงสร้างที่อยู่อาศัย ซึ่งอาจจะเกิดปัญหาในเรื่องการแตก ร้าว ทรุดตัวได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ในส่วนของโครงสร้างที่อยู่อาศัยนั้น เป็นเรื่องที่อยู่อาศัยต้องให้ความสำคัญ ปัญหาของโครงสร้างถ้าเรารู้แต่ที่แรกจะแก้ไขปัญหได้ง่าย ผมเจอมากับตัวเอง เมื่อเราละเลยไม่ใส่ใจ ถึงคราวตอนแก้ปัญหาก็ทำให้เสียเวลาในการแก้ไขปัญหามาก...”

(สมคิด นวลฉวี, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ รู้เท่าทันในเรื่องของระบบโครงสร้างที่เหมาะสม และฝึกการสังเกตโครงสร้างที่อยู่อาศัยเบื้องต้น เพื่อให้เกิดการวางแผนรับมือที่ดี

ลงมือปฏิบัติ มีการพิจารณาอย่างละเอียดในเรื่องของเสาและคานต้องทำมุมตั้งฉากระหว่างกัน 90 องศา โดยเสาและคานจะต้องอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ไม่มีรอยแตกร้าว ไม่มีการร่อนของปูนและสีให้เห็นในทุกสถานการณ์ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...จากประสบการณ์ดิฉันมีความเห็นว่า ในเรื่องของเสาและคานมีส่วนสำคัญกับโครงสร้างที่อยู่อาศัยอย่างมาก ดิฉันคิดว่าทางที่ดีที่สุดควรตรวจสอบก่อนการรับโอนกรรมสิทธิ์ และเมื่อภายหลังจากการอยู่อาศัยแล้ว ดิฉันจะคอยหมั่นสังเกตลักษณะทางกายภาพของห้องดิฉันอยู่เสมอ เพราะดิฉันมีความสนใจในเรื่องนี้และคิดว่าผู้อยู่อาศัยทุกคนก็ควรที่จะสนใจด้วยเพราะเป็นเรื่องที่มีประโยชน์...”

(สุขสิริ อนันตโชติ, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล เมื่อได้ทำการซ่อมแซมแก้ไขเรื่องโครงสร้างแล้ว ให้มีการรู้เท่าทันทำการตรวจรับงานซ่อมแซมอย่างละเอียดและคอยหมั่นตรวจสอบทุก 3 เดือนอยู่เสมอ

2) ด้านการบริหารจัดการ

ตระหนักในปัญหา มีการรู้เท่าทันในสิทธิและหน้าที่ของตนรับรู้ถึงสิทธิประโยชน์อันถูกต้อง เมื่อได้มีการเข้าร่วมประชุมในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้การบริหารงบการเงินเป็นไปอย่างโปร่งใส

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการติดตามข้อมูลข่าวสารที่ทางโครงการแจ้งไว้อยู่เสมอ สามารถปรับตัวรับมือได้ คอยดูว่า มีกิจกรรมใดบ้างที่เราต้องเข้าร่วม เช่น การเข้าร่วมประชุม กิจกรรมซ่อมหนีไฟ เป็นต้น

ลงมือปฏิบัติ เข้าร่วมประชุมหรือเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้งเมื่อมีโอกาส เพื่อช่วยกันตรวจสอบ และแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ภายในที่อยู่อาศัย และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ต้องคอยเตือนสติตัวเองอยู่เสมอว่า ต้องรักษาสติและหน้าที่ของเราด้วยการเข้าร่วมประชุมและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เพราะเราจะได้ใช้สิทธิ์ลงความคิดเห็นหรือตัดสินใจใดๆ ก็ตามที่พึงจะเป็นประโยชน์ภายในที่อยู่อาศัย อยากให้ทุกคนได้ใช้สิทธิ์และเสรีภาพอย่างเต็มที่...”

(สุขสิริ อนันตโชติ, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2558)

ติดตามประเมินผล มีการคอยตรวจสอบดูผลการดำเนินงานและผลการปฏิบัติงานอยู่เสมอ เพื่อช่วยกันปกป้องผลประโยชน์ของส่วนรวมภายในที่อยู่อาศัย

3) ด้านการเงิน

ตระหนักในปัญหา ตระหนักถึงประโยชน์ของการบริหารความเสี่ยงในหลายๆทาง เพื่อเป็นการป้องกันความเสี่ยงที่เกิดจากการมีรายรับในทางเดียว และสามารถปรับตัวทางการเงินได้

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ศึกษาหาข้อมูลทางการเงินปรับตัวบริหารความเสี่ยง เช่น การลงทุนในด้านต่างๆ เพื่อดูว่าเราเหมาะสมกับการลงทุนชนิดไหนที่ไม่เดือดร้อนตัวเราเอง ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การหาความรู้ในเรื่องบริหารความเสี่ยงและมีความรู้ความเข้าใจจริงๆ เป็นสิ่งที่อยาก แต่เป็นสิ่งที่ดีมากถ้าทำได้ ทุกคนควรที่จะศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง เช่น ความรู้เรื่องหุ้น ความรู้เรื่องกองทุนต่างๆ ความรู้เรื่องประกันต่างๆ ทั้งประกันชีวิต และประกันวินาศภัย เป็นต้น...”

(เดชภพ สุกฤทธิไกร, สัมภาษณ์, 29 กันยายน 2558)

ลงมือปฏิบัติ ลงทุนทางการเงินที่เหมาะสมกับตนเองและเกิดความรู้เท่าทันในการคิดวิเคราะห์มากที่สุด โดยศึกษาจากคู่มือต่างๆ ถามผู้รู้ผู้มีประสบการณ์ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ติดตามประเมินผล คอยหมั่นตรวจสอบมีการปรับตัวที่ตืออยู่เสมอ ว่าเงินที่เรานำไปลงทุนนั้นมีการงอกเงยขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยคอยปรับแก้สถานการณ์ไปเรื่อยๆ ให้เหมาะสมกับเรามากที่สุด

4) ด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักในปัญหา รู้เท่าทันและทำความเข้าใจถึงปัญหาของมลพิษทางอากาศที่เกิดขึ้นภายในที่อยู่อาศัยว่า เป็นปัญหาที่ส่งผลเสียต่อระบบทางเดินหายใจของผู้อยู่อาศัย ดังคำกล่าวของผู้บริโภค ด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...ปัญหามลพิษทางอากาศเป็นปัญหาที่พบบ่อยโดยเฉพาะในชุมชนเมือง แต่ถ้าเราเข้าใจถึงลักษณะของปัญหา และรู้สาเหตุว่าเกิดจากอะไร และจะแก้ไขเรื่องมลพิษทางอากาศได้อย่างไร ก็จะทำให้การแก้ไขปัญหานั้นเป็นไปได้ง่ายขึ้น...”

(จินตนันท์ เหล่าวิริยะกุล, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2558)

เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ วางแผนในการค้นหาข้อมูลและสังเกตรถยนต์ของตนว่ามีควันที่มาจากท่อไอเสียที่มีลักษณะควันดำเกินกว่าปกติหรือไม่ และไม่ควรรใช้รถยนต์เช่นนั้น

ลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยต้องใช้รถยนต์ที่มีการระบายควันปกติ ไม่ใช่เครื่องยนต์ที่มีควันดำ ซึ่งจะทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์จะส่งผลต่อตนเองและผู้อื่น ดังคำกล่าวของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่ว่า

“...การปฏิบัติตนเพื่อแก้ไขปัญหาด้านมลพิษทางอากาศ ผมมองว่าอยู่ที่ความใส่ใจในเรื่องการใช้รถภายในที่อยู่อาศัย เพราะเชื่อว่ามลพิษทางอากาศเกิดจากควันพิษเป็นส่วนใหญ่ ถ้าเราขับซื้รถโดยไม่ให้มีควันดำเกิดขึ้นภายในที่อยู่อาศัย ก็จะช่วยลดปัญหาตรงนี้ได้เยอะ...”

(เดชภพ สุกฤทธิไกร, สัมภาษณ์, 29 กันยายน 2558)

ติดตามประเมินผล ตรวจตราเครื่องยนต์ของตนโดยรู้เท่าทันอยู่เสมอ และคอยเข้าศูนย์เช็คระยะทุก 6 เดือน เพื่อให้รถยนต์ใช้งานได้ตามปกติ

ตารางที่ 5.1 สรุปกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กระบวนการเรียนรู้ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแบ่งตามระดับราคา	มีเหตุผล			พอประมาณ			มีภูมิคุ้มกัน		
	สูง	กลาง	ต่ำ	สูง	กลาง	ต่ำ	สูง	กลาง	ต่ำ
1. ด้านกายภาพ									
1.1 วัสดุอุปกรณ์									
- ตระหนักในปัญหา	✓ (6)	✓ (5)	✓ (5)	✓ (7)	✓ (6)	✓ (6)	✓ (5)	✓ (4)	✓ (2)
- เรียนรู้และวางแผน	✓ (4)			✓ (3)	✓ (3)				
- ลงมือปฏิบัติ									
- ติดตามประเมินผล									
1.2 โครงสร้างที่อยู่อาศัย									
- ตระหนักในปัญหา	✓ (8)	✓ (8)	✓ (6)	✓ (5)	✓ (6)	✓ (4)	✓ (5)	✓ (6)	✓ (5)
- เรียนรู้และวางแผน	✓ (7)	✓ (7)	✓ (4)	✓ (5)	✓ (6)	✓ (4)	✓ (3)	✓ (5)	✓ (4)
- ลงมือปฏิบัติ	✓ (5)	✓ (6)	✓ (4)	✓ (4)	✓ (4)	✓ (2)	✓ (3)	✓ (3)	✓ (2)
- ติดตามประเมินผล	✓ (4)	✓ (2)	✓ (2)	✓ (3)	✓ (2)	✓ (2)	✓ (1)	✓ (3)	✓ (1)

หมายเหตุ: จำนวนตัวเลขในวงเล็บ หมายถึง จำนวนผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในแต่ละกลุ่มระดับราคาที่สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้

กระบวนกรการเรียนรู้ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแบ่งตามระดับราคา	มีเหตุผล			พอประมาณ			มีภูมิคุ้มกัน		
	สูง	กลาง	ต่ำ	สูง	กลาง	ต่ำ	สูง	กลาง	ต่ำ
2. ด้านการบริหารจัดการ 2.1) การบริหารการจราจร - ตระหนักในปัญหา - เรียนรู้และวางแผน - ลงมือปฏิบัติ - ติดตามประเมินผล	✓ (8) ✓ (3)	✓ (7) ✓ (4)	✓ (5)	✓ (6)	✓ (7)	✓ (6)	✓ (9) ✓ (5)	✓ (7) ✓ (5)	✓ (5) ✓ (1)
2.2) การบริหารสิ่งอำนวยความสะดวก - ตระหนักในปัญหา - เรียนรู้และวางแผน - ลงมือปฏิบัติ - ติดตามประเมินผล	✓ (10) ✓ (4)	✓ (6) ✓ (2)	✓ (9) ✓ (3)	✓ (7) ✓ (4)	✓ (6)	✓ (6) ✓ (4)	✓ (7) ✓ (2)	✓ (5) ✓ (1)	✓ (6)
2.3) การมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัย - ตระหนักในปัญหา - เรียนรู้และวางแผน - ลงมือปฏิบัติ - ติดตามประเมินผล				✓ (4)	✓ (3)	✓ (3)			

จากผลการวิจัย สามารถวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยแบ่งได้ทั้งหมด 3 ด้าน ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล ผู้บริโภคมีการรู้เท่าทันถึงปัญหาในด้านต่างๆ ของที่อยู่อาศัย โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีสติและใช้เหตุผลในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา การวางแผนด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผลจะช่วยให้การปฏิบัติงานเป็นไปได้อย่างราบรื่น ช่วยย่นระยะเวลา และลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น ทำให้เกิดความพอเพียงในการอยู่อาศัย เช่น ในเรื่องของกระบวนการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ถึงเทคนิคในการคัดแยกขยะอย่างถูกวิธีตามประเภทของขยะนั้นๆ ได้แก่ ขยะทั่วไป ขยะเปียก ขยะมีพิษ และขยะรีไซเคิล จะช่วยทำให้เกิดการลดการใช้ทรัพยากร และสามารถนำทรัพยากรกลับมาใช้ซ้ำได้ ทำให้เกิดความไม่สิ้นเปลืองและมีความพอเพียงในการอยู่อาศัย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ในด้านหนึ่งๆ นั้นก็ยังสามารถเชื่อมโยงไปถึงกระบวนการเรียนรู้ในด้านอื่นๆ ด้วย เช่น ถ้าผู้บริโภครู้จักคัดแยกขยะอย่างมีเหตุผล และมีการนำขยะมารีไซเคิลเพื่อเป็นการหารายได้ในอีกทางหนึ่ง ก็จะส่งผลทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องสภาพคล่องทางการเงินอีกด้วย การลงมือปฏิบัติที่ดีจะต้องมีความสอดคล้องกับแผนที่ได้วางไว้ มีการรู้เท่าทันถึงสภาพปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ และมีการดูแลบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ โดยสามารถพึ่งตนเองได้ในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยเบื้องต้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหามานพลาญ ซึ่งทำให้เกิดความไม่พอเพียงในการอยู่อาศัยตามมา

2. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ กระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความพอประมาณในการอยู่อาศัยเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับผู้บริโภคเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการด้านการเงิน ต้องมีการวางแผนด้านการเงินของผู้บริโภคให้เกิดความพอประมาณในการใช้จ่าย สร้างความเหมาะสมระหว่างรายรับและรายจ่าย การวางแผนทางการเงินที่ดี โดยมีการใช้เงินอย่างพอประมาณเป็นสิ่งที่ควรคำนึง เมื่อผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยมีรายรับทั้งจากอาชีพหลักและอาชีพเสริม ก็ต้องมีการใช้จ่ายที่ก่อให้เกิดอรรถประโยชน์สูงสุด เพื่อให้เกิดความประมาณตนในด้านการเงิน รู้จักประเมินศักยภาพตนเองอยู่เสมอ มีการจัดทำบัญชีครัวเรือนเพื่อประมาณตนในการใช้จ่าย ในส่วนของการบริหารจัดการส่วนกลางก็เป็นสิ่งสำคัญ ความพอประมาณยังรวมไปถึงความเอื้ออาทรและการแบ่งปันกันใช้สิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง ซึ่งผู้บริโภคต้องรู้จักประมาณตนในการใช้งานว่า ตนเองมีกำลังในการใช้งานมากน้อยเพียงใด มีการแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ใช้งาน และมีการหมั่นตรวจสอบอยู่เสมอ เพื่อเป็นการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากการชำรุดเสียหายอย่างกะทันหัน ซึ่งจะทำให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปด้วยความยากลำบากและใช้ต้นทุนที่สูงเกินความเป็นจริง

3. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการอยู่อาศัยภายในที่อยู่อาศัย คือ การที่ผู้บริโภคมารู้เท่าทันถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในที่อยู่อาศัยของตน และสามารถเรียนรู้ที่จะรับมือแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ โดยสามารถพึ่งตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าเพื่อไม่ให้ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยบานปลาย หรือจะเป็นการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอย่างถาวร เช่น ปัญหาที่พบบ่อยๆ ในการอยู่อาศัย คือ การที่มีน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยในกรณีที่เกิดรอยแยกหรือรอยแตกเกิดขึ้น ซึ่งถ้าผู้บริโภคมารู้เท่าทันและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์นั้นได้ จะส่งผลดีต่อวัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัย โดยจะสามารถหาภาชนะและวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการกับน้ำที่รั่วเข้ามานั้นได้ดี ทำให้ไม่ส่งผลกระทบต่อวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ เช่น อาจจะใช้ฟองน้ำหรือผ้าอเนกประสงค์ที่ดูดซับความชื้นเป็นพิเศษ และใช้น้ำยาละลายคราบในการเช็ดพื้นลามิเนตที่เปียกน้ำเป็นเวลานาน เพื่อป้องกันความชื้นที่จะก่อให้เกิดสัตว์ที่ไม่พึงประสงค์ตามมา การรู้เท่าทันถึงปัญหาจะทำให้ปัญหาไม่ลุกลาม ซึ่งจะทำให้เกิดความไม่พอใจ และความสิ้นเปลืองในการแก้ไขปัญหา อีกทั้งยังเป็นการช่วยป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้ในอนาคต

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองในระดับราคาสูง ระดับราคาปานกลาง ระดับราคาต่ำ ผู้บริโภคในชุมชนเมืองมีกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่เหมือนกัน ทั้งกระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อม ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ในด้ายภาพ จะเป็นในเรื่องของโครงสร้างอาคาร วัสดุอุปกรณ์ และบริเวณห้องพัก ในส่วนของด้านการบริหารจัดการจะเป็นในเรื่องของการจราจร การบริหารส่วนกลาง การบริหารทรัพยากรบุคคล การจัดการระบบน้ำ/ไฟ และการจัดประชุมต่างๆ ในส่วนของด้านการเงิน จะเป็นในเรื่องของการบริหารรายรับ การบริหารรายจ่าย การบริหารเงินออม และการบริหารความเสี่ยง ในส่วนของด้านสิ่งแวดล้อม จะเป็นในเรื่องของการจัดการมลพิษทางขยะ การจัดการมลพิษทางน้ำ การจัดการมลพิษทางอากาศ และการจัดการมลพิษทางเสียง ซึ่งทั้งหมดนี้ผู้บริโภคในชุมชนเมืองส่วนใหญ่มีกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่เหมือนกัน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคใช้นั้นจะมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนนี้จะช่วยทำให้ผู้บริโภคเกิดการเรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้อย่างถูกต้องและตรงจุด ช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย และช่วยประหยัดเวลาในการแก้ไขปัญหา อีกทั้งยังเป็นการป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่จะเกิดขึ้นซ้ำในอนาคตได้อีกด้วย

กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคนิยมชมเมืองควรจะได้รับการส่งเสริมเป็นพิเศษ นั้นจะประกอบด้วย กระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพ จะเป็นในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งจะพบว่า ในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยจะไม่มีการศึกษาวิธีการใช้งานหรือวิธีการบำรุงรักษาที่ถูกต้องซึ่งอาจจะอ่านคู่มือการใช้หรือศึกษาจากอินเทอร์เน็ต จึงทำให้ ผู้บริโภคไม่เข้าใจกระบวนการใช้งานที่แท้จริง และจึงทำให้ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติผู้บริโภคจึง อาจจะใช้งานไม่ได้ดีเท่าที่ควร ไม่สามารถถึงศักยภาพของวัสดุอุปกรณ์นั้นๆมาใช้งานได้เต็มที่ และไม่สามารถยืดอายุการใช้งานของวัสดุอุปกรณ์ให้ยาวนานได้ จึงทำให้ในขั้นตอนของการติดตาม ประเมินผล ผู้บริโภคจึงไม่สามารถที่จะบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้มีสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอได้

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านการบริหารจัดการ ในเรื่องของการจรรยาบรรณ พบว่า ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคจะไม่ได้ซ้บรตามกฎจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัดและในการ จอดรถจะมีการจอดไม่ตรงกับเลนจอดรถในบางครั้ง และในขั้นตอนของการประเมินผล จากการรื้อ ร้อนในการอยู่อาศัยจึงไม่ได้มีการสังเกตการจอดรถภายในที่อยู่อาศัยว่าจอดคร่อมเลนหรือไม่ ในเรื่อง ของการบริหารส่วนกลาง พบว่า ในขั้นตอนการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคไม่ได้มี การศึกษาวิธีการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างถูกต้องและไม่มีจิตสำนึกที่ดีต่อส่วนรวมเท่าที่ควร จึงทำให้ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผล เกิดการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวก ที่ไม่มีความระมัดระวัง และไม่มีการบำรุงรักษาอันตามสมควร ในเรื่องของการจัดการระบบ น้ำ/ไฟ ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติผู้บริโภคไม่มีการเช็คกับมิเตอร์น้ำประปาและไฟฟ้า และในขั้นตอน การติดตามประเมินผล ผู้บริโภคจะเช็คแค้ใบแจ้งค่าใช้จ่ายเท่านั้นจึงทำให้บางที่เมื่อรู้ตัวก็เสียเงินไป เยอะแล้ว ในเรื่องของการจัดประชุมต่างๆ ผู้บริโภคจะตระหนักถึงปัญหาเท่านั้น แต่จะในขั้นตอนการ เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผลผู้บริโภคส่วนใหญ่จะไม่เข้า ร่วมประชุมหรือเข้าร่วมกิจกรรมใดๆด้านที่อยู่อาศัยเลย จะมีเพียงส่วนน้อยที่เข้าร่วม อาจจะเป็น เพราะการไม่ได้ติดตามข้อมูลข่าวสาร การไม่มีเวลา หรือการไม่เห็นความสำคัญของการเข้าร่วม

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านการเงิน พบว่า ในเรื่องของการบริหาร รายรับ-รายจ่าย ผู้บริโภคจะมีลักษณะที่คล้ายๆกันในเรื่องของการลงมือปฏิบัติ และการติดตาม ประเมินผลคือ ผู้บริโภคจะพยายามหารายรับในหลายๆทาง แต่ไม่ค่อยคำนึงถึงรายจ่ายที่เพิ่มขึ้น หรือ ควรเลือกใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น และไม่มีการทำบัญชีครัวเรือนเพื่อควบคุมรายรับ-รายจ่ายที่เกิดขึ้นในแต่ละ วัน ในเรื่องของการบริหารเงินออม ผู้บริโภคทราบว่า ผู้บริโภคควรมีเงินออมอย่างน้อย 10% โดย แบ่งจากรายได้ในแต่ละเดือน และควรแยกบัญชีเงินออมไว้ต่างหาก แต่ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติกับ การติดตามประเมินผลจริง ผู้บริโภคจะไม่สามารถทำได้เนื่องจากเป็นผลมาจากการบริหารรายรับ- รายจ่ายไม่ดีเท่าที่ควร ในเรื่องของการบริหารความเสี่ยง ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติและการติดตาม

ประเมินผล พบว่า ผู้บริโภคมีการบริหารความเสี่ยงทางการเงินในอัตราที่น้อย โดยเฉพาะผู้บริโภคในระดับราคาต่ำ เนื่องจากขาดสภาพคล่องทางการเงินในการนำเงินมาลงทุน

ในส่วนของการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านสิ่งแวดล้อม ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางขยะ พบว่า ในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติผู้บริโภคไม่ได้ศึกษาถึงหลักการแยกประเภทขยะที่ถูกต้องและภาวะในการรองรับที่เหมาะสม ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคจะทิ้งขยะตามความเคยชินโดยการมัดรวมกันทิ้งภายในห้องขยะ โดยไม่มีการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางอากาศ พบว่า ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มักจะละเลยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมโดยการคิดว่าการสูบบุหรี่มักจะไม่มีใครทราบในที่สาธารณะ และความเคยชินในการขับรถเป็นปกติทุกวันจึงมักจะไม่ได้สนใจว่า รถของตนนั้นได้ปล่อยมลพิษออกมารบกวนคนอื่นหรือไม่ จึงทำให้ในขั้นตอนการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคที่สูบบุหรี่มักจะสูบในพื้นที่ส่วนกลาง โดยไม่แยกไปสูบในบริเวณที่ไกลออกไป และผู้บริโภคที่ใช้รถยนต์ที่มีควันดำก็มักจะลืมในการนำรถไปตรวจสภาพรถให้ได้อยู่เสมอทุก 6 เดือน

บทที่ 6

แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยหลังจากได้วิเคราะห์ผลการศึกษาศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัย และเงื่อนไขการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง และได้วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองแล้ว จึงนำผลที่ได้มาจัดทำร่างแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้สำหรับผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยแนวทางที่ยก ร่างนี้ได้นำมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 ท่าน ตรวจสอบโดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยได้ให้คำนิยาม การอยู่อาศัยของผู้บริโภคภายในที่อยู่อาศัยตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การอยู่อาศัยของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยที่มีความพอดีในด้าน กายภาพ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อมภายในที่อยู่อาศัย ซึ่งจะส่งผลให้ ผู้บริโภคเกิดความเหมาะสมในการอยู่อาศัย โดยผู้บริโภคจะคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี รวมไปถึงการมีความรู้ และมีคุณธรรมในการอยู่อาศัยด้วย โดยแนวทางการ ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากผลการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตาม ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยทั้ง 4 ด้าน คือ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตาม ประเมินผล ผู้บริโภคจะมีการตระหนักในปัญหา โดยผู้บริโภคจะรับรู้ถึงความสำคัญของปัญหาที่อยู่ อาศัยในด้านต่างๆ ทั้งปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาด้านการเงิน และ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ว่าส่งผลกระทบต่ออยู่อาศัยของผู้บริโภคอย่างไร แต่ในขั้นตอนของการ เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผลนั้น ผู้บริโภคกลับละเลยที่ จะปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาย่างจริงจัง โดยสาเหตุเกิดจากผู้บริโภคไม่มีความรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่าง เพียงพอ ซึ่งการนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ใน 3 ขั้นตอนดังกล่าว จะช่วยให้ ผู้บริโภคเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างครบทุกขั้นตอน เพื่อสามารถที่จะแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องตรง จุด และป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นซ้ำได้ในอนาคต โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
<p>1. ด้านกายภาพ</p> <p>1.1 วัสดุอุปกรณ์</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการเตรียมสถานที่สำหรับการสาธิต วิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล โดยใช้ลานเอนกประสงค์ภายในโครงการ และจัดทำคู่มือเตรียมการใช้งานอย่างง่าย โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ทำคู่มือเพียงฉบับเดียวโดยรวบรวมวัสดุอุปกรณ์หลายๆ ชนิด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เท่าทันในการใช้งาน และพึงตนเองได้</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เห็นด้วย โดยให้มีการเตรียมพื้นที่ว่าง สำหรับให้คำแนะนำการใช้วัสดุอุปกรณ์ อย่างสมเหตุสมผลอาจจะเป็นลานสำหรับเรียนรู้กว้างๆ (สยาม เลิศลุมพลีพันธ์, 2559) ในส่วนของคู่มือ ออกจากเสริมตรงให้มีความประกอบที่ชัดเจน ใช้ภาษาง่ายๆ เน้นการพกพาเป็นหลัก เหมือนคู่มือฉบับกระเป๋ (จินตนา โลหะรัตน์, 2559)</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ จัดเตรียมสถานที่ใช้เป็นลานการเรียนรู้ แนะนำสาธิตการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่าง มีเหตุผล มีการจัดทำคู่มือการใช้งาน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เท่าทันและมีการบำรุงรักษาอย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดความปลอดภัย ประเมินในการลดอัตราการเสียหาย และค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซม วัสดุอุปกรณ์</p>
<p>ลงมือปฏิบัติ</p> <p>สอนการใช้วัสดุอุปกรณ์ในวันหยุด(เสาร์-อาทิตย์) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญมาสอน เช่นช่างของนิติบุคคล มีการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล โดยให้ผู้บริโภคแบ่งกลุ่มกันโดยได้ฝึกปฏิบัติจริงในแต่ละคน ให้เกิดความเชี่ยวชาญและเกิดทักษะ มีการพึ่งตนเองได้เมื่อใช้งาน</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ เห็นด้วย ในเรื่องของวิธีการใช้อุปกรณ์ โดยให้ผู้บริโภคเดี่ยวหรือจับคู่โดยสังเกตการใช้ตามเหตุผลของกันและกัน (ภาวิวรรณ โพธิ์สเป, 2559) มีการใช้งานวัสดุอุปกรณ์อย่าง ถูกต้อง ตามผู้ชำนาญการ และสามารถสอนผู้อื่นให้ใช้ (กุลพันธ์ แสนพิพัฒน์, 2559)</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ การฝึกใช้วัสดุอุปกรณ์จริง โดยให้ทดลองใช้อย่างสมเหตุสมผลควบคุมโดยผู้เชี่ยวชาญทั้งในเรื่องการใช้งานและการบำรุงรักษาที่ถูกต้องทำให้เกิดความปลอดภัย ประเมิน ไม่ใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย ที่สำคัญสามารถถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้อื่นได้ด้วย</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ การฝึกใช้วัสดุอุปกรณ์จริง โดยให้ทดลองใช้อย่างสมเหตุสมผลควบคุมโดยผู้เชี่ยวชาญทั้งในเรื่องการใช้งานและการบำรุงรักษาที่ถูกต้องทำให้เกิดความปลอดภัย ประเมิน ไม่ใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย ที่สำคัญสามารถถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้อื่นได้ด้วย</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>ผู้บริหารมีการตรวจสอบโดยฟังตนเองได้ และนิติบุคคลให้ช่างเข้ามาตรวจสอบวัสดุ อุปกรณ์ทุก 3 เดือน เพื่อให้เกิดความไม่ประมาท และสามารถชี้แจงอธิบายความเสียหายได้โดยสมเหตุผล ตามแผนการที่ตั้งไว้ เพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็นในการซ่อมแซมเพื่อให้เกิดความปลอดภัย</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เห็นด้วย โดยจัดให้มีการตรวจสอบโดยช่างผู้ชำนาญการเพื่อลดความสูญเสียทรัพย์สินโดยเปล่าประโยชน์ แต่เราก็ต้องเรียนรู้ด้วยตนเองด้วย (วิเชียร ชะยอมไทย,2559) วิธีการที่คล้ายอีกอย่างคือ ทำตารางตรวจสอบวัสดุ อุปกรณ์ว่า อุปกรณ์ไหนควรตรวจสอบด้วยความถี่เท่าไรและลงวันที่ไว้เป็นการรู้เท่าทันก่อนที่จะเสียหาย (กุลพันธ์ แสนพิพัฒน์, 2559)</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เน้นการตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์เป็นประจำ ทั้งจากช่างผู้ชำนาญการและเรียนรู้ที่จะตรวจสอบโดยสามารถฟังตนเองได้เพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น โดยมีการทำเป็นตารางรายการตรวจสอบร่วมด้วยว่า วัสดุอุปกรณ์ใดควรมีความถี่ในการตรวจสอบเมื่อใด เพื่อความเหมาะสมในการตรวจสอบและไม่เสียทรัพยากรเวลาโดยเปล่าประโยชน์</p>
<p>2. ด้านการบริหาร</p> <p>จัดการ</p> <p>2.1) การบริหาร</p> <p>การจราจร</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>นิติบุคคลมีการเตรียมสื่อต่างๆ เช่น ป้าย แผ่นพับเพื่อสื่อสารถึงผู้บริโภคในเรื่องการบริหารจัดการด้านการจราจร ทั้งในเรื่อง การขับรถ การจอดรถ มีการขับซ้โดยใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์และมีการจอดรถ โดยรู้จักประมาณตน แบ่งปันให้ผู้อื่นจอด โดยสร้างจิตสำนึกที่ดี</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>เห็นด้วย แต่อยากให้เน้นในเรื่องจิตสำนึกควบคู่กันไป การเตรียมป้ายต่างๆ เตรียมเนื้อหาลงในโลกออนไลน์ ต้องแสดงให้เห็นถึงการสร้างจิตสำนึกที่ดี ตามตรรกะเหตุผลจริงๆด้วย (สหรับ ตั้งศักดิ์จรรยา, 2559) และมีการเตรียมจุดจอดรถ จุดกลับรถสำหรับแขกที่มาหาด้วย</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>มีการจัดเตรียมเนื้อหาลงในป้ายประกาศ และอินเทอร์เน็ตโดยเน้นเรื่องระเบียบ การจราจร อธิบายถึงตรรกะในการปฏิบัติ ตามกฎหมายจราจรอย่างมีเหตุผลและมีจิตสำนึกที่ดี มีการเตรียมสถานที่สำหรับรองรับ การติดประกาศอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ของผู้บริโภค</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>ติดป้ายสัญลักษณ์พร้อมข้อความภายในที่อยู่อาศัย และมีรปภ.คอยให้คำแนะนำตลอดเวลา ทั้งในเรื่องของการเดินรถ และการจอดรถ โดยเสริมความรู้ในเรื่องการขับอย่างเหมาะสม ขับอย่างพอดี ไม่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล รู้เท่าทันในการปฏิบัติตามกฎหมายมากกว่าเหตุผล เพื่อให้การปฏิบัติตามกฎหมายจราจรเพื่อไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>เห็นด้วย แต่ขอเสริมว่า ทำบทลงโทษและจำกัดความเร็วของรถในการขับภายในที่อยู่อาศัย บางคนขับตามอารมณ์เป็นหลัก ไม่มีเหตุผลในการขับซึ่งตามมารยาทการอยู่ร่วมกัน (จินตนา โสหารัตน์, 2559) และเรื่องการจอดรถอย่างนำรถมาจอดเกินโควต้าและมีการหาที่ว่างสำหรับที่จอดรถแขกที่มาเยือนโดยเฉพาะ (กิติรัตน์ วชิรแพทย์, 2559)</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>รปภ.คอยให้คำแนะนำกับผู้บริโภคที่ไม่เข้าใจ โดยให้ความรู้ในเรื่องป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้บริโภคขับรถอย่างมีเหตุผล และมีบทลงโทษอย่างชัดเจนสำหรับผู้บริโภคที่กระทำผิดกฎจราจร หากที่ว่างสำหรับจอดรถของแขกโดยบอกกล่าวให้กับผู้บริโภค และจัดโควต้ารถติดเกออร์จอตลอด เพื่อให้เกิดความพอเพียงร่วมด้วย</p>
<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>มีเจ้าหน้าที่คอยติดตามตรวจสอบปัญหาด้านการจราจรตลอดเวลา เช่น รปภ.เจ้าหน้าที่บริหารอาคาร และสามารถกล่าวตักเตือนผู้กระทำผิด และให้ความรู้ในสิ่งที่ถูกต้องในการบริหารการจราจร มีแบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เห็นด้วย ในเรื่องการทำเจ้าหน้าที่ให้ความรู้ตามจุดต่างๆ เพราะผู้บริโภคอาจทราบได้ด้วยตนเองทั้งหมด (สมบัติ แสงรัฐกาญจนสิน, 2559) ในส่วนคำถามแบบแสดงความคิดเห็นควรเป็นคำถามปลายเปิดเพราะปัญหาด้านการจราจรจะมีความหลากหลายกว่าปัญหาอื่นๆ</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เจ้าหน้าที่นิติบุคคลหรือรปภ.ประจำตึกคอยตรวจสอบ พร้อมคอยให้คำแนะนำให้ท่านดำเนินการจราจรแก่ผู้บริโภคเพื่อให้เกิดความพอประมาณในการขับ และมีการรู้เท่าทันโดยมีแบบสำรวจปลายเปิดให้ผู้บริโภคตรวจสอบปัญหาโดยสามารถพึ่งตนเองในการแก้ไขปัญหาได้</p>	

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
2.2) การบริหารถึงอำนาจความสะอาด	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>นิติบุคคลมีการประสานงานกับผู้ดูแลประจำตัวต่างๆ เพื่อบอกกล่าวกับผู้บริโภค มีการจัดเตรียมใบปลิวหรือสติ๊กเกอร์สำหรับให้ความรู้ มีผู้เชี่ยวชาญคอยให้ความรู้ประจำในแต่ละจุด เพื่อให้เกิดการใช้อย่างมีประสิทธิภาพและลดความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>เห็นด้วย ในเรื่องการเตรียมกำลังคนที่มีความเชี่ยวชาญประจำตัวอำนาจความสะอาดต่างๆ (มูลนิธิ กูแลกัค, 2559) จะช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น ใช้งานอย่างถูกต้องตามเหตุผล ดีกว่าการลงมือลงถูกด้วยตนเอง (ภาวิธรรม โพรส, 2559) ทำที่สุดผู้บริโภคจะใช้งานเป็นอย่างดี</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>การเตรียมผู้เชี่ยวชาญประจำตัวต่างๆ ของสิ่งอำนวยความสะดวก นอกจากจะช่วยให้คำแนะนำแล้ว ยังต้องทำตนเป็นแบบอย่างให้ผู้บริโภคได้สัมผัส และการที่ผู้บริโภคเท่าทันใช้สิ่งอำนวยความสะดวกได้อย่างมีเหตุผล จะช่วยให้เกิดความพอประมาณในการใช้งานด้วย</p>
<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>ผู้บริโภคจะเรียนรู้จากป้ายต่างๆ ซึ่งในทางปฏิบัติควรเสริมในเรื่องของการควบคุมการใช้งานร่วมด้วย เช่น การใช้สติกเกอร์สำหรับการเข้าใช้งาน การจำกัดเวลาในการเล่น รวมถึงการให้ผู้เชี่ยวชาญให้ความรู้โดยการจัดเป็นกลุ่มเพื่อที่จะคอยให้คำปรึกษาและเรียนรู้ร่วมกันอย่างรู้เท่าทัน</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>เห็นด้วย ขอเสริมว่า การใช้สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวก ถ้ามีผู้บริโภคที่คอยให้คำปรึกษากันและกัน ใช้ด้วยกัน จะทำให้ช่วยกันดีกันเมื่อใช้งานผิดพลาด (วิเชียร ชะเอมไทย, 2559) และจะทำให้เกิดจิตสำนึกขึ้นมาว่า ควรจะแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ใช้งานบ้าง และเป็นการประมาณตนเอง (สิริภาพ เกียรติพลพจน์, 2559)</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>ผู้บริโภคมีการใช้สิ่งอำนวยความสะดวก โดยการแบ่งปันให้กัน โดยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คอยปรึกษาเรื่องวิธีการใช้งานที่ถูกต้อง ตามการให้ความรู้ของเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะทำให้เกิดการรู้เท่าทันในการใช้งาน และมีการใช้งานอย่างรอบคอบ มีการรู้จักวิธีการบำรุงรักษาอย่างถูกต้อง</p>	

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p>ติดตามประเมินผล ผู้เชี่ยวชาญสามารถตรวจสอบการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกได้โดยยึดถือหลักการอำนวยความสะดวกของผู้บริโภคและการใช้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสังเกตการใช้งานและควมถึในการขอคำปรึกษาว่ามีมากขึ้นหรือน้อยลงเพียงใด และมีการตรวจสอบการใช้งานทุก 3 เดือน และสอบถามความคิดเห็นที่จำเป็น</p>	<p>ติดตามประเมินผล เห็นด้วย โดยเฉพาะการวัดจากคำปรึกษาของผู้บริโภค ถ้ามีแนวโน้มในการปรึกษาน้อยลงเท่ากับว่า ผู้บริโภคเริ่มเรียนรู้และพึ่งตนเองได้แล้ว (สยามเลิศภูมิพันธ์, 2559) แต่ขอเพิ่มเติมว่า สิ่งอำนวยความสะดวกควรตรวจสอบทุกเดือนจะมีความละเอียดกว่า (ภาวิวรรณโพธิสป, 2559)</p>	<p>ติดตามประเมินผล วิธีการตรวจสอบที่ได้ผล คือ การวัดจากควมถึในการขอคำปรึกษาของผู้บริโภคว่ามีจำนวนน้อยลงหรือไม่ และผู้บริโภคมะเกิด การรู้เท่าทันในการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกสะดวกได้ดีขึ้น และมีเหตุผลในการใช้งานเพิ่มขึ้นตามลำดับ อีกทั้งการแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ใช้งานตามเวลาที่เหมาะสมก็จะทำให้สังเกตได้</p>
<p>2.3) การมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัย</p>	<p>ตระหนักในปัญหา นิติบุคคลมีการนำภาพหรือของต่างๆ มาให้คำแนะนำ ในเรื่องของการทำงานที่ทุกคนมีส่วนร่วมในการร่วมกันตัดสินใจที่จะแก้ไขปัญหาภายในที่อยู่อาศัย จนทำให้ปัญหานี้ๆ บานปลายขึ้นมา และทำให้เกิดความไม่พอประมาณ เสียค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น</p>	<p>ตระหนักในปัญหา เห็นด้วย แต่เสริมว่า วิธีการที่จะทำให้เกิดการตระหนักในปัญหาได้ชัดเจนที่สุดคือ การนำสิ่งที่เป็นผลเสียมาทำให้เกิดความตระหนัก (กิติรัตน์ วัชรแพทย์, 2559) ว่าถ้าเรามีส่วนร่วมภายในที่อยู่อาศัย เราจะต้องประสบเจอปัญหาด้านที่อยู่อาศัยต่างๆ (จินตนา โลหะรัตน์, 2559)</p>	<p>ตระหนักในปัญหา การส่งเสริมให้ผู้บริโภคตระหนักในปัญหาเจ้าหน้าที่ๆ เกี่ยวกับข้ออาจจะนำไปปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพและเสียง ที่ก่อให้เกิดความไม่เพียงพอและเกิดผลเสียต่างๆ ภายในที่อยู่อาศัยมาให้ผู้บริโภคได้เกิดการรู้เท่าทันถึงโทษของปัญหาเหล่านี้ถ้าไม่มีส่วนร่วมภายในที่อยู่อาศัย</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>ผู้บริหารมีแนวทางการติดตามประเมินผลได้ด้วยตนเอง โดยเมื่อได้เกิดกระบวนการเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมแล้วก็สามารถติดตามดูการดำเนินงานของบุคคลทั้งในเรื่องการบริหารจัดการงบประมาณต่างๆ เพื่อให้เกิดความพอประมาณในการใช้จ่าย ว่ามีการใช้เงินในการทำกิจกรรมสมเหตุสมผลหรือไม่</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>เห็นด้วย แต่เสริมว่า ผู้บริหารมีการติดตามประเมินผลด้วยตนเอง จะดีกว่า การตรวจสอบจากกานิติบุคคลแล้วมาแจ้งผล เพราะจะเป็นการร่วมตรวจสอบทั้งสองฝ่าย (วิเชียร ชะเอมไทย, 2559) การหมั่นติดตามประเมินผลจะช่วยให้เกิดความพอเพียงในเรื่องการใช้จ่ายได้เป็นอย่างดี (สิริภาพ เกียรติพลพจน์, 2559)</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>การติดตามประเมินผลจากผู้บริโภคโดยตรงเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยการตรวจสอบความมีเหตุผลในการใช้จ่ายผ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์ต่างๆ ผ่านสื่อออนไลน์คอยตรวจสอบผลการดำเนินงานเพื่อช่วยเพิ่มความพอเพียงในการใช้จ่ายได้ยิ่งขึ้น เกิดการนำไปใช้พัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุด</p>
<p>3. ด้านการเงิน</p> <p>3.1 รายรับ</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>การวางแผนในการทำบัญชีจำลองการหารายรับจากสถานการณ์จริงมาให้ผู้บริหารได้ฝึกทำ อาจจะทำเป็นใบกระดาษ A4 วางตามจุดสำคัญต่างๆ มีการทำผังในการหารายรับในหลายๆ ทางให้แก่ผู้บริหาร มีเรียนรู้ด้านทักษะการบริหารรายรับให้เกิดความพอดี</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>มีการวางแผนทางการเงินที่ดีโดยเจ้าหน้าที่การเงินของโครงการ มีการทำ Mind Map เพื่อหาที่มาของรายรับ เพื่อให้เกิดความพอเพียงต่อรายจ่าย (บุณพริกา บุณภักดิ์, 2559) มีการเตรียมคำอธิบายไว้สำหรับผู้บริโภคที่สนใจหาความรู้เพิ่มเติม</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>การวางแผนการบริหารรายรับ ควรให้ความสำคัญกับแหล่งที่มาของรายรับ ผู้บริโภคควรมีการจัดทำ Mind Map เพื่อให้เห็นถึงเส้นทางกำไรเฉลี่ยของกระแสเงินสด ทำให้สามารถหารายรับได้ในหลายๆ ทางเพื่อก่อให้เกิดความไม่ประมาท</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>มีการเชิญวิทยากรจากสถาบันทางการเงินต่างๆ มาให้ความรู้ในเรื่องรายรับเพื่อให้เกิดความสามารณ์ในการบริหารรายรับ มีการส่งเสริมให้เกิดความพอประมาณในเรื่องของรายรับมีการคำนวณรายรับอย่างมีเหตุผล โดยหารายรับในหลายๆ ทาง เพื่อให้เกิดความไม่ประมาทในชีวิต</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>เห็นด้วย แต่เสริมว่า การบริหารรายรับที่ต้นนี้ ควรมีการฝึกปฏิบัติจริงมีการเรียนรู้จากประสบการณ์ซึ่งกันและกัน (สยามเลิศคุณพลพันธ์, 2559) และมีการจับกลุ่มของผู้บริโภคเองเพื่อซักถาม แะจะประสบการณ์ในเรื่องรายรับกัน และจะทำให้รู้ว่าเรามีความถนัดด้านไหนด้วย (สทธิธ ตั้งสังจธรรม, 2559)</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>การให้ความคำญกับการแชร์ประสบการณ์ด้านการบริหารรายรับของผู้บริโภคเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้บริโภคจะมีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน จะทำให้เห็นภาพในวงกว้างเพื่อส่งเสริมซึ่งกันและกัน ถ้ามีการหารายรับได้เพิ่มขึ้นทำให้มีรายได้เพียงพอกับรายจ่ายเพิ่มขึ้น</p>
	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>การทำบัญชีทางการเงินเป็นสิ่งที่จะช่วยให้มีการรู้เท่าทันถึงวิธีการที่จะทำให้มีรายรับที่พอดีในแต่ละเดือน รู้ถึงความสามารถของตนในการหารายได้ และเป็นการตรวจสอบบัญชีรายรับให้อยู่ในเกณฑ์ที่มีความพอดีอยู่เสมอ</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เห็นด้วย สิ่งเดียวที่จะบริหารรายรับได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ การตรวจสอบด้วยการจัดทำบัญชีรายรับ มีการลงข้อมูลทางการเงินทุกวัน และมีการสรุปทุกเดือน (สิริภาพ เกียรติพลพันธ์, 2559) (จินตนา โลหะรัตน์, 2559) และ (สมบัติแสงรัฐกาญจนสิน, 2559)</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>ผู้บริโภคมีการจัดทำบัญชีรายรับเป็นประจำอยู่เสมอ มีการลงข้อมูลทางการเงินเพื่อตรวจสอบในแต่ละวัน และทำการสรุปยอดบัญชีทุกเดือน เพื่อเป็นการตรวจสอบว่ามีรายรับเพียงพอต่อรายจ่ายในแต่ละเดือนหรือไม่</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
3.2 ระบายจ่าย	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ทางการเงินของโครงการมีการให้ความรู้ในเรื่องการวางแผนเรื่องค่าใช้จ่ายตามอัตราประโยชน์เพื่อให้เกิดความพอดีในการใช้ชีวิตประจำวัน การรักษาสภาพคล่องทางการเงินที่ดี เพื่อให้เกิดความพอประมาณในการใช้จ่าย</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ เห็นด้วย ว่าการวางแผนการใช้จ่ายของผู้บริโภค จะทำให้รู้ค่าสิ่งใดควรซื้อหรือไม่ควรซื้อ สิ่งใดเป็นสิ่งจำเป็นจริงๆ (กุลพันธ์ แสนพิพัฒน์, 2559) สิ่งที่จะทำให้เกิดกระบวนการใช้จ่ายน้อยลง คือ ให้เห็นโทษของการใช้จ่ายเกินตัว (ภาวิธรรม โพธิสพ, 2559)</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การวางแผนการใช้จ่ายของผู้บริโภคทำได้ โดยให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ในเรื่องของการใช้จ่ายเกินตัวทำให้เกิดหนี้สิน และให้เกิดความรู้เท่าทันในเรื่องของการใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นประโยชน์เท่านั้น จะทำให้เกิดความพอเพียงในเรื่องของการวางแผนทางการเงิน</p>
	<p>ลงมือปฏิบัติ การให้ความรู้ในเรื่องของรายจ่าย นอก จาก ความรู้ในเรื่องการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในเรื่องรายจ่าย ไม่เชื่อของอิงตามกระแสนิยม มีการใช้เหตุผลได้ตรงต่อว่าสิ่งของใดมีความจำเป็นที่ต้องจ่ายจริงๆ หรือไม่ ยังมีภาษีให้เห็นโทษของการใช้จ่ายเกินตัวด้วย</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ การปฏิบัติในเรื่องรายจ่ายที่สำคัญคือ การสร้างการรับรู้ตามสื่อต่างๆ เช่น ทางออนไลน์ ซึ่งเห็นโทษของการใช้จ่ายเกินตัว เช่น ทำเป็นตัวการ์ตูนเคลื่อนไหว ซึ่งเห็นถึงโทษจากปัจจัยต่างๆ ที่จะเป็นอุปสรรคในเรื่องสภาพคล่องทางการเงิน (สิริภาพ เกียรติพลพจน์, 2559)</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ การชี้ให้เห็นถึงปัญหาการใช้จ่ายเกินตัว ไม่ว่าจะมาจากผู้มีประสบการณ์มาแล้วให้ฟัง หรือการใช้สื่อออนไลน์ในการทำภาพเคลื่อนไหวเพื่อให้เห็นสาเหตุของปัญหานั้น ย่อมทำให้ผู้บริโภคมีวินัยในการใช้จ่ายมากขึ้นซึ่งจะทำให้เกิดความปลอดภัย</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>การติดตามสภาพคล่องทางการเงินโดยการทำ Check List รายจ่ายที่จะทำให้เกิดความพอดี เกิดความไม่พอเพียง โดยตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อให้เกิดความประมาณตนมากขึ้นในการใช้จ่าย และทำให้เกิดการรู้เท่าทันซึ่งทำให้เกิดรายได้เพียงพอต่อรายจ่าย</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>เห็นด้วย การทำ Check List รายจ่ายที่ไม่จำเป็นเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะทำให้เตือนต่อให้เราเห็นลู่ออกไป (ภาวิวรรณ รายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป (ภาวิวรรณ โพธิสพ, 2559) มีการคิดรายจ่ายที่ไม่เกิน 80% ของรายได้จะเป็นสิ่งที่ดี (วิเชียร ขะเอมไทย, 2559)</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>การติดตามด้วยการทำ Check List รายจ่ายที่ไม่จำเป็นเป็นสิ่งที่ดีที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นได้ในผู้ประกอบการทุก ๆ ไป ถ้าผู้ประกอบการประมาณรายจ่ายของตนให้ไม่เกิน 80% ของรายได้จะเป็นสิ่งที่ดี</p>
<p>3.3 เงินออมและการลงทุน</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>นิติบุคคลมีการเชิญวิทยากรเพื่อให้ความรู้ในเรื่องเงินออมกับภาวะการพึ่งตนเองได้ เพื่อให้เกิดความไม่ประมาททางการเงิน และเกิดความพอเพียงด้านการใช้จ่าย มีการนำเงินบางส่วนเพื่อไปลงทุนเป็นการบริหารความเสี่ยง</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>เห็นด้วย แต่ขอเน้นในเรื่องการบริหารความเสี่ยงด้วยการลงทุนที่เหมาะสม ควรให้ความรู้เช่นการเชิญวิทยากรจากสถาบันการเงินโดยตรงมาให้ความรู้ (สิริภพ เกียรติพลพจน์, 2559) จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม บางครั้งอาจจะไม่เพียงพอ (จินตนา โลหะรัตน์, 2559)</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>มีการวางแผนให้ความรู้โดยวิทยากรจากสถาบันทางการเงินมาให้ความรู้ในเรื่องการออมเงินและการลงทุนว่า ด้านไหนจะเหมาะสมกับเรามากที่สุด เพราะการประมาณตนในการลงทุนของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p>ลงมือปฏิบัติ</p> <p>ฝึกทดลองทำจริงในการลงทุน เช่น มีการจำลองเกมการลงทุน โดยอาจจะไปในสถานที่ต่างๆ เพื่อหาความรู้และลงลงทุนจริง เช่น ตลาดหลักทรัพย์ หรือธนาคาร เป็นต้น โดยคำนึงถึงการประมาณตนด้วย ไม่ลงทุนจนเกินตัว ซึ่งจะช่วยให้ขาดสภาพคล่องที่พอดี</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ</p> <p>เห็นด้วย โดยเฉพาะเกมการลงทุนตอนนี้มีความแพร่หลายมาก เช่น การลงทุนในหุ้น การลงทุนในกองทุนต่างๆ เช่น ทองคำ เป็นต้น (กิตติรัตน์ วัชรแพทย์, 2559) เพื่อให้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงกับสถานการณ์ปัจจุบันของตน (สยามเลิศลุมพลีพันธ์, 2559)</p>	<p>ลงมือปฏิบัติ</p> <p>การใช้เกมการลงทุนจำลองสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยลงทุนจริง และการให้ความรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้บริโภคที่เคยลงทุนและสามารถออมเงินได้ จะช่วยทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้เท่าทันในการบริหารความเสี่ยงทางด้านการเงินของที่อยู่อาศัย</p>
	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>นิติบุคคลมีการติดตามข้อมูล เช่น ในการเชิญวิทยากรต่างๆ มาลองดูผลโดยการถามเป็นแบบสอบถาม หรือดูจากการมาจ่ายค่าส่วนกลางว่า ผู้อยู่อาศัยมีสภาพคล่องที่ดีขึ้นหรือไม่ และตรวจสอบจากผู้บริโภคว่า ผลตอบแทนจากการลงทุนเบื้องต้นเป็นอย่างไร</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>เห็นด้วย โดยมีการดูข้อมูล Feed Back ของผู้บริโภคว่า มีกระแสในเรื่องการออมเงินและการลงทุนในทิศทางที่ดีขึ้นหรือไม่ (กิตติรัตน์ วัชรแพทย์, 2559) ดูความสามารถในการชำระเงินส่วนกลางเพื่อเป็นการ Recheck อีกทางหนึ่ง (สยามเลิศลุมพลีพันธ์, 2559)</p>	<p>ติดตามประเมินผล</p> <p>การตรวจสอบโดยนิติบุคคล เช่น เรื่องการดูอัตราการค้าของค่าส่วนกลางโดยรวมของผู้บริโภค การดูจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคในเรื่องของการบริหารความเสี่ยงด้านการลงทุนและการออมเงิน</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
<p>4. ด้านสิ่งแวดล้อม</p> <p>4.1 การจัดการมลพิษทางขยะ</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>นิติบุคคลมีการให้ความรู้ในเรื่องการคัดแยกขยะและมีการเตรียมถังขยะแต่ละประเภทให้พอดี มีการประเมินตนเองในการใช้สิ่งของใดๆ เพื่อช่วยลดอัตราการเกิดขยะ และมีการเตรียมการคัดแยกขยะ โดยการศึกษาเรียนรู้และนิติบุคคลอาจจะให้ความรู้ผู้ประกอบการด้วยอีกทาง</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>เห็นด้วย อันดับแรกต้องเตรียมถังขยะให้พร้อมทั้ง 4 ประเภทก่อนสำคัญมาก (สหรับถังสีจรรยา, 2559) ให้ความรู้ในเรื่องการคัดแยกขยะที่ถูกต้องว่า ต้องคัดแยกอย่างไรที่จะเหมาะสม มีการอธิบายให้เห็นภาพประกอบ (จินตนา โลหะรัตน์, 2559)</p>	<p>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</p> <p>นิติบุคคลจัดเตรียมถังขยะให้ครบทั้ง 4 ประเภท พร้อมทั้งติดคำอธิบายให้ชัดเจน มีการให้ความรู้การคัดแยกประเภทของขยะอาจจะเป็นใบปลิวหรือทำเป็นภาพใน Page เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง</p>
	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>สร้างการรู้เท่าทันโดยการเรียนรู้จากสื่อต่างๆ และมีการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อให้เกิดการใช้อย่างมีเหตุผลและเกิดความเพียง มีการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเองเพื่อให้เกิดความพอประมาณและมีเหตุผลในการทิ้งขยะ</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>เห็นด้วย แต่อันดับแรก คือ เรื่องจิตสำนึก เราควรปลูกฝังจิตสำนึก เช่น จากการพูดจาเข้าตอนการประชุม การลงเนื้อหาเกี่ยวกับจิตสำนึกการทิ้งขยะใน Page บ่อยๆ (สยาม เลิศลุมพลีพันธ์, 2559) เพื่อให้เกิดการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีเกี่ยวกับการบริหารจัดการขยะ (บุณศรีกา นุสภักดิ์, 2559)</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u></p> <p>การสร้างจิตสำนึกในเรื่องการจัดการมลพิษทางขยะของผู้บริโภคเป็นสิ่งสำคัญ จิตสำนึกอาจปลูกฝังด้วยการชี้ให้เห็นถึงปัญหาของมลพิษทางขยะ เช่น จากการผลิตด้วยกัน การประชาสัมพันธ์ผ่าน Page ใน Facebook เป็นต้น เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดการร่วมมือกันในเรื่องขยะ</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>นิติบุคคลมีการตรวจสอบติดตามปริมาณขยะที่ลดลง โดยดูเป็นประจำทุกวัน ผู้บริโภคมีการลดขยะที่ไม่จำเป็นอย่างต่อเนื่องหรือไม่ เพื่อความปลอดภัยในการบริโภค และคอยให้แนะนำในเรื่องการรีไซเคิลขยะอย่างต่อเนื่อง</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>เห็นด้วย โดยเฉพาะนิติบุคคลต้องตรวจสอบปริมาณขยะอย่างต่อเนื่องว่าจำนวนการใช้ขยะที่ไม่จำเป็นลดลงหรือไม่ (กิตติรัตน์ วัชรแพทย์, 2559) และมีการคัดแยกขยะที่ถูกต้องหรือไม่ อีกทั้งภาชนะที่ใช้ในการรองรับขยะ เช่น ถูดำ ก็ควรมีประสิทธิภาพมีความแข็งแรงทนทานต่อน้ำหนักขยะด้วย (สทริต ดั่งสังจรรย์ธรรม, 2559)</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u></p> <p>การติดตามด้านปัญหามลพิษขยะ ต้องกระทำร่วมกันทั้งจากนิติบุคคลและผู้บริโภค นิติบุคคลควรตรวจสอบขยะทุกวัน ดูปริมาณการใช้ขยะที่ไม่จำเป็น ผู้บริโภคก็ต้องคอยประเมินตนเองในการใช้ขยะและคัดแยกขยะอย่างมีเหตุผลอยู่เสมอ</p>
<p>4.2 การจัดการมลพิษทางอากาศ</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>การเตรียมสถานที่สำหรับ Smoking Zone เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกโครงการที่อยู่อาศัย และการทำภาพเกี่ยวกับโทษของการสูบบุหรี่ รวมถึงการเตรียมเนื้อหาทางวิชาการ เกี่ยวกับอัตราความเข้มข้นของมลพิษควันดำ ในการชื้อยานพาหนะ</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>เห็นด้วย สำหรับการจัดโซนสำหรับสูบบุหรี่โดยเฉพาะ และการเตรียมเครื่องมื่อสำหรับตรวจวัดมลพิษเป็นการจัดการมลพิษทางอากาศอย่างมีเหตุผล แต่ที่สำคัญที่สุดคือ เรื่องการสร้างจิตสำนึกสาธารณะ (วิเชียร ชะเอมไทย, 2559) (สมบัติ แสงรัฐกาญจน์สิน, 2559)</p>	<p><u>เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ</u></p> <p>มีการเตรียมเครื่องมื่อสำหรับจัดการมลพิษทางอากาศเพื่อวัดปริมาณมลพิษทางอากาศที่เกิดจากควันดำจากยานพาหนะและการสูบบุหรี่ และนิติบุคคลชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดทำเอกสารเพิ่มเติมขึ้น โดยสร้างการตระหนักร่วมกันภายในที่อยู่อาศัย</p>

หัวข้อ	ร่างแนวทาง	ความเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ	สรุปแนวทาง
	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u> เจ้าหน้าที่ทำการสาธิตให้เห็นถึงโทษของมลพิษทางอากาศ เช่น การทดสอบต่างๆ เพื่อให้ทุกคนหลีกเลี่ยงวิธีการทำให้เกิดปัญหามลพิษ เช่น การสูบบุหรี่ การใช้ยานพาหนะที่มีควันดำ เพื่อป้องกันปัญหาด้านสุขภาพ มีการใช้ยานพาหนะอย่างมีเหตุผล มีการตรวจเช็คอยู่เสมอ</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u> เห็นด้วย การสาธิตให้เห็นถึงโทษของมลพิษทางอากาศเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อชี้ให้เห็นโทษก็ควรสอดแทรกเนื้อหาที่ควรกระทำเพื่อไม่ให้เกิดมลพิษทางอากาศไปด้วย (ภาวิวรรธน์ โพธิสพ, 2559) มีการให้รางวัลแบบอย่างผู้ที่ซื้อมาตามกฎจราจรด้วยก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจ (จินตนา โทหะรัตน์, 2559)</p>	<p><u>ลงมือปฏิบัติ</u> การสาธิตของเจ้าหน้าที่ให้เห็นถึงโทษของมลพิษทางอากาศเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้บริหารได้รับรู้ก็จะเกิดการปฏิบัติที่มีจิตสำนึกที่ดีขึ้น โดยไม่กระทำการใดๆ ให้เกิดมลพิษทางอากาศอันเป็นการรบกวนตนเองและผู้อื่นภายในที่อยู่อาศัย การคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นแบบอย่างก็เป็นสิ่งที่น่ากระทำ</p>
	<p><u>ติดตามประเมินผล</u> การตรวจสอบปริมาณมลพิษทางอากาศ เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับที่อยู่อาศัยทุกที่ ควรมีการวัดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ทุกเดือน เพื่อตรวจสอบภาวะโลกร้อน และผู้บริหารต้องช่วยกันสอดส่องดูแลเพื่อให้เกิดการบริหารจัดการด้านมลพิษทางอากาศอย่างมีเหตุผล</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u> มีการตรวจสอบก๊าซพิษต่างๆ ที่ออกมาจากท่อไอเสียของรถยนต์เพราะเป็นการสิ้นเปลืองพลังงานโดยใช่เหตุก่อให้เกิดความไม่พอเพียง และทำให้เกิดภาวะโลกร้อน (สยาม เลิศคุณพิลพันธ์, 2559) การช่วยกันสอดส่องดูแลและสร้างจิตสำนึกเป็นสิ่งที่ดีต้องทำควบคู่กัน (กิติรัตน์ วชิรแพทย์, 2559)</p>	<p><u>ติดตามประเมินผล</u> มีเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการคอยตรวจวัดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ภายในที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ ให้ผู้บริหารเฝ้าระวังที่อยู่อาศัยคอยช่วยกันตรวจสอบมีการใช้ยานพาหนะอย่างมีเหตุผล ช่วยกันสอดส่องดูแลสร้างจิตสำนึกภายในที่อยู่อาศัย เพื่อให้เกิดความเพียงพอและไม่กระทบกับผู้อื่นเดือดร้อน</p>

จากผลการวิจัย แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้สำหรับผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านกายภาพตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ผู้บริโภคควรได้รับการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ โดยในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ควรมีการเตรียมสถานที่ต่างๆ เช่น ลานเอนกประสงค์ หรือใต้ลานจอดรถ เพื่อสร้างเป็น “ลานการเรียนรู้” เพื่อเตรียมการสาธิตการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล เพราะการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล จะช่วยยืดอายุการใช้งานของวัสดุอุปกรณ์ทำให้เกิดความพอประมาณได้ตามมา ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ให้ผู้บริโภคมีความรู้เท่าทันสามารถฝึกใช้วัสดุอุปกรณ์โดยพึ่งตนเองได้ โดยมีการทดลองใช้จริงและมีผู้เชี่ยวชาญคอยควบคุมอยู่ข้างๆ เพื่อใช้งานให้สมเหตุสมผลกับคุณสมบัติ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคต้องดำรงตนในการอยู่อาศัยด้วยความไม่ประมาท มีภูมิคุ้มกันที่ดีคอยตรวจเช็ควัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ มีการรู้เท่าทันในการบำรุงรักษา โดยการทำเป็นตาราง Check List คอยตรวจสอบว่า วัสดุอุปกรณ์ใดจะต้องมีการตรวจสอบเป็นระยะเวลาเท่าใด เพราะแต่ละวัสดุอุปกรณ์จะมีอายุการใช้งานที่ไม่เท่ากันเพื่อความไม่ประมาทในการอยู่อาศัย เนื่องจากถ้าเราใช้งานวัสดุอุปกรณ์และมีการบำรุงรักษาอย่างสมเหตุสมผล ก็จะเกิดความพอประมาณได้ในระยะยาว

2. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านการบริหารจัดการตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของการบริหารการจราจร ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลจะมีส่วนสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้บริโภคเกิดภูมิคุ้มกันที่ดี คือ มีการรู้เท่าทันและสามารถปรับตัวได้ในเรื่องการจราจร โดยมีการจัดเตรียมป้ายสัญลักษณ์ด้านการจราจรให้ชัดเจน มีการให้ความรู้คุณธรรมในการขับขี่ยานพาหนะภายในที่อยู่อาศัยโดยผ่านสื่อและสัญลักษณ์ต่างๆ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ เมื่อผู้บริโภคได้เห็นสื่อสัญลักษณ์ต่างๆ แล้วก็จะเกิดจิตสำนึกขึ้น ทำให้เกิดการขับขี่ยานพาหนะอย่างมีเหตุผล แต่อาจจะต้องให้ความรู้เพิ่มเติมสำหรับคนที่ไม่เข้าใจโดยการมีรปภ. ประจำตามจุดต่างๆ เพื่อคอยเตือนให้ผู้บริโภคเกิดการประมาณตนในการขับขี่ยานพาหนะมากขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผลผู้บริโภคควรมีการตรวจสอบด้วยตนเองทุกครั้ง เช่น ในการขับขี่ยานพาหนะใดๆ ต้องควบคุมอารมณ์ไม่ให้อยู่เหนือเหตุผล และในเรื่องของการจอดรถก็ต้องแบ่งปันเอื้อเฟื้อให้ผู้อื่นได้จอดบ้าง ในเรื่องของการบริหารสิ่งอำนวยความสะดวก ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการตระเตรียมอุปกรณ์ให้ครบพร้อมและเตรียมผู้เชี่ยวชาญในการสอนเพื่อให้เกิดความรู้เท่าทันในการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีเหตุผล ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการรวมกลุ่มพูดคุยช่วยเหลือกันระหว่างผู้บริโภคในการใช้งาน มีการประมาณตนในการใช้งานเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว ในส่วนของการติดตามประเมินผล เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญมีการวัดจากความถี่ในการปรึกษา หรือวัดจากพฤติกรรมของผู้บริโภคว่า มีการรู้เท่าทันในการใช้งานและมีการ

แบ่งปันมากนักน้อยเพียงใด ในเรื่องของความร่วมมือในที่อยู่อาศัย ขั้นตอนของการตระหนักในปัญหาพบว่า ผู้บริโภคต้องเกิดความตระหนักรู้เท่าทันถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับการมีส่วนร่วม ในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลอาจจะต้องเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์มากขึ้น เช่น สื่อออนไลน์ ป้ายประกาศ เตรียมเนื้อหาที่จะถ่ายทอดให้ผู้บริโภคเกิดความรู้อำนาจเท่าทันในการใช้สิทธิ์ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคต้องรู้จักประมาณตนในการใช้สิทธิ์และหน้าที่ของตนที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และการถ่ายทอดของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายโดยอธิบายอย่างมีเหตุผล ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการตรวจสอบแบบต่างๆ ผ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์ ผ่านสื่อออนไลน์ คอยตรวจสอบผลการดำเนินงานเพื่อจะช่วยเหลือเพิ่มความพอประมาณในการใช้จ่ายได้ถึงขั้น

3. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านการเงินตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพบว่า ในเรื่องของการบริหารรายรับ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคควรมีการจัดทำ Mind Map เพื่อให้เห็นถึงเส้นทางการไหลเวียนของกระแสเงินสด ทำให้สามารถหารายรับได้ในหลายๆ ทางเพื่อก่อให้เกิดความไม่ประมาท ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการจัดกลุ่มในการแชร์ประสบการณ์การหารายได้หลักและรายได้เสริมอย่างมีเหตุผล เพื่อให้เกิดความพอประมาณจากรายจ่ายที่เพิ่มขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการจัดทำบัญชีครัวเรือนอยู่เสมอเพื่อประมาณตนและรู้เท่าทันในการใช้จ่าย ในเรื่องของการบริหารรายจ่าย ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ จัดทำตารางค่าใช้จ่ายที่จำเป็นล่วงหน้า เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันที่ดีในเรื่องของการใช้จ่ายในสิ่งที่เป็นประโยชน์เท่านั้น ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ การชี้ให้เห็นถึงโทษในการใช้จ่ายเกินตัวจากการบอกเล่าประสบการณ์ตรงหรือข้อมูลต่างๆ จะช่วยให้ผู้บริโภคมีการประมาณตนในการใช้จ่ายอย่างมีเหตุผลได้ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล การทำตาราง Check List รายจ่ายที่ไม่จำเป็นจะช่วยให้ผู้บริโภคมีการลดรายจ่ายที่ไม่สมเหตุสมผลได้ โดยจะมีความรู้เท่าทันในการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในเรื่องของการออมและการลงทุน ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการวางแผนการออมเงินและกันเงินส่วนหนึ่งเก็บไว้ปลงทุนเพื่อความไม่ประมาท โดยการหาความรู้เพิ่มเติมทั้งจากวิทยากรทางการเงินที่ถูกเชิญมาให้ความรู้ในวันหยุด และจาก Website ต่างๆ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการฝึกการลงทุนในสถานการณ์จริงอย่างสมเหตุสมผล โดยอาจจะลงทุนจริงๆ หรือเล่นเกมการลงทุนโดยให้ผู้เชี่ยวชาญชี้แนะ โดยมีการประมาณตนเองอยู่เสมอ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล คอยตรวจสอบดูสถานการณ์การออมเงินและการลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ให้ความโลภบังตา มองอย่างมีภูมิคุ้มกันที่ดี มีการรู้เท่าทันว่า เราควรเลือกลงทุนสิ่งไหน และสิ่งไหนที่ไม่เหมาะสมกับเรา

4. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อมตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพบว่า ในเรื่องของจัดการมลพิษทางขยะ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลจัดเจ้าหน้าที่ให้ความรู้ในเรื่องการคัดแยกประเภทของขยะอย่างมีเหตุผล โดยมีการจัดเตรียมถังขยะให้

ครบทั้ง 4 ประเภท พร้อมทั้งติดคำอธิบายให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดความรู้เท่าทันในการคัดแยกขยะและเกิดความพอประมาณในการลดใช้ขยะที่ไม่จำเป็น ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ให้ผู้บริโภครู้สึกคัดแยกขยะจริง จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และให้ผู้บริโภคนำขยะ Recycle มาขาย โดยแจ้งกำหนดการให้ชัดเจน เพื่อเกิดความพอประมาณในการหารายได้อีกทางหนึ่ง ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคหมั่นตรวจสอบปริมาณขยะในที่อยู่อาศัยของตนว่า มีการประมาณตนในการลดการใช้ขยะหรือไม่ และนิติบุคคลก็ให้แม่บ้านช่วยตรวจสอบในอีกทางหนึ่งด้วย ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางอากาศ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลมีการเตรียมเครื่องมือสำหรับจัดการมลพิษทางอากาศเพื่อวัดปริมาณมลพิษทางอากาศที่เกิดจากควันดำจากยานพาหนะและการสูบบุหรี่ โดยมีการสร้างกระบวนการเรียนรู้ถึงโทษและเพิ่มจิตสำนึกร่วมด้วย เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความรู้คู่คุณธรรมในการไม่กระทำการดังกล่าว ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการให้ผู้บริโภคได้เห็นถึงโทษของปัญหาจากมลพิษทางอากาศจากสถานการณ์จริงๆ โดยตั้งกลุ่มถกเถียง สาธิต และสร้างค่านิยมการปฏิบัติใหม่ให้เกิดภูมิคุ้มกันที่ดีมากขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการช่วยกันติดตามตรวจสอบอยู่เสมอ ในเรื่องการใช้ยานพาหนะอย่างสมเหตุสมผล ช่วยกันสอดส่องดูแลสร้างจิตสำนึกที่ดี มีคุณธรรมที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนจากปัญหามลพิษทางอากาศ

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
- 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยโดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) โดยมีวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

โดยศึกษาสภาพของที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง ได้แก่ สภาพทางกายภาพ สภาพทางการบริหารจัดการ สภาพทางสังคม สภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพทางสิ่งแวดล้อม ในส่วนของปัญหาของที่อยู่อาศัย ได้แก่ ปัญหาทางด้านการเงิน ปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านการบริหารจัดการ และปัญหาด้านการบริการ ในส่วนของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ด้านราคาที่อยู่อาศัย ด้านทำเลที่ตั้ง ด้านความปลอดภัย ด้านความสะดวกในการเดินทาง และด้านชื่อเสียงผู้ประกอบการ ในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ความสามารถในการกู้เงิน ด้านสุขภาพของผู้อยู่อาศัย ด้านวัยของผู้อยู่อาศัย และด้านเพื่อนบ้าน ซึ่งทำการศึกษาจากบริบทที่เกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ปัจจุบัน รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาและผลกระทบจากปัญหาของการบริโภคที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อสอบถามผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองจำนวน 2,000 คน โดยแบ่งผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาต่ำจำนวน 667 คน ผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาปานกลางจำนวน 667 คน และผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาสูงจำนวน 666 คน

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

โดยทำการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง แบ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ และกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน โดยวิเคราะห์กับขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ ตระหนักในปัญหา เรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ลงมือปฏิบัติ และติดตามประเมินผล แล้วจึงนำไปวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริโภค 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาต่ำจำนวน 10 คน กลุ่มผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาปานกลางจำนวน 10 คน และกลุ่มผู้บริโภคดีด้านที่อยู่อาศัยระดับราคาสูงจำนวน 10 คน รวมจำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

ขั้นตอนที่ 3 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

โดยหลังจากได้สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและได้วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแล้ว จึงนำผลที่ได้มาয়ร่างแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยแนวทางที่ยกมานี้ได้นำมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 ท่าน ตรวจสอบโดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อสรุปและนำมาเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงต่อไป

จากการวิจัยดังกล่าว สามารถสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ได้ข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1.1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

จากการวิเคราะห์สภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองพบว่า สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า สภาพทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้น มีสภาพความเป็นปัจเจกบุคคล ส่วนใหญ่จะอยู่อาศัยเพียงลำพังหรือมีผู้พักอาศัยเพียง 2-3 คนต่อห้องเท่านั้น

อาชีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัท จบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยห้องที่นิยมคือห้องสตูดิโอและห้องนอน ลักษณะของการพักอาศัยมีการพึ่งพากันในการแก้ไขปัญหาบ่อย มักพบปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในหลายๆด้าน แต่ว่าส่วนใหญ่จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ สภาพด้านการจราจรเป็นสภาพที่ถือว่ามีความเป็นกังวลมากที่สุดตั้งแต่แรกของการอยู่อาศัยในที่อยู่อาศัย ส่วนปัญหาทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองที่พบนั่นส่วนใหญ่จะพบปัญหาในเรื่องของกายภาพและปัญหาทางด้านการบริหารจัดการเป็นสำคัญ ซึ่งปัญหาทางด้านกายภาพที่พบจะเป็นในเรื่องของปัญหาวัสดุอุปกรณ์ไม่มีคุณภาพ ปัญหาน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยเป็นหลัก ปัญหาทางด้านการบริหารจัดการจะพบในเรื่องของปัญหาการจราจร ปัญหาการบริหารสิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลาง ปัญหาทางด้านการเงินของผู้บริโภคจะพบปัญหาในเรื่องของรายรับไม่เพียงพอต่อรายจ่าย ทำให้ในแต่ละเดือนมีการหมุนเวียนของเงินที่ติดขัด เนื่องจากขาดสภาพคล่อง และในส่วนของปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม จะพบว่ามียมลพิษทางด้านขยะและมียมลพิษทางด้านอากาศ จะส่งผลกระทบต่อเป็นอย่างมากต่อคนที่พักอาศัยในที่อยู่อาศัย ในด้านของปัจจัยทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้น พบว่า ทำเลเป็นส่วนสำคัญสำหรับการเลือกที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง โดยผู้บริโภคจะเลือกใกล้สถานที่ทำงานเป็นหลัก และในเรื่องราคาก็เป็นปัจจัยสำคัญไม่แพ้กัน ซึ่งราคาที่อยู่อาศัยที่สูงมากจะมีปริมาณความต้องการของที่อยู่อาศัยที่มากกว่า ด้านชื่อเสียงของผู้ประกอบการก็มีส่วนที่ช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยต่างๆนี้มักจะขึ้นอยู่กับอายุและอาชีพของผู้บริโภคเป็นหลัก ในด้านเงื่อนไขทางด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้น พบว่า การกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคนั้นในปัจจุบันมีการกู้เงินที่มากขึ้นแต่มีลักษณะของการผ่านการกู้เงินในอัตราที่ยากขึ้น เพราะธนาคารจะป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น ด้านเพื่อนบ้านหรือด้านสังคมการอยู่อาศัย พบว่า เป็นเงื่อนไขที่สำคัญอีกเงื่อนไขหนึ่งก่อนการเลือกที่อยู่อาศัย เพราะต้องการอยู่ในสังคมที่ดี แต่เมื่อได้เข้ามาพักอาศัยแล้วกลับพบว่า เพื่อนบ้านไม่ค่อยมีการติดต่อกันเท่าที่ควร จึงทำให้ขาดการช่วยเหลือกันเมื่อยามเกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยเกิดขึ้น

ถ้ามีการจำแนกผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองแบ่งตามระดับราคาสูง ระดับราคาปานกลาง และระดับราคาต่ำนั้น พบว่า ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาสูง ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปและประกอบอาชีพเป็นเจ้าของกิจการ ส่วนใหญ่จะอาศัยเพียงลำพังหรือมีการอาศัยเพียง 2-3 คน เท่านั้น ในส่วนของสภาพการอยู่อาศัยจะพบว่า จะให้ความสำคัญในเรื่องของการตรวจรับห้องและแบบของห้องพักที่ต่อกับบรรดaprโยชน์ในการทำงาน มีการเลือกวัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ มีการตรวจสอบโครงสร้างของที่อยู่อาศัย โดยการจ้างบริษัทตรวจสอบที่มีความเชี่ยวชาญมาตรวจสอบก่อนรับโอนกรรมสิทธิ์ และมีการเลือกที่อยู่อาศัยที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกของส่วนกลางที่ครบครัน เพราะนอกจากใช้สำหรับเป็นที่อยู่อาศัยแล้วยังต้องการใช้สำหรับในการพักผ่อนอีกด้วย ในส่วนของปัญหาการอยู่อาศัย พบว่า ปัญหาที่พบคือ การไม่มีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆภายในที่

อยู่อาศัยที่ทางนิติบุคคลจัดขึ้น ทั้งจากการไม่มีเวลาร่างเพราะทำงานหนัก และการไม่ได้รับการแจ้งข่าวที่ทั่วถึง ในส่วนของปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ประสบคือ ปัญหามลพิษทางอากาศ และปัญหามลพิษทางขยะ พบว่า มีผู้อยู่อาศัยที่ขยะไม่เป็นที่และไม่มีการคัดแยกขยะ ทำให้บางครั้งมีกลิ่นเหม็นและไม่เหมาะกับทัศนียภาพที่สวยงาม ในส่วนของปัจจัยในการเลือกที่อยู่อาศัย จะเลือกจากทำเลที่ตั้งมาเป็นอันดับแรก ความสะดวกในการเดินทาง ราคา และชื่อเสียงของผู้ประกอบการ จะให้ความสำคัญตามมา ในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยนั้น พบว่า ผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับเรื่องการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยเป็นหลัก

ในส่วนของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาปานกลาง ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพหลากหลายทั้งพนักงานบริษัทเอกชน รัฐบาล เจ้าของกิจการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ในส่วนของสภาพของที่อยู่อาศัย จะเลือกที่อยู่อาศัยในลักษณะ ห้องสตูดิโอและหนึ่งห้องนอนเป็นหลัก โดยจะเลือกตามแนวรถไฟฟ้าแม้จะอยู่ไกลจากที่ทำงานก็ยังอยู่อาศัยได้ แต่ไม่ไกลจนเกินไปนัก ลักษณะที่อยู่อาศัยจะเลือกที่ราคาไม่แพงมากนัก มีการเลือกที่อยู่อาศัยจากการสั่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางที่ครบครัน ในส่วนของปัญหาด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ประสบปัญหาทางด้านกายภาพในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน และไม่รู้ถึงวิธีการใช้งานวัสดุอุปกรณ์อย่างถูกวิธี และสามารถบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ได้อย่างเหมาะสมเพราะไม่มีความรู้เพียงพอ ปัญหาด้านการเงินของผู้อยู่อาศัย พบว่า ผู้บริโภคจะมีรายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่าย ควรมีการหารายได้เสริมเพิ่มเติมจากรายได้หลัก มีการบริหารเงินออมและมีการบริหารความเสี่ยงจากการนำเงินไปลงทุนเพิ่มเติม เช่น การเล่นหุ้น การซื้อสลากออมสิน การซื้อประกันชีวิต เป็นต้น และปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม จะเป็นในเรื่องของปัญหาจากมลพิษทางขยะและปัญหาจากมลพิษทางอากาศ ในส่วนของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ปัจจัยที่ให้ความสำคัญเป็นในเรื่องของราคา ทำเล และความสะดวกในการเดินทาง โดยประเด็นในปัจจัยด้านราคาที่ผู้บริโภคพบนั้นมักจะสัมพันธ์กับเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยในเรื่องของความสามารถในการกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยด้วย ซึ่งจะมีเรทของอัตราดอกเบี้ยที่สามารถกู้ซื้อที่อยู่อาศัยได้จากธนาคารหรือเรียกว่า วงเงินในการอนุมัติ

ในส่วนของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาต่ำ ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ลักษณะที่อยู่อาศัยที่เลือกส่วนใหญ่จะเป็นห้องสตูดิโอเป็นหลัก รองลงมาคือหนึ่งห้องนอน ประกอบอาชีพที่หลากหลายทั้งพนักงานบริษัทเอกชน ราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่จะอาศัยเพียงลำพัง ในส่วนของสภาพด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ที่อยู่อาศัยที่เลือกจะค่อนข้างไกลจากทำเลจุดศูนย์กลางที่สำคัญ ในการเลือกที่อยู่อาศัยจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับทางกายภาพมากนัก ทั้งจากแบบแต่อาจจะมีการดูประโยชน์ใช้สอยในการเลือกให้เหมาะสมกับตัวเอง ปัญหาด้านการบริการ พบว่า เจ้าที่นิติบุคคลให้บริการแบบไม่ค่อยสุภาพ ไม่มีใจรักในการให้บริการ และพบว่าเกิดความล่าช้าในการติดตามงานแก้ไขปัญหา ทำให้เสียเวลาดค่อนข้างมากในการติดตามงามซ่อม และความสามารถ

ในการแก้ไขปัญหของช่างซ่อมบำรุงพบว่า มีความชำนาญการน้อยกว่าที่อยู่อาศัยระดับราคาสูง และมีความล่าช้าในการซ่อมบำรุงมากกว่าเช่นกัน ในส่วนของปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ปัจจัยด้านราคา เป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกที่อยู่อาศัย เนื่องจากผู้บริโภคไม่ได้มีสภาพทางเศรษฐกิจที่ดีมากนักเมื่อเทียบกับผู้บริโภคระดับราคาสูงและระดับราคาปานกลาง ปัจจัยในด้านทำเลที่ตั้ง และปัจจัยด้านความสะดวกในการเดินทางก็จะให้ความสำคัญแต่ราคาที่อยู่อาศัยต้องไม่แพงมากนัก ในส่วนของเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับความสามารถในการกู้เงินมากที่สุด เนื่องจากว่าค่อนข้างมีภาระและหนี้สินเยอะ และมีรายรับที่น้อยกว่าผู้บริโภคนด้านที่อยู่อาศัยในระดับราคาอื่นๆ

1.2 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

จากผลการวิจัย สามารถวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยแบ่งได้ทั้งหมด 3 ด้าน ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล ผู้บริโภคมีการรู้เท่าทันถึงปัญหาในด้านต่างๆ ของที่อยู่อาศัย โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีสติและใช้เหตุผลในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา การวางแผนด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผลจะช่วยให้การปฏิบัติงานเป็นไปได้อย่างราบรื่น ช่วยย่นระยะเวลา และลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น ทำให้เกิดความพอเพียงในการอยู่อาศัย เช่น ในเรื่องของกระบวนการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ถึงเทคนิคในการคัดแยกขยะอย่างถูกวิธีตามประเภทของขยะนั้นๆ ได้แก่ ขยะทั่วไป ขยะเปียก ขยะมีพิษ และขยะรีไซเคิล จะช่วยทำให้เกิดการลดการใช้ทรัพยากร และสามารถนำทรัพยากรกลับมาใช้ซ้ำได้ ทำให้เกิดความไม่สิ้นเปลืองและมีความพอเพียงในการอยู่อาศัย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ในด้านหนึ่งๆ นั้นก็สามารถเชื่อมโยงไปถึงกระบวนการเรียนรู้ในด้านอื่นๆ ด้วย เช่น ถ้าผู้บริโภครู้จักคัดแยกขยะอย่างมีเหตุผล และมีการนำขยะมารีไซเคิลเพื่อเป็นการหารายได้ในอีกทางหนึ่ง ก็จะส่งผลทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องสภาพคล่องทางการเงินอีกด้วย การลงมือปฏิบัติที่ดีจะต้องมีความสอดคล้องกับแผนที่ได้วางไว้ มีการรู้เท่าทันถึงสภาพปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ และมีการดูแลบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ โดยสามารถพึ่งตนเองได้ในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยเบื้องต้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาบานปลาย ซึ่งทำให้เกิดความไม่พอเพียงในการอยู่อาศัยตามมา

2. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ กระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความพอประมาณในการอยู่อาศัยเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับผู้บริโภคเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการด้านการเงิน ต้องมีการวางแผนด้านการเงินของผู้บริโภคให้เกิดความพอดี เกิดความพอประมาณในการใช้จ่าย สร้างความเหมาะสมระหว่างรายรับและรายจ่าย การวางแผนทางการเงินที่ดี โดยมีการใช้เงินอย่างพอประมาณเป็นสิ่งที่ควรคำนึง เมื่อผู้บริโภคนด้านที่อยู่อาศัยมีรายรับ

ทั้งจากอาชีพหลักและอาชีพเสริม ก็ต้องมีการใช้จ่ายที่ก่อให้เกิดอรรถประโยชน์สูงสุด เพื่อให้เกิดความประมาทตนในด้านการเงิน รู้จักประเมินศักยภาพตนเองอยู่เสมอ มีการจัดทำบัญชีครัวเรือนเพื่อประมาทตนในการใช้จ่าย ในส่วนของการบริหารจัดการส่วนกลางก็เป็นสิ่งสำคัญ ความพอประมาณยังรวมถึงความเอื้ออาทรและการแบ่งปันกันใช้สิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง ซึ่งผู้บริโภคมองว่า รู้จักประมาทตนในการทำงานว่า ตนเองมีกำลังในการทำงานมากน้อยเพียงใด มีการแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ใช้งาน และมีการหมั่นตรวจสอบอยู่เสมอ เพื่อเป็นการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากการชำรุดเสียหายอย่างกะทันหัน ซึ่งจะทำให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากและใช้ต้นทุนที่สูงเกินความเป็นจริง

3. กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการอยู่อาศัยภายในที่อยู่อาศัย คือ การที่ผู้บริโภคมองเห็นถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในที่อยู่อาศัยของตน และสามารถเรียนรู้ที่จะรับมือแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ โดยสามารถพึ่งตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าเพื่อไม่ให้ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยบานปลาย หรือจะเป็นการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอย่างถาวร เช่น ปัญหาที่พบบ่อยๆ ในการอยู่อาศัย คือ การที่มีน้ำรั่วซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยในกรณีที่เกิดรอยแยกหรือรอยแตกเกิดขึ้น ซึ่งถ้าผู้บริโภคมองเห็นและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์นั้นได้ จะส่งผลดีต่อวัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัย โดยจะสามารถหาภาชนะและวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการกับน้ำที่รั่วเข้ามานั้นได้ดี ทำให้ไม่ส่งผลกระทบต่อวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ เช่น อาจจะใช้ฟองน้ำหรือผ้าอเนกประสงค์ที่ดูดซับความชื้นเป็นพิเศษ และใช้น้ำยาละลายคราบในการเช็ดพื้นลามิเนตที่เปียกน้ำเป็นเวลานาน เพื่อป้องกันความชื้นที่จะก่อให้เกิดสัตว์ที่ไม่พึงประสงค์ตามมาก การรู้เท่าทันถึงปัญหาจะทำให้ปัญหาไม่ลุกลาม ซึ่งจะทำให้เกิดความไม่พอเพียง และความสิ้นเปลืองในการแก้ไขปัญหา อีกทั้งยังเป็นการช่วยป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้ในอนาคต

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในชุมชนเมืองในระดับราคาสูง ระดับราคาปานกลาง ระดับราคาต่ำ ผู้บริโภคในชุมชนเมืองมีกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่เหมือนกัน ทั้งกระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อม ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพ จะเป็นในเรื่องของโครงสร้างอาคาร วัสดุอุปกรณ์ และบริเวณห้องพัก ในส่วนของด้านการบริหารจัดการจะเป็นในเรื่องของการจราจร การบริหารส่วนกลาง การบริหารทรัพยากรบุคคล การจัดการระบบน้ำ/ไฟ และการจัดประชุมต่างๆ ในส่วนของด้านการเงิน จะเป็นในเรื่องของการบริหารรายรับ การบริหารรายจ่าย การบริหารเงินออม และการบริหารความเสี่ยง ในส่วนของด้านสิ่งแวดล้อม จะเป็นในเรื่องของการจัดการมลพิษทางขยะ การจัดการมลพิษทางน้ำ การจัดการมลพิษทางอากาศ และการจัดการมลพิษทางเสียง ซึ่งทั้งหมดนี้ผู้บริโภคในชุมชนเมืองส่วนใหญ่มีกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่เหมือนกัน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคใช้นั้นจะมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ การตระหนักในปัญหา การเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การ

ปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนนี้จะช่วยทำให้ผู้บริโภครู้สึกเกิดการเรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้อย่างถูกต้องและตรงจุด ช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย และช่วยประหยัดเวลาในการแก้ไขปัญหา อีกทั้งยังเป็นการป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่จะเกิดขึ้นซ้ำในอนาคตได้อีกด้วย

กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยที่ผู้บริโภคในชุมชนเมืองควรจะได้รับส่งเสริมเป็นพิเศษนั้นจะประกอบด้วย กระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพ จะเป็นในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งจะพบว่าในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยจะไม่มีการศึกษาวิธีการใช้งานหรือวิธีการบำรุงรักษาที่ถูกต้องซึ่งอาจจะอ่านคู่มือการใช้งานหรือศึกษาจากอินเทอร์เน็ต จึงทำให้ผู้บริโภคไม่เข้าใจกระบวนการใช้งานที่แท้จริง และจึงทำให้ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติผู้บริโภคจึงอาจจะใช้งานไม่ได้ดีเท่าที่ควร ไม่สามารถถึงศักยภาพของวัสดุอุปกรณ์นั้นๆมาใช้งานได้เต็มที่ และไม่สามารถยืดอายุการใช้งานของวัสดุอุปกรณ์ให้ยาวนานได้ จึงทำให้ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคจึงไม่สามารถที่จะบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้มีสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอได้

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านการบริหารจัดการ ในเรื่องของการจรรยาบรรณ พบว่า ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคจะไม่ได้ปฏิบัติตามกฎจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัดและในการจอตลอดจะมีการจอตไม่ตรงกับเลนจอตลอดในบางครั้ง และในขั้นตอนของการประเมินผล จากการรับร้อนในการอยู่อาศัยจึงไม่ได้มีการสังเกตการจอตลอดภายในที่อยู่อาศัยว่าจอตคร่อมเลนหรือไม่ ในเรื่องของการบริหารส่วนกลาง พบว่า ในขั้นตอนการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคไม่ได้มีการศึกษาวิธีการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างถูกวิธีและไม่มีจิตสำนึกที่ดีต่อส่วนรวมเท่าที่ควร จึงทำให้ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผล เกิดการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่มีความระมัดระวัง และไม่มีมีการบำรุงรักษาอันตามสมควร ในเรื่องของการจัดการระบบน้ำ/ไฟ ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติผู้บริโภคไม่มีการเช็คกับมิเตอร์น้ำประปาและไฟฟ้า และในขั้นตอนการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคจะเช็คแค้บแจ้งค่าใช้จ่ายเท่านั้นจึงทำให้บางที่เมื่อรู้ตัวก็เสียเงินไปเยอะแล้ว ในเรื่องของการจัดประชุมต่างๆ ผู้บริโภคจะตระหนักถึงปัญหาเท่านั้น แต่จะในขั้นตอนการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ การลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผลผู้บริโภคส่วนใหญ่จะไม่เข้าร่วมประชุมหรือเข้าร่วมกิจกรรมใดๆด้านที่อยู่อาศัยเลย จะมีเพียงส่วนน้อยที่เข้าร่วม อาจจะเป็นเพราะการไม่ได้ติดตามข้อมูลข่าวสาร การไม่มีเวลา หรือการไม่เห็นความสำคัญของการเข้าร่วม

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านการเงิน พบว่า ในเรื่องของการบริหารรายรับ-รายจ่าย ผู้บริโภคจะมีลักษณะที่คล้ายๆกันในเรื่องของการลงมือปฏิบัติ และการติดตามประเมินผลคือ ผู้บริโภคจะพยายามหารายรับในหลายๆทาง แต่ไม่ค่อยคำนึงถึงรายจ่ายที่เพิ่มขึ้น หรือควรเลือกใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น และไม่มีการทำบัญชีครัวเรือนเพื่อควบคุมรายรับ-รายจ่ายที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ในเรื่องของการบริหารเงินออม ผู้บริโภคทราบว่า ผู้บริโภคควรมีเงินออมอย่างน้อย 10% โดย

แบ่งจากรายได้ในแต่ละเดือน และควรแยกบัญชีเงินออมไว้ต่างหาก แต่ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติกับการติดตามประเมินผลจริง ผู้บริโภคจะไม่สามารถทำได้เนื่องจากเป็นผลมาจากการบริหารรายรับ-รายจ่ายไม่ดีเท่าที่ควร ในเรื่องของการบริหารความเสี่ยง ในขั้นตอนการลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผล พบว่า ผู้บริโภคมีการบริหารความเสี่ยงทางการเงินในอัตราที่น้อย โดยเฉพาะผู้บริโภคในระดับราคาต่ำ เนื่องจากขาดสภาพคล่องทางการเงินในการนำเงินมาลงทุน

ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคในด้านสิ่งแวดล้อม ในเรื่องของจัดการมลพิษทางขยะ พบว่า ในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติผู้บริโภคไม่ได้ศึกษาถึงหลักการแยกประเภทขยะที่ถูกต้องและภาชนะในการรองรับที่เหมาะสม ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติและการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคจะทิ้งขยะตามความเคยชินโดยการมั่วรวมกันทิ้งภายในห้องขยะ โดยไม่มีการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง ในเรื่องของจัดการมลพิษทางอากาศ พบว่า ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มักจะละเลยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมโดยคิดว่า การสูบบุหรี่มักจะไม่มีใครทักใคร่ในที่สาธารณะ และความเคยชินในการขับรถเป็นปกติทุกวันจึงมักจะไม่ได้สนใจว่า รถของตนนั้นได้ปล่อยมลพิษออกมารบกวนคนอื่นหรือไม่ จึงทำให้ในขั้นตอนการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคที่สูบบุหรี่มักจะสูบในพื้นที่ส่วนกลาง โดยไม่แยกไปสูบในบริเวณที่ไกลออกไป และผู้บริโภคที่ใช้รถยนต์ที่มีควันดำก็มักจะลืมในการนำรถไปตรวจสอบสภาพรถให้ดีอยู่เสมอทุก 6 เดือน

1.3 การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้สำหรับผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านกายภาพตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ผู้บริโภคควรได้รับการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ โดยในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ควรมีการเตรียมสถานที่โล่งๆ เช่น ลานเอนกประสงค์ หรือใต้ลานจอดรถ เพื่อสร้างเป็น “ลานการเรียนรู้” เพื่อเตรียมการสาธิตการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล เพราะการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างมีเหตุผล จะช่วยยืดอายุการใช้งานของวัสดุอุปกรณ์ทำให้เกิดความพอประมาณได้ตามมา ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ให้ผู้บริโภคมีความรู้เท่าทันสามารถฝึกใช้วัสดุอุปกรณ์โดยพึ่งตนเองได้ โดยมีการทดลองใช้จริงและมีผู้เชี่ยวชาญคอยควบคุมอยู่ข้างๆ เพื่อใช้งานให้สมเหตุสมผลกับคุณสมบัติ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคต้องดำรงตนในการอยู่อาศัยด้วยความไม่ประมาท มีภูมิคุ้มกันที่ดีคอยตรวจเช็ควัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ มีการรู้เท่าทันในการบำรุงรักษา โดยการทำเป็นตาราง Check List คอยตรวจสอบว่า วัสดุอุปกรณ์ใดจะต้องมีการตรวจสอบเป็นระยะเวลาเท่าใด เพราะแต่ละวัสดุอุปกรณ์จะมีอายุการใช้งานที่ไม่เท่ากัน

เพื่อความไม่ประมาทในการอยู่อาศัย เนื่องจากถ้าเราใช้งานวัสดุอุปกรณ์และมีการบำรุงรักษาอย่างสมเหตุสมผล ก็จะเกิดความพอประมาณได้ในระยะยาว

2. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านการบริหารจัดการตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของการบริหารการจราจร ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลจะมีส่วนสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้บริโภคเกิดภูมิคุ้มกันที่ดี คือ มีการรู้เท่าทันและสามารถปรับตัวได้ในเรื่องการจราจร โดยมีการจัดเตรียมป้ายสัญลักษณ์ด้านการจราจรให้ชัดเจน มีการให้ความรู้คู่คุณธรรมในการขับขี่ยานพาหนะภายในที่อยู่อาศัยโดยผ่านสื่อและสัญลักษณ์ต่างๆ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ เมื่อผู้บริโภคได้เห็นสื่อสัญลักษณ์ต่างๆ แล้วก็จะเกิดจิตสำนึกขึ้น ทำให้เกิดการขับขี่ยานพาหนะอย่างมีเหตุผล แต่อาจจะต้องให้ความรู้เพิ่มเติมสำหรับคนที่ไม่เข้าใจโดยการมีรปภ. ประจำตามจุดต่างๆ เพื่อคอยเตือนให้ผู้บริโภคเกิดการประมาณตนในการขับขี่ยานพาหนะมากขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผลผู้บริโภคควรมีการตรวจสอบด้วยตนเองทุกครั้ง เช่น ในการขับขี่ยานพาหนะใดๆ ต้องควบคุมอารมณ์ไม่ให้油然而เกิดเหตุผล และในเรื่องของการจอดรถก็ต้องแบ่งปันเอื้อเฟื้อให้ผู้อื่นได้จอดบ้าง ในเรื่องของการบริหารสิ่งอำนวยความสะดวก ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการตระเตรียมอุปกรณ์ให้ครบพร้อมและเตรียมผู้เชี่ยวชาญในการสอนเพื่อให้เกิดความรู้เท่าทันในการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีเหตุผล ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการรวมกลุ่มพูดคุยช่วยเหลือกันระหว่างผู้บริโภคในการใช้งาน มีการประมาณตนในการใช้งานเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว ในส่วนของการติดตามประเมินผล เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญมีการวัดจากความถี่ในการปรึกษา หรือวัดจากพฤติกรรมของผู้บริโภคว่า มีการรู้เท่าทันในการใช้งานและมีการแบ่งปันมากน้อยเพียงใด ในเรื่องของกรมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัย ขั้นตอนของการตระหนักในปัญหาพบว่า ผู้บริโภคต้องเกิดความตระหนักรู้เท่าทันถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับการมีส่วนร่วม ในขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลอาจจะต้องเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์มากขึ้น เช่น สื่อออนไลน์ ป้ายประกาศ เตรียมเนื้อหาที่จะถ่ายทอดให้ผู้บริโภคเกิดความรู้เท่าทันในการใช้สิทธิ์ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ผู้บริโภคต้องรู้จักประมาณตนในการใช้สิทธิ์และหน้าที่ของตนที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และการถ่ายทอดของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายโดยอธิบายอย่างมีเหตุผล ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการตรวจสอบบบต่างๆ ผ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์ ผ่านสื่อออนไลน์ คอยตรวจสอบผลการดำเนินงานเพื่อจะช่วยเหลือเพิ่มความพอประมาณในการใช้จ่ายได้ดียิ่งขึ้น

3. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านการเงินตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของการบริหารรายรับ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ ผู้บริโภคควรมีการจัดทำ Mind Map เพื่อให้เห็นถึงเส้นทางการไหลเวียนของกระแสเงินสด ทำให้สามารถหารายรับได้ในหลายๆ ทางเพื่อก่อให้เกิดความไม่ประมาท ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการจัดกลุ่มในการแชร์ประสบการณ์การหารายได้หลักและรายได้เสริมอย่างมีเหตุผล เพื่อให้เกิดความพอประมาณจาก

รายจ่ายที่เพิ่มขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการจัดทำบัญชีครัวเรือนอยู่เสมอเพื่อประมาณตนและรู้เท่าทันในการใช้จ่าย ในเรื่องของการบริหารรายจ่าย ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ จัดทำตารางค่าใช้จ่ายที่จำเป็นล่วงหน้า เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันที่ดีในเรื่องของการใช้จ่าย ในสิ่งที่เป็นประโยชน์เท่านั้น ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ การชี้ให้เห็นถึงโทษในการใช้จ่ายเกินตัวจากการบอกเล่าประสบการณ์ตรงหรือข้อมูลต่างๆ จะช่วยให้ผู้บริโภคมีการประมาณตนในการใช้จ่ายอย่างมีเหตุผลได้ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล การทำตาราง Check List รายจ่ายที่ไม่จำเป็น จะช่วยให้ผู้บริโภคมีการลดรายจ่ายที่ไม่สมเหตุผลได้ โดยจะมีความรู้เท่าทันในการใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ในเรื่องของการออมและการลงทุน ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ มีการวางแผนการออมเงินและกันเงินส่วนหนึ่งเก็บไว้ไปลงทุนเพื่อความไม่ประมาท โดยการหาความรู้เพิ่มเติมทั้งจากวิทยากรทางการเงินที่ถูกเชิญมาให้ความรู้ในวันหยุด และจาก Website ต่างๆ ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการฝึกการลงทุนในสถานการณ์จริงอย่างสมเหตุผล โดยอาจจะลงทุนจริงๆ หรือเล่นเกมการลงทุนโดยให้ผู้เชี่ยวชาญชี้แนะ โดยมีการประมาณตนเองอยู่เสมอ ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล คอยตรวจสอบดูสถานการณ์การออมเงินและการลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ให้ความโลภบังตา มองอย่างมีภูมิคุ้มกันที่ดี มีการรู้เท่าทันว่า เราควรเลือกลงทุนสิ่งไหน และสิ่งไหนที่ไม่เหมาะกับเรา

4. แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อมตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางขยะ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลจัดเจ้าหน้าที่ให้ความรู้ในเรื่องการคัดแยกประเภทของขยะอย่างมีเหตุผล โดยมีการจัดเตรียมถังขยะให้ครบทั้ง 4 ประเภท พร้อมทั้งติดคำอธิบายให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดความรู้เท่าทันในการคัดแยกขยะและเกิดความพอประมาณในการลดใช้ขยะที่ไม่จำเป็น ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ ให้ผู้บริโภคได้ฝึกคัดแยกขยะจริง จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ และให้ผู้บริโภคนำขยะ Recycle มาขาย โดยแจ้งกำหนดการให้ชัดเจน เพื่อเกิดความพอประมาณในการหารายได้อีกทางหนึ่ง ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล ผู้บริโภคหมั่นตรวจสอบปริมาณขยะในที่อยู่อาศัยของตนว่า มีการประมาณตนในการลดการใช้ขยะหรือไม่ และนิติบุคคลก็ให้แม่บ้านช่วยตรวจสอบในอีกทางหนึ่งด้วย ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางอากาศ ขั้นตอนของการเรียนรู้และวางแผนการปฏิบัติ นิติบุคคลมีการเตรียมเครื่องมือสำหรับจัดการมลพิษทางอากาศเพื่อวัดปริมาณมลพิษทางอากาศที่เกิดจากควันดำจากยานพาหนะและการสูบบุหรี่ โดยมีการสร้างกระบวนการเรียนรู้ถึงโทษและเพิ่มจิตสำนึกร่วมด้วย เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความรู้คู่คุณธรรมในการไม่กระทำการดังกล่าว ในขั้นตอนของการลงมือปฏิบัติ มีการให้ผู้บริโภคได้เห็นถึงโทษของปัญหาจากมลพิษทางอากาศจากสถานการณ์จริงๆ โดยตั้งกลุ่มถกเถียง สาธิต และสร้างค่านิยมการปฏิบัติใหม่ให้เกิดภูมิคุ้มกันที่ดีมากขึ้น ในขั้นตอนของการติดตามประเมินผล มีการช่วยกันติดตามตรวจสอบอยู่เสมอ ในเรื่องการใช้ยานพาหนะอย่างสมเหตุผล

ช่วยกันสอดส่องดูแลสร้างจิตสำนึกที่ดี มีคุณธรรมที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนจากปัญหามลพิษทางอากาศ

ตอนที่ 2 อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีประเด็นในการอภิปรายผล ดังนี้

2.1 ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองนั้น มักจะประสบปัญหาในการอยู่อาศัยในหลายๆด้าน ทั้งจากปัญหาด้านกายภาพ ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาด้านการเงิน และปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม โดยปัญหาที่พบส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในชุมชนเมืองมากกว่าในชุมชนชนบท ซึ่งสอดคล้องกับ จิรากร เจริญชัยยานันท์ (2556) ที่กล่าวว่า ปัญหาของการอยู่อาศัยในอาคารชุดในปัจจุบันนั้นผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่จะเกิดปัญหาในวิถีชีวิตการอยู่อาศัยเป็นอย่างมาก ซึ่งปัญหาที่พบส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาในเรื่องของการบริหารจัดการที่ไม่มีคุณภาพ ทั้งจากปัญหาการบริหารทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตหรือทรัพยากรส่วนกลางภายในที่อยู่อาศัย และทรัพยากรที่มีชีวิตหรือทรัพยากรมนุษย์ภายในที่อยู่อาศัย ปัญหาที่พบบรองลงมา คือ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัญหาที่แก้ไขได้ค่อนข้างยาก เพราะผู้อยู่อาศัยมักจะคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตนในการต้องรักษาหรืออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และคิดว่า ตนเพียงคนเดียวก็คงไม่อาจที่จะทำให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้นได้ ดังนั้น จึงเกิดความละเลยในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก และปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาด้านการเงินซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้อยู่อาศัยหลีกเลี่ยงได้ยาก เนื่องจากปัจจุบันค่าครองชีพสูงขึ้น จึงมักจะมีค่าใช้จ่ายด้านอื่น ๆ มาบดบังค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่อาคารชุดในปัจจุบันจะเป็นทรัพย์สินด้อยคุณภาพ (Non-Performing Asset) มากขึ้นถ้าตราบไต่ที่ผู้อยู่อาศัยไม่รู้จักรับรู้การบริหารทางการเงินอย่างถูกวิธี และสอดคล้องกับ รัตน์ปิยะ เหมือนเปี่ยม (2557) ที่กล่าวว่า คอนโดมิเนียมหรืออาคารชุดในปัจจุบันนั้นเป็นที่อยู่อาศัยในแนวสูงที่กำลังเป็นที่นิยม เพราะทำให้ชีวิตคนเราสะดวกสบายขึ้น แต่การที่เป็นที่นิยมมากขึ้นนี้ ทำให้เกิดการรวมตัวกันของผู้อยู่อาศัยที่เพิ่มขึ้น ปัญหา ก็จะเพิ่มขึ้นตามเป็นธรรมดา และปัญหาของอาคารชุดส่วนใหญ่ที่พบเมื่อซื้ออาคารชุดในระดับราคาต่ำจนถึงระดับราคาปานกลาง คือ ปัญหาในด้านกายภาพ ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่สำหรับผู้อยู่อาศัยหลายๆคนที่คิดว่า การได้โอนกรรมสิทธิ์ในการซื้อที่อาคารชุดเสร็จเรียบร้อยแล้วจะเป็นความสำเร็จที่สุด แต่แท้ที่จริงคือจุดเริ่มต้นในการต้องแก้ไขปัญหาด้านกายภาพไปตลอดชีวิต ถ้าไม่มีการเลือกซื้ออาคารชุดโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านกายภาพตั้งแต่ที่แรก

ในประเด็นปัญหาด้านกายภาพด้านที่อยู่อาศัยที่สำคัญนั้น ที่พบบ่อยๆจะเป็นปัญหาด้านโครงสร้างของที่อยู่อาศัยและปัญหาวัสดุอุปกรณ์ไม่ได้คุณภาพ ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้บริโภครควรให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่งในการเลือกซื้อที่อยู่อาศัยตั้งแต่ตอนแรกก่อนตัดสินใจซื้อ รวมไปถึงก่อนตัดสินใจโอนกรรมสิทธิ์ ซึ่งสอดคล้องกับ เอกราช เนตรศิริ (2554) ที่กล่าวว่า การเลือกที่อยู่อาศัยไม่ว่าจะเป็น บ้านเดี่ยว บ้านแฝด ทาวน์โฮม อาคารพาณิชย์ หรืออาคารชุดนั้น ขั้นตอนการก่อสร้าง ลักษณะการออกแบบ ความแข็งแรงของโครงสร้าง รวมไปถึงวัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการตกแต่งไม่ว่าจะเป็น Built-in or Fixed Furniture หรือ Knock down Furniture ก็ตาม ควรจะได้รับการคำนึงถึงเป็นอันดับต้นๆ เพราะที่อยู่อาศัยเหล่านี้ไม่ได้อยู่กับเราเพียง 5 ปี หรือ 10 ปี แต่จะอยู่ยาวนานไปถึง 30 ปี หรืออาจอยู่จนชั่วอายุของคนอยู่อาศัย ในส่วนของประเด็นปัญหาด้านการบริหารจัดการด้านที่อยู่อาศัยในแนวสูงนั้น ผู้บริโภครด้านที่อยู่อาศัยควรจะทำให้ความสำคัญในการให้ความร่วมมือกับนิติบุคคลในการช่วยกันแสดงความคิดเห็นหรือใช้สิทธิ์ของตนในการปฏิบัติหน้าที่อันจะเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจระทำการใดๆเพื่อพัฒนาที่อยู่อาศัยของตนให้ดีขึ้น ทั้งในการเข้าร่วมประชุมต่างๆ อันได้แก่ การประชุมงบประมาณประจำปี การประชุมคัดเลือกคณะกรรมการ และการเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆที่ทางนิติบุคคลจัดขึ้นภายในที่อยู่อาศัย ได้แก่ กิจกรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา กิจกรรมวันพ่อ หรือกิจกรรมเนื่องในเทศกาลต่างๆ เช่น วันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ Holt (1997) ที่กล่าวว่า กระบวนการมีส่วนร่วมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้อยู่อาศัย และกระบวนการมีส่วนร่วมก็เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการบริหารงานของนิติบุคคลเช่นกัน การที่ผู้อยู่อาศัยและเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลจะพบเจอกันทางความคิดได้ก็ต้องอาศัยสิ่งนี้เป็นตัวเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ดังนั้น การที่ผู้อยู่อาศัยเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆที่ทางเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลจัดให้ นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อยู่อาศัยในด้านการใช้สิทธิ์เสรีภาพอันพึงจะมีแล้ว ยังเป็นการให้ความร่วมมือกับทางเจ้าหน้าที่นิติบุคคลเพื่อให้การบริหารงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่นด้วย

ส่วนปัญหาด้านการเงินของผู้อยู่อาศัยเอง ก็มักจะเป็นปัญหาที่ถูกยกมากล่าวถึงในช่วงหลังๆ เนื่องจากในปัจจุบันมีค่าครองชีพที่สูงขึ้น ทำให้ผู้บริโภครด้านที่อยู่อาศัยในแนวสูงต้องปรับตัวมากขึ้น โดยต้องมีการวางแผนทางการเงินที่ดีทั้งในเรื่องของการบริหารรายรับ-รายจ่าย การเก็บเงินออมไว้ใช้ในยามจำเป็น และการนำเงินบางส่วนไปลงทุนเพื่อบริหารความเสี่ยงอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับ Dube and Morgan (1996) ที่กล่าวว่า การบริหารด้านการเงินเป็นทักษะการบริหารที่ถูกพูดถึงในวงกว้าง ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้บริโภคร หรือผู้ประกอบการก็ตาม ทั้งสินค้าชนิดที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมไปถึงสินค้าที่เป็นปัจจัยสี่ของมนุษย์ด้วย ทักษะการบริหารทางการเงินที่สำคัญเป็นอันดับแรก คือ การบริหารสภาพคล่องทางการเงินให้ได้ คือ การที่ทำให้รายรับและรายจ่ายเกิดความสมดุลสูงสุด และสอดคล้องกับ กฤษดา พึ่งเกียรติ (2558) ที่กล่าวว่า ในยุคโลกาภิวัตน์ในปัจจุบันการจะเป็นผู้มีอำนาจทางการเงินได้นอกจากการบริหารรายรับรายจ่ายที่ดีแล้ว ผู้บริโภครต้องมีเงินออมที่มากพอในการใช้

เมื่อยามต้องการ และการนำเงินไปลงทุนในหลายๆทาง โดยการใช้เงินทำเงิน หรือเงินต่อเงินนั้นก็ เป็นสิ่งที่สำคัญที่อย่ามองข้าม แต่เพียงต้องพึงเลือกใช้เงินลงทุนในสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเองเท่านั้น และประเด็นปัญหาสุดท้ายเป็นด้านสิ่งแวดล้อมด้านที่อยู่อาศัยในแนวสูง จะพบว่า การจัดการขยะอย่างถูกวิธีนอกจากจะช่วยเป็นการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ยังสามารถเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสิ่งของที่เราคิดว่าไร้ประโยชน์ได้อีกด้วย การจัดการขยะอย่างถูกวิธีจะทำให้ลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการทำลาย อีกทั้งยังช่วยลดปัญหามลพิษทางขยะ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งในด้านที่อยู่อาศัยด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ จิรากร เจริญชัยยานันท์ (2556) ที่กล่าวว่า ปัญหาขยะเป็นปัญหาที่สำคัญมากปัญหาหนึ่งในชุมชนเมือง ดังคำกล่าวที่ว่า ขยะล้นโลก ซึ่งพบว่า ปัญหาขยะเป็นปัญหาที่พบมากและเป็นปัญหาที่เรื้อรังเพราะขยะมักจะมากับการอยู่อาศัยของมนุษย์ที่ขาดความพอดีในการกินใช้เกินความจำเป็น เรามักจะพบปัญหาขยะอยู่เสมอโดยเฉพาะในสถานที่ทำงานและแหล่งอาศัยของมนุษย์

2.2 กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จะถูกนำมาใช้แก้ไขปัญหาในด้านที่อยู่อาศัยให้กับผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับผู้บริโภคที่มีรายได้สูง รายได้ปานกลาง หรือรายได้ต่ำ เพราะปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงคือ หลักปรัชญาที่ดำเนินทางสายกลางในการแก้ไขปัญหาด้านต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ กิตติมา รุ่งกระจ่าง (2559) กล่าวว่า หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอยู่อาศัยทั้งภาครัฐหรือภาคเอกชน เช่น การเคหะแห่งชาติ ได้เห็นถึงความสำคัญในการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย โดยส่งเสริมให้ผู้บริโภคในทุกระดับราคาได้มีกระบวนการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ทั้งด้านกายภาพในที่อยู่อาศัย ด้านการบริหารจัดการในที่อยู่อาศัย ด้านการเงินของผู้อยู่อาศัย และด้านสิ่งแวดล้อมภายในที่อยู่อาศัย เพื่อให้เกิดความพอเหมาะและความพอดีในการแก้ไขปัญหา สามารถแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยโดยพึ่งตนเองได้ และสอดคล้องกับ กานดา เตชะชั้นหมาก (2556) กล่าวว่า การดำเนินชีวิตใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัย 4 ทั้ง ในเรื่องของอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย ล้วนแล้วแต่สามารถนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ทั้งสิ้น ถ้ารู้จักนำหลักการสำคัญของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมทั้งหลักการมีเหตุผล หลักการพอประมาณ และหลักการมีภูมิคุ้มกัน

กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน คือ กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผล กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ และกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีเหตุผลนั้น พบว่า ผู้บริโภคจะต้องมีทักษะในการคิดวิเคราะห์อย่างมี

ตรรกะ โดยใช้หลักของความสมเหตุสมผลเป็นที่ตั้ง หาสาเหตุของปัญหาที่อยู่อาศัย ดังในเรื่องของการใช้งานวัสดุอุปกรณ์ในด้านกายภาพ ต้องมีการใช้งานและการบำรุงรักษาอย่างมีเหตุผล ตรงตามคุณสมบัติของวัสดุอุปกรณ์นั้นๆ อันจะช่วยให้เกิดการยืดอายุการใช้งานไปอีกทางหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ กุลพันธ์ แสนพิพัฒน์ (2558) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ในด้านกายภาพนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การรู้ว่าเราจะใช้งานวัสดุอุปกรณ์นั้นๆ อย่างไรให้เหมาะสมกับคุณสมบัติที่แท้จริงของสิ่งๆ นั้น คำว่าเหมาะสม หมายถึง การใช้งานอย่างสมเหตุสมผล การรู้ถึงวิธีการบำรุงรักษาที่ถูกต้อง รวมไปถึงการเข้าใจถึงคุณประโยชน์ของวัสดุอุปกรณ์ชิ้นนั้นๆ อย่างแท้จริง

ในส่วนของการกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างพอประมาณ พบว่า กระบวนการเรียนรู้ของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยโดยเฉพาะในด้านการเงิน ควรส่งเสริมให้เกิดความพอประมาณ โดยการรู้จักประมาณตนในเรื่องรายรับและรายจ่าย มีการแบ่งเงินสำหรับรายจ่ายค่าที่อยู่อาศัยโดยเฉพาะ และมีการนำเงินไปลงทุนตามความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ รุ่งทิพย์ ถ้ำทอง (2556) กล่าวว่า การมีความพอประมาณทางการเงิน จะช่วยให้เรารู้จักตนเองมากขึ้น โดยมีการประมาณตนเองว่า ควรมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคและการอุปโภคต่างๆ รวมไปถึงเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนเท่าใด ซึ่งการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกต้องจะช่วยให้แก้ไขปัญหาด้านการเงินได้อย่างเหมาะสม

ในส่วนของการกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยอย่างมีภูมิคุ้มกัน พบว่า กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยคือ การรู้เท่าทันและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่อยู่อาศัยในปัจจุบันได้ เช่น ในเรื่องของการบริหารจัดการเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัย ผู้บริโภคควรมีการรู้เท่าทันถึงผลประโยชน์ในการมีส่วนร่วมทั้งต่อตนเองและต่อส่วนรวม ในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือการประชุมต่างๆ ภายในที่อยู่อาศัย เพื่อให้เกิดการร่วมกันตัดสินใจแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในเรื่องต่างๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สมญา สอนวัฒนา (2555) กล่าวว่า การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในการรู้ผิดชอบชั่วดี รู้ถึงผลประโยชน์ทั้งต่อตนเองและต่อส่วนรวม การร่วมกันแก้ไขปัญหาส่วนรวม ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็น หรือการมีส่วนร่วมใดๆ ก็ตาม ย่อมจะทำให้การแก้ไขปัญหาในด้านนั้นๆ ประสบความสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

2.3 แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การที่ผู้บริโภคจะได้รับการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเกิดประโยชน์สูงสุดนั้น ต้องมีแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะผลักดันกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในด้านต่างๆ ให้ไปถึงผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้รับให้ได้มากที่สุด แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นแนวทางที่สำคัญที่จะช่วยแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้

อย่างตรงประเด็น ซึ่งประกอบด้วย แนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในด้านกายภาพตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า การสาธิตการใช้วัสดุอุปกรณ์โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่จะทำให้ผู้ประกอบการรู้เท่าทันในเรื่องการใช้วัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้เกิดการใช้งานวัสดุอุปกรณ์อย่างสมเหตุสมผล ซึ่งเมื่อสาธิตโดยผู้เชี่ยวชาญแล้วก็ควรให้ผู้บริโภคได้ทดลองปฏิบัติจริง เพื่อเป็นการฝึกทักษะการมีภูมิคุ้มกันที่ดีในด้านวัสดุอุปกรณ์ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ จินตนา โลหะรัตน์ (2558) กล่าวว่า การส่งเสริมให้ผู้อยู่อาศัยได้รู้ถึงคุณประโยชน์ที่แท้จริงของเครื่องใช้ไม้สอยภายในที่อยู่อาศัยทุกประเภท คือ การทำให้ผู้อยู่อาศัยได้ฝึกการใช้งานจริง โดยมีต้นแบบการสาธิตหรือมีการทดลองดูด้วยตนเอง ที่สำคัญต้องรู้จักใช้งานตามความสมเหตุสมผล เพื่อไม่ให้ใช้งานผิดประเภท และช่วยยืดอายุการใช้งานอันจะพึงเป็นการลดรายจ่ายในอนาคต

ในส่วนของแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในด้านการบริหารจัดการตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของกระบวนการมีส่วนร่วมภายในที่อยู่อาศัย เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เนื่องจากพบว่า ผู้บริโภคจะไม่เห็นถึงความสำคัญในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ภายในที่อยู่อาศัย แนวทางที่จะส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้น คือ การที่ต้องทำให้ผู้บริโภครู้เท่าทันถึงประโยชน์อันพึงจะได้รับเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมใดๆ ก็ตาม นิติบุคคลต้องเตรียมสื่อทั้งสื่อออนไลน์และสื่อออฟไลน์ เตรียมเนื้อหาที่จะนำเสนอโดยสื่อให้เห็นถึงประโยชน์และโทษจากการที่ผู้บริโภคไม่เข้าร่วม โดยเมื่อผู้บริโภคเข้าร่วมประชุมก็ควรใช้สถิติพิจารณาอย่างมีเหตุผล ว่างบประมาณที่นำไปใช้มีความสมเหตุสมผลหรือไม่ เพื่อให้เกิดความพอประมาณตามมา ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีพร แก้วโขง (2554) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัยเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดที่จะช่วยลดค่าใช้จ่ายส่วนกลางที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะก่อให้เกิดความพอประมาณในการอยู่อาศัย ซึ่งหากผู้บริโภคช่วยกันพิจารณางบที่นำไปใช้ว่ามีความเหมาะสมตามตรรกะของเหตุผลเพียงใด จะช่วยให้การดำเนินงานมีความเป็นธรรมาภิบาลมากขึ้น

ในส่วนของแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในด้านการเงินตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ควรให้ผู้เชี่ยวชาญทางการเงินมาให้ความรู้ที่ถูกต้องในการวางแผนทางการเงิน เนื่องจากมีผู้บริโภคหลายๆ คน มีการไม่ประมาณตนในการใช้จ่าย ใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยอย่างไม่สมเหตุสมผล การที่จัดผู้เชี่ยวชาญทางการเงินมาให้ความรู้ในวันหยุด โดยจัดให้มีกิจกรรมทางการเงินต่างๆ เช่น เกมการลงทุน การทำสมุดบัญชีครัวเรือน จะช่วยให้ผู้บริโภคเกิดการรู้เท่าทันในการวางแผนทางการเงินเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ธนากร เรืองฤทธิ์ (2556) กล่าวว่า การที่จะทำให้ผู้อยู่อาศัยเกิดความพอเพียงนั้น การเงินเป็นสิ่งที่ผู้อยู่อาศัยจะให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ การทำบัญชีครัวเรือนเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งการให้ความสำคัญไม่เพียงแค่เรื่องรายรับหรือรายจ่าย แต่ควรให้ความสำคัญในเรื่องของการออมเงินหรือการลงทุนด้วย

ในส่วนของแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในด้านสิ่งแวดล้อมตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ในเรื่องของการจัดการมลพิษทางขยะ เจ้าหน้าที่นิติบุคคลมีส่วนสำคัญมาก ในการให้ความรู้ในเรื่องการคัดแยกขยะ และต้องเตรียมถังขยะให้ครบทั้ง 4 ประเภท การ

ฝึกสอนให้ผู้บริโภครู้จักประมาณตนลดการใช้ขยะที่ไม่จำเป็น มีการคัดแยกขยะอย่างมีเหตุผล สอนวิธีการคัดแยกขยะรีไซเคิลอย่างถูกต้อง รวมไปถึงบอกกล่าววันเวลาในการที่รถมารับขยะมือสอง ซึ่งจะมารับซื้อขยะรีไซเคิล จะเป็นการนำขยะมาขายแล้วเป็นรายได้อีกทางหนึ่งของผู้บริโภค ซึ่งสอดคล้องกับস্যาม เลิศลุมพลีพันธ์ (2558) กล่าวว่า การจัดการขยะที่ได้ผล เพื่อให้เกิดปัญหาขยะล้นโลก คือ การรู้จักประมาณตนลดละเลิกการใช้ขยะที่ไม่จำเป็น การคัดแยกขยะตามประเภทของขยะอย่างสมเหตุสมผล เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่าและใช้อย่างเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในด้านที่อยู่อาศัย นอกจากการออกนโยบายและกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านที่อยู่อาศัย เช่น กฎหมายว่าด้วยการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ซึ่งจะมีผลในการพิจารณาอนุมัติในขั้นตอนการก่อสร้างว่ามีการผ่านการอนุมัติเรื่องผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือไม่ แต่เมื่อภายหลังจากการที่ผู้ประกอบการได้โอนกรรมสิทธิ์ให้กับผู้อยู่อาศัยแล้ว ก็มักจะพบว่า ที่อยู่อาศัยในหลายๆ ที่โดยเฉพาะในชุมชนเมือง สิ่งแวดล้อมภายในที่อยู่อาศัยมักจะเสื่อมโทรมลงไปมาก จึงอยากที่จะให้ภาครัฐมีมาตรการหรือนโยบายในการติดตามที่อยู่อาศัยในระยะยาวด้านสิ่งแวดล้อม เนื่องจากจะพบว่าสิ่งแวดล้อมสำคัญกับที่อยู่อาศัยในปัจจุบันเป็นอย่างมาก การที่มีนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัยซึ่งอาจจะคอยตรวจสอบอย่างต่อเนื่องอาจจะทุก 6 เดือน หรือรายปี จะช่วยทำให้ผู้ประกอบการด้านที่อยู่อาศัยมีการอยู่อาศัยอย่างช่วยกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น

2. การทำนิติกรรมหรือการทำอนุสัญญาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นทางการในการแบ่งปันข้อมูลด้านที่อยู่อาศัยให้กับผู้บริโภค เนื่องจากปัจจุบันภาคเอกชนซึ่งเป็นผู้ประกอบการต่างๆมีข้อมูลของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยเยอะมาก ซึ่งจะรู้ปัจจัยต่างๆด้านที่อยู่อาศัย เช่น กระบวนการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัย ปัญหาต่างๆในด้านที่อยู่อาศัยว่าพบด้านไหนเยอะสุด หรือการบริการของเจ้าหน้าที่ต่างๆ เป็นต้น ทั้งจากการตอบแบบสอบถามที่ผู้บริโภคเขียนให้ การโทรผ่าน Call Center หรือการที่ผู้ประกอบการให้บริษัทวิจัยทำการวิจัยข้อมูลเกี่ยวกับการบริโภคด้านที่อยู่อาศัย ถ้ามีการแบ่งปันข้อมูลระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนจะทำให้ภาครัฐออกนโยบาย กฎหมายที่ถูกต้องที่จะช่วยลดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังเป็นผลดีต่อผู้บริโภคในการค้นหาข้อมูลต่างๆในด้านที่อยู่อาศัยได้ง่ายขึ้น

3. สมาคมหรือชมรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัย ควรมีการจัดทำคู่มือ การบริโภคด้านที่อยู่อาศัยเบื้องต้นขึ้น เพื่อให้เป็นคู่มือในการใช้ชีวิตภายในที่อยู่อาศัย และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้น ซึ่งคู่มือนี้ต้องทำให้ผู้บริโภคเข้าถึงได้ง่าย เช่น นอกจากจะเป็น

คู่มือฉบับกระเป๋า (Pocket Book) แล้วยังต้องให้ดาวน์โหลดมาเก็บไว้ในมือถือเป็นไฟล์หรือเก็บไว้ในอีเมลได้ ซึ่งจะสะดวกในการพกพาต่างๆ ไฟล์ของคู่มือต้องไม่ใหญ่มากนัก อีกทั้งภาษาที่ใช้ต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่ภาษาที่ใช้ศัพท์ทางเทคนิควิศวกรรมหรือสถาปนิกมากเกินไป ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคสามารถใช้ชีวิตภายในที่อยู่อาศัยอย่างปกติสุขได้

4. ให้ภาครัฐเน้นการพัฒนาที่อยู่อาศัยในระดับมหภาค เช่น มีการส่งเสริมนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติให้มีความสอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพิ่มขึ้น โดยอาจจะมีที่อยู่อาศัยต้นแบบที่ประสบความสำเร็จจริง แล้วให้ผู้นำของที่อยู่อาศัยในแต่ละพื้นที่มาศึกษาว่า จะนำไปปรับปรุงพัฒนากับที่อยู่อาศัยของตนได้อย่างไร และต้องขอความร่วมมือในเรื่องของข้อมูลการวางผังเมือง หรือผู้เชี่ยวชาญเรื่องผังเมือง เพื่อมาให้ความรู้แก่ผู้ที่สนใจอีกทางหนึ่งด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสืบทอดกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยจากผู้บริโภคหนึ่งไปสู่ผู้บริโภคอีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อป้องกันกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยจะสูญหายไป และป้องกันปัญหาด้านที่อยู่อาศัยจะเกิดขึ้นได้อีกในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการประสานความร่วมมือระหว่างที่อยู่อาศัยด้วยกันเอง เช่น โครงการที่อยู่อาศัยในกรุงเทพมหานครในลักษณะเดียวกันแต่คนละเขต หรือคนละจังหวัด ว่าสามารถช่วยกันแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้หรือไม่ แล้วใครจะเป็นผู้ประสานให้เกิดความร่วมมือนั้น

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างแนวทางการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยในแต่ละประเทศโดยเปรียบเทียบกันอย่างน้อย 3-5 ประเทศ ถ้าเป็นไปได้อาจจะเป็นประเทศที่ไม่ได้อยู่ในทวีปเดียวกันเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงสถานการณ์ สภาพและปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้นจริงในแต่ละพื้นที่

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

เกรียงไกร กันต์มูล. การส่งเสริมวิถีประชาธิปไตยโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านขอบด้ง จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.

กฤษดา ฟุ้งเกียรติ. กระบวนการตัดสินใจซื้ออาคารชุดของประชากรจากประเทศในกลุ่มอาเซียนในเขตพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

กษิเดช นิตย์โชติ. แนวทางการบริหารทรัพยากรกายภาพโครงการอาคารชุดพักอาศัยของการเคหะแห่งชาติ: กรณีศึกษา บ้านประชานิเวศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานวัตกรรมการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2556.

การปกครอง, กรม. ข้อมูลทั่วไปของกรุงเทพมหานคร. 2558.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2558). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 – 2559). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2558.

จรงค์ วงศ์ไชย. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้งานเกษตรแบบมีส่วนร่วมของโรงเรียนบ้านผาดูบและชุมชน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2555.

จรรยา อินทา. การเปลี่ยนแปลงกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองเป็นสถาบันการเงินชุมชน ในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่, 2556.

ชาลินีย์ อยู่เจริญกิจ. กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการอาชีพไม้ชุดล้อม ตำบลชะอม อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.

ณัฐ หลีกชัยกุล. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิผลกิจกรรมทางเศรษฐกิจของกลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศึกษา

- ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- ตติยา ตาแก้ว. **กระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคในอำเภอเมืองเชียงใหม่ต่อกรรมธรรม์ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์แกนเฟิสต์.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- ทัศนันท์ บุญสวน. **กระบวนการเรียนรู้ของเยาวชนต่อวิธีการเปลี่ยนแปลงชุมชนเกษตรในชุมชนตำบลป่าสัก อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- ธณัฐพร จันท์แสง. **การประเมินโครงการพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วยปัญญาโรงเรียนบ้านสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- ธนากร เรืองฤทธิ์. **การใช้แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการทำงานของพนักงานธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ในจังหวัดเชียงใหม่.** รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- ธีรวัจน์ ไชยภาณวัฒน์. **กระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคในการเลือกหลักสูตรภาษาจีนในกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- บำเพ็ญ เมืองมูล. **กระบวนการเรียนรู้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มสตรีสหกรณ์บ้านต้นผึ้ง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- บุพมาส สันธิราชกูร์. **กระบวนการเรียนรู้ในการจัดการความขัดแย้งภายในตนเอง.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2555.
- เบญจวรรณ ธงศรี. **การประเมินผลการใช้โปรแกรมระบบบัญชีกองทุนหมู่บ้านของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรสำหรับกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองในจังหวัดลำปาง.** รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2557.
- ประภามาศ อินทราเครือ. **การจัดการปัญหาสุขภาพตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่สัมผัสสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.

- ปรารักษ์ชมพู กุลพุกกษี. การศึกษาโครงการและรูปแบบสถาปัตยกรรมของโครงการอาคารชุดพักอาศัยราคาในระดับบนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.
- ปิติพร จันทะชัย. ต้นทุนและผลตอบแทนจากการลงทุนทำโคมลันนา กรณีศึกษา ชุมชนเมืองสาตง ตำบลหนองหอย อำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- พรวิไล นุดคำแหง. การคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณาเชิงภาพลักษณ์องค์กร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- พัทธมน เอี่ยมสูงงค์. แนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- พิณณศิริ พิริยะพรกิจ. แผนการตลาดอาคารชุดระดับราคา 1-2 ล้านบาท ในจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานวัตกรรมการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.
- พินนะรัฎฐ์ สุริยะโชติ. ความพึงพอใจของลูกค้าต่อคุณภาพการให้บริการด้านสินเชื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาตลาดประตูเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- ไพฑูรย์ ทองสุข. การนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการปฏิบัติการสอนวิชาเกษตรของครูเกษตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาครุศาสตร์เกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2556.
- ภากร แก้วเอี่ยม. การพัฒนาชุดคำสั่งช่วยออกแบบโครงสร้างเบื้องต้นสำหรับอาคารชุดพักอาศัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555.
- มณฑา ไชยงาม. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของประชาชนในการจัดการมูลฝอยชุมชน กรณีศึกษาเทศบาลเมืองคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. รายงานการศึกษา ค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2553.
- รัชดา บุญแก้ว. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของแกนนำชุมชนในการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนแบบบูรณาการ: กรณีศึกษาเทศบาลตำบลปริก อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2551.

- รัชชก แก้วจิ้น. การพัฒนาการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง การแก้ โจทย์ปัญหา โดยใช้วิธีการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- รัตน์ปิยะ เหมือนเปี่ยม. การสำรวจความพึงพอใจการใช้งานพื้นที่ส่วนกลางของอาคารชุดพัก อาศัย. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และ การผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.
- รุจี เฉลิมสุข. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันทรายวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการศึกษา ค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- รุ่งทิพย์ ถ้ำทอง. การใช้แนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการหนี้สินของ ข้าราชการครูประถมศึกษาในอำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์. มปป. การวางแผนยุทธศาสตร์ขององค์กร. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชา รัฐประศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วุฒิพงศ์ เมืองน้อย. ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของโครงการก่อสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย ตามนโยบายของรัฐบาลกรณีศึกษาโครงการบ้านเอื้ออาทร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิศวกรรมและการบริหารการก่อสร้าง คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2554.
- ศรัญญา คัมภีระมนต์. การออกแบบแผนจัดการเรียนรู้สาระภูมิศาสตร์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบแก้ปัญหา เรื่อง ภัยธรรมชาติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนดอยเต่าวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่. สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- ศิริพรรณ เจริญใจ. การพัฒนาคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ ระดับปฐมวัยโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2552.
- ศิริมาศ แสงเมือง. กระบวนการการเรียนรู้และการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตข้าวนาหยอดของเกษตรกร อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.

ศุภรัตน์ เสร้ามัญ. กระบวนการเรียนรู้ดารา ทีบีเอ็ม ในกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.

ศุภชัย ชัยจันทร์. การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของคณะกรรมการพัฒนาสตรีหมู่บ้าน อำเภอสร้างคอม จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 2553.

ชมิทธิ์ ชันธิกุล. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์การ โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกรณีศึกษา ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, 2554.

สันติภาพ นาคฉาย. กระบวนการเรียนรู้สู่อาชีพหมอนพื้นบ้าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.

สมาคมอสังหาริมทรัพย์ไทย. อัตราความหนาแน่นของที่อยู่อาศัย, 2558.

สุทธิวรรณ พลขำนิ. กระบวนการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของนักศึกษาต่างชาติชาวจีนที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรี ในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.

สุรกานต์ รัตน์วิฑูรย์. ระดับความเสี่ยงโครงการก่อสร้างอาคารชุดที่เกิดจากตัวรูปแบบการดำเนินการและส่งมอบโครงการระบบ ออกแบบ-ประมูล-ก่อสร้าง ในมุมมองเจ้าของโครงการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555.

อธีร์ พันธุ์รัมย์. ปัจจัยกำหนดอุปทานของที่อยู่อาศัยแบบห้องชุดในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2554.

อรดาวัลย์ ธนาวุฒิ. บทบาทของผู้นำชุมชนในกระบวนการเรียนรู้การจัดการป่าชุมชนบ้านหัวทุ่งอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2555.

ภาษาอังกฤษ

Berkowitz, E.N., Kerin, R.A., Hartley, S.W., & Rudelius, W. **Marketing**. Singapore: McGraw-Hill. Inc, 2000.

- Briley, D.A.; M.W. Morris and I. Simonson. Reasons as carriers of culture: dynamic versus disposition models of cultural influence on decision making. **Journal of Consumer Research**, 27 (September), 157-178, 2000.
- Childers, T.L. and A.R. Rao. The influence of familial and peer-based reference groups on consumer decisions. **Journal of Consumer Research**, 19 (September), 198-211, 1992.
- Dube, L. and M.S. Morgan. Trend effects and gender differences in retrospective judgments of consumption emotions. **Journal of Consumer Research**, 23 (September), 156-162, 1996.
- Fisher, R.J.; L.L. Price. An investigation into the social context of early adoption behavior. **Journal of Consumer Research**, 19 (December), 477-486, 1992.
- Foxall, G.R. Consumer decision making: process, involvement and style. In Baker, Michael J. (Eds.), **The Marketing Book** (pp. 109-129). Melbourne: 4th ed.: Butterworth-Heinemann, 1999.
- Garbarino, E.C. and J.E. Edell. Cognitive effort, affect, and choice. **Journal of Consumer Research**, 24 (September), 147-158, 1997.
- Harlam, B.A. and L.M. Lodish. Modeling consumers' choices of multiple items. **Journal of Marketing Research**, 32 (November), 404-418, 1995
- Hawkins, S.A. and S.J. Hoch. Low-involvement learning: memory without evaluation. **Journal of Consumer Research**, 19 (September), 212-225, 1992.
- Holt, D.B. Poststructuralist lifestyle analysis: conceptualizing the social patterning of consumption in postmodernity. **Journal of Consumer Research**, 23 (March), 326-350, 1997.
- Howard, J.A. and J.N. Sheth. **The theory of buyer behavior**. Reading, MA: Addison-Wesley, 1969.
- Jain, S.P. and D. Maheswaran. Motivated reasoning: a depth-of-processing perspective. **Journal of Consumer Research**. 26 (March); 358-371, 2000.
- Kahn, B.A. and A.M. Isen. The influence of positive affect on variety seeking among safe, enjoyable product. **Journal of Consumer Research**, 20 (September), 257-270, 1993.
- Kamakura, W.A. and J.A. Mazzon. Value segmentation: a model for the

- measurement of values and value systems. **Journal of Consumer Research**, 18 (September), 208-218, 1991.
- _____. and T.P. Novak. Value-system segmentation: exploring the meaning of LOV. **Journal of Consumer Research**, 19 (June), 119-132, 1992.
- Kotler, Philip. **Marketing Management: analysis, planning, implementation, and control**. 8th ed. Singapore: Prentice-Hall, 1994.
- _____. **Marketing Management**. 11th ed. Singapore: Prentice-Hall.
- Lastovicka, J.L., L.A. Bettencourt, R.S. Hughner, and R.J. Kuntze. (1999). Lifestyle of the tight and frugal: theory and measurement. **Journal of Consumer Research**, 26 (June), 85-98, 2003.
- Mcguire, W.J. Standing on the shoulders of ancients: consumer research, persuasion, and figurative language. **Journal of Consumer Research**, 27 (June), 109-114, 2000.
- Osselaer, S.J. and J.W. Alba. Consumer learning and brand equity. **Journal of Consumer Research**, 27 (June), 1-16, 2000.
- Peter, J.P. and J.H. Donnelly. **Marketing Management: knowledge and skills**. 7th ed. Singapore: McGraw-Hall. Rindfleisch, A.; J.E. Burroughs, and F. Denton. (1997). Family structure, materialism, and compulsive consumption. **Journal of Consumer Research**, 23 (March), 312-325, 2004.
- Schiffman, L. and L. Kanuk. **Consumer Behavior**. Singapore, Prentice-Hall.
- Wilkes, R.E. (1995). Household life-cycle stages, transitions, and product expenditure. **Journal of Consumer Research**, 22 (June), 27-42, 1991.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัย ของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

คำชี้แจง

- 1) แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา ปัจจัยและเงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
- 2) แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 5 ตอน ประกอบด้วย
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง
 - ตอนที่ 2 สภาพด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
 - ตอนที่ 3 ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
 - ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
 - ตอนที่ 5 เงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าคำตอบที่ท่านต้องการเลือก โดยให้ข้อมูลตรงกับความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยในชุมชนเมือง

1. เพศ	☐ 1) หญิง	☐ 2) ชาย
2. อายุ	☐ 1) ต่ำกว่า 20 ปี	☐ 2) 20 - 30 ปี
	☐ 3) 31 - 40 ปี	☐ 4) 41 - 50 ปี
	☐ 5) 51 ปีขึ้นไป	
3. สถานภาพ	☐ 1) โสด	☐ 2) สมรส
	☐ 3) หย่า	☐ 4) แยกกันอยู่
4. การศึกษา	☐ 1) ประถมศึกษา	☐ 2) มัธยมศึกษา
	☐ 3) ปริญญาตรี	☐ 4) ปริญญาโทขึ้นไป
5. อาชีพ	☐ 1) เจ้าของกิจการ	☐ 2) พนักงานบริษัทเอกชน
	☐ 3) ข้าราชการ	☐ 4) พนักงานรัฐวิสาหกิจ
6. จำนวนสมาชิกในครอบครัว	☐ 1) 1 คน	☐ 2) 2-3 คน
	☐ 3) 4-5 คน	☐ 4) 6 คนขึ้นไป

ตอนที่ 2 สภาพด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

วัตถุประสงค์	คำถาม
1. สภาพที่อยู่อาศัย	1. ที่อยู่อาศัยของท่านมีพื้นที่ทั้งหมดกี่ตารางเมตร
1.1) สภาพทางกายภาพ-บริเวณห้อง	☐ 1) ต่ำกว่า 30 ตารางเมตร ☐ 2) 30 -39 ตารางเมตร ☐ 3) 40 -49 ตารางเมตร ☐ 4) 50 -59 ตารางเมตร ☐ 5) 60 ตารางเมตรขึ้นไป
	2. ที่อยู่อาศัยของท่านมีจำนวนห้องนอนทั้งหมดกี่ห้อง
	☐ 1) ห้องสตูดิโอ ☐ 2) 1 ห้องนอน ☐ 3) 2 ห้องนอน ☐ 4) มากกว่า 2 ห้องนอนขึ้นไป
	3. ที่อยู่อาศัยของท่านมีจำนวนห้องน้ำทั้งหมดกี่ห้อง
	☐ 1) 1 ห้องน้ำ ☐ 2) 2 ห้องน้ำ ☐ 3) มากกว่า 2 ห้องน้ำขึ้นไป

วัตถุประสงค์	คำถาม
-เครื่องใช้/วัสดุ	17. ท่านซื้อที่อยู่อาศัยโดยเป็นการซื้อห้องเปล่าหรือซื้อห้องแถมเฟอร์นิเจอร์ ☐ 1) ซื้อห้องเปล่า ☐ 2) ซื้อห้องแถมเฟอร์นิเจอร์ 18. ท่านได้มีการใช้งานอุปกรณ์ครัวที่ได้รับมาจากโครงการหรือไม่ ☐ 1) ใช้งานเป็นประจำ ☐ 2) ใช้งานเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่ได้ใช้งาน
1.2) สภาพการบริหารจัดการ (นิติบุคคล) -การบริหารอาคาร	19. ท่านคิดว่า เจ้าของที่อยู่อาศัยทุกท่านได้รับบริการจากนิติบุคคลอย่างทั่วถึงหรือไม่ ☐ 1) ทั่วถึง ☐ 2) ไม่ทั่วถึง 20. ช่างซ่อมบำรุงสามารถซ่อมแซมอาคารห้องพัก เมื่อเกิดความเสียหายได้หรือไม่ ☐ 1) ซ่อมแซมได้ ☐ 2) ซ่อมแซมไม่ได้
-การบริหารส่วนกลาง	21. ส่วนกลางของโครงการที่อยู่อาศัยมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สระว่ายน้ำ พัดเนส ฯลฯ หรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี 22. ท่านเคยไปใช้บริการของส่วนกลางบ่อยมากน้อยเพียงใดต่อสัปดาห์ ☐ 1) ไม่เคย ☐ 2) 1-2 วัน/สัปดาห์ ☐ 3) 3-5 วัน/สัปดาห์ ☐ 4) มากกว่า 5 วัน/สัปดาห์
-การบริหารจัดการการจราจร	23. จำนวนที่จอดรถมีเพียงพอต่อความต้องการหรือไม่ ☐ 1) เพียงพอ ☐ 2) ไม่เพียงพอ 24. การบริหารจัดการด้านการจราจรมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มีประสิทธิภาพ ☐ 2) ไม่มีประสิทธิภาพ
-การบริหารทางการเงิน	25. ในการรับชำระค่าบริการต่างๆของนิติบุคคล เช่น ค่าส่วนกลาง ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ฯลฯ มีการรับชำระที่ได้รับความสะดวกรวดเร็วหรือไม่ ☐ 1) สะดวก ☐ 2) ไม่สะดวก 26. นิติบุคคลมีการติดตามค่าส่วนกลางอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มีประสิทธิภาพ ☐ 2) ไม่มีประสิทธิภาพ
1.3) สภาพทางสังคม -การมีส่วนร่วม	27. ท่านได้เข้าร่วมตรวจสอบในการประชุมต่างๆ เช่น ประชุมงบประมาณประจำปี ประชุมเจ้าของร่วมประจำไตรมาส หรือไม่ ☐ 1) เข้าร่วมเป็นประจำ ☐ 2) เข้าร่วมเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยเข้าร่วม 28. ท่านได้เข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันสำคัญทางศาสนา วันขึ้นปีใหม่ วันเด็ก หรือไม่ ☐ 1) เข้าร่วมเป็นประจำ ☐ 2) เข้าร่วมเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยเข้าร่วม
-การมีปฏิสัมพันธ์กัน	29. เมื่อเกิดปัญหาท่านได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านหรือไม่ ☐ 1) ได้รับความช่วยเหลืออยู่เสมอ ☐ 2) ได้รับความช่วยเหลือเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยได้รับความช่วยเหลือ

-การแสดงความเป็นเจ้าของ	30. ท่านมีความภูมิใจในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) มีความภูมิใจ ☐ 2) ไม่มีความภูมิใจ
-การให้ความสำคัญต่อส่วนรวม	31. ท่านคอยสอดส่องดูแลความผิดปกติภายในที่อยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) สอดส่องดูแลตลอดเวลา ☐ 2) สอดส่องดูแลเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยสอดส่องดูแล
1.4) สภาพทางเศรษฐกิจ-รายได้	32. ท่านมีการประกอบอาชีพหลัก โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละเท่าไร ☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-20,000 บาท ☐ 3) 20,000-30,000 บาท ☐ 4) 30,000-40,000 บาท ☐ 5) 40,000-50,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป 33. ท่านมีอาชีพเสริม โดยสร้างรายได้เฉลี่ยเดือนละเท่าไร ☐ 1) ไม่มี ☐ 2) ต่ำกว่า 5,000 บาท ☐ 3) 5,000-10,000 บาท ☐ 4) 10,000-15,000 บาท ☐ 5) 15,000-20,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 20,000 บาท ขึ้นไป 34. ท่านมีรายได้จากแหล่งอื่น เช่น ได้รับจากคนในครอบครัว โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละเท่าไร ☐ 1) ไม่มี ☐ 2) ต่ำกว่า 5,000 บาท ☐ 3) 5,000-10,000 บาท ☐ 4) 10,000-15,000 บาท ☐ 5) 15,000-20,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 20,000 บาท ขึ้นไป
-รายจ่าย	35. ท่านมีค่าใช้จ่ายด้านการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มเป็นจำนวนเท่าไรต่อเดือน ☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-15,000 บาท ☐ 3) 15,000-20,000 บาท ☐ 4) 20,000-25,000 บาท ☐ 5) 25,000-30,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 30,000 บาท ขึ้นไป 36. ท่านมีค่าใช้จ่ายด้านการเดินทางเป็นจำนวนเท่าไรต่อเดือน ☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-15,000 บาท ☐ 3) 15,000-20,000 บาท ☐ 4) 20,000-25,000 บาท ☐ 5) 25,000-30,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 30,000 บาท ขึ้นไป 37. ท่านมีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนเท่าไรต่อเดือน ☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-15,000 บาท ☐ 3) 15,000-20,000 บาท ☐ 4) 20,000-25,000 บาท ☐ 5) 25,000-30,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 30,000 บาท ขึ้นไป 38. ท่านมีค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ฯลฯ เป็นจำนวนเท่าไรต่อเดือน ☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-15,000 บาท ☐ 3) 15,000-20,000 บาท ☐ 4) 20,000-25,000 บาท ☐ 5) 25,000-30,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 30,000 บาท ขึ้นไป
-หนี้สิน	39. ท่านมีหนี้สินหรือไม่ (ถ้าไม่มี ชำมไปตอบข้อ 43) ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี 40. หนี้สินที่ท่านมีอยู่ส่วนใหญ่ กู้ยืมเงินมาจากแหล่งใด ☐ 1) ธนาคาร ☐ 2) บัตรเครดิต ☐ 3)ญาติพี่น้อง/เพื่อน ☐ 4) บริษัทไฟแนนซ์ต่างๆ ☐ 5) อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

วัตถุประสงค์	คำถาม
	<p>41. หนี้สินที่กู้ยืมมา จะใช้เพื่อผ่อนชำระในกิจกรรมใด</p> <p>☐ 1) ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ☐ 2) ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา</p> <p>☐ 3) ค่าใช้จ่ายด้านการเดินทาง ☐ 4) ค่าใช้จ่ายด้านการบริโภคอุปโภค</p> <p>☐ 5) ค่ารักษาพยาบาล ☐ 6) อื่นๆ (โปรดระบุ.....)</p> <p>42. ท่านมีค่าใช้จ่ายที่ต้องผ่อนชำระเป็นจำนวนเท่าไรต่อเดือน</p> <p>☐ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 2) 10,000-20,000 บาท ☐ 3) 20,000-30,000 บาท</p> <p>☐ 4) 30,000-40,000 บาท ☐ 5) 40,000-50,000 บาท ☐ 6) สูงกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป</p>
-เงินออม	<p>43. ท่านมีเงินออมหรือไม่</p> <p>☐ 1) มี (ประมาณเดือนละ.....บาท) ☐ 2) ไม่มี</p> <p>44. ท่านมีการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงหรือไม่ (ถ้าไม่มี ข้ามไปตอบข้อ 46)</p> <p>☐ 1) มี (ประมาณเดือนละ.....บาท) ☐ 2) ไม่มี</p> <p>45. ท่านมีแนวทางการนำเงินไปลงทุนหรือบริหารความเสี่ยงด้านใดบ้าง</p> <p>☐ 1) ซื้อประกันชีวิต/ประกันภัย ☐ 2) ซื้อกองทุนต่างๆ ☐ 3) ฝากธนาคาร</p> <p>☐ 4) เล่นหุ้น ☐ 5) ซื้อทองคำแท่ง ☐ 6) ซื้อสลากออมสิน</p> <p>☐ 7) อื่นๆ (โปรดระบุ.....)</p>
1.5) สภาพทางสิ่งแวดล้อม -การจัดการขยะ	46. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีกลิ่นรบกวนจากการนำเสียของขยะมูลฝอยหรือไม่
-การจัดการพื้นที่สีเขียว	47. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีจำนวนพื้นที่สีเขียวเพียงพอต่อความต้องการหรือไม่
-การจัดการแหล่งน้ำ	48. ที่อยู่อาศัยของท่าน อยู่ใกล้แหล่งน้ำหรือไม่
-การจัดการมลพิษทางอากาศ	49. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีมลพิษทางอากาศหรือไม่
-การจัดการมลพิษทางเสียง	50. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีมลพิษทางเสียงหรือไม่

ตอนที่ 3 ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

วัตถุประสงค์	คำถาม
2. <u>ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย</u> 2.1) ปัญหาด้านกายภาพ -โครงสร้าง	51. ที่อยู่อาศัยของท่านมีรอยร้าว รอยแตก ภายหลังจากการอยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) มีรอยร้าวเป็นจำนวนมาก ☐ 2) มีรอยร้าวบ้างพอสมควร ☐ 3) ไม่มีรอยร้าว 52. เวลาฝนตกมีน้ำซึมเข้ามาภายในที่อยู่อาศัยของท่านหรือไม่ ☐ 1) มีน้ำซึม ☐ 2) ไม่มีน้ำซึม
-วัสดุ/อุปกรณ์	53. ท่านได้รับวัสดุอุปกรณ์ภายในที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพหรือไม่ ☐ 1) มีคุณภาพ ☐ 2) ไม่มีคุณภาพ
-การตกแต่งภายใน	54. ที่อยู่อาศัยของท่านมีการตกแต่งภายในที่เหมาะสมกับการใช้งานของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) เหมาะสม ☐ 2) ไม่เหมาะสม
-ระบบไฟฟ้า-น้ำประปา	55. ระบบไฟฟ้าในที่อยู่อาศัยของท่าน เกิดเหตุขัดข้องบ่อยมากน้อยเพียงใด ☐ 1) เกิดเหตุขัดข้องบ่อย ☐ 2) เกิดเหตุขัดข้องเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยเกิดเหตุขัดข้อง 56. ระบบน้ำประปาในที่อยู่อาศัยของท่าน เกิดเหตุขัดข้องบ่อยมากน้อยเพียงใด ☐ 1) เกิดเหตุขัดข้องบ่อย ☐ 2) เกิดเหตุขัดข้องเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยเกิดเหตุขัดข้อง
2.2) <u>ปัญหาด้านการบริหารจัดการ</u> -การบำรุงรักษา	57. เมื่อเกิดปัญหาของที่อยู่อาศัย ท่านสามารถแก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้หรือไม่ ☐ 1) แก้ปัญหาได้ ☐ 2) แก้ปัญหาไม่ได้ 58. หลังจากแก้ไขปัญหาเบื้องต้นแล้ว ช่างซ่อมบำรุงของนิติบุคคลสามารถแก้ไขปัญหาที่ต้นตอได้หรือไม่ ☐ 1) แก้ไขปัญหาได้ทุกครั้ง ☐ 2) แก้ไขปัญหาได้บางครั้ง ☐ 3) แก้ไขปัญหาไม่ได้เลย
-โครงสร้างการบริหารจัดการ	59. เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลมีการทำงานที่สะดวกรวดเร็วหรือไม่ ☐ 1) การทำงานรวดเร็ว ☐ 2) การทำงานล่าช้า 60. เมื่อเกิดปัญหาเวลาที่ท่านมีการร้องเรียนเรื่องราวต่างๆไปยังเจ้าหน้าที่ ท่านได้รับการแก้ไขปัญหานั้นตามมาหรือไม่ ☐ 1) ได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ☐ 2) ได้รับการแก้ไขโดยใช้เวลาพอสมควร ☐ 3) ไม่ได้รับการดูแลแก้ไขแต่อย่างใด 61. ท่านสามารถลดครภายในที่อยู่อาศัยของท่านได้อย่างสะดวกหรือไม่ ☐ 1) สะดวก ☐ 2) ไม่สะดวก

วัตถุประสงค์	คำถาม
-การจัดกิจกรรม	62. ท่านคิดว่า ปัญหาจากการบริหารจัดการในเรื่องการจัดกิจกรรมต่างๆ เกิดปัญหาด้านไหนบ้าง ☐ 1) ไม่สามารถกระจายข่าวให้เจ้าของร่วมท่านอื่นทราบได้อย่างทั่วถึง ☐ 2) ระยะเวลาการเตรียมการจัดงานไม่เพียงพอ ☐ 3) ไม่มีงบประมาณที่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง ☐ 4) ไม่เกิดปัญหาเลย
2.3) ปัญหาด้านการบริการ -การดำเนินการแก้ไขและติดตามงาน	63. ท่านเคยประสบปัญหาทางด้านการติดตามงานแก้ไขหรือไม่ ☐ 1) เคย ☐ 2) ไม่เคย
-ความสุภาพของเจ้าหน้าที่	64. ท่านคิดว่า ความสุภาพในการบริการของเจ้าหน้าที่นี้บุคคลมีความสุภาพหรือไม่ ☐ 1) มีความสุภาพ ☐ 2) ไม่มีความสุภาพ
ความมีใจรักบริการ	65. ท่านคิดว่า เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลมีใจรักในการบริการ (Serviced Mind) หรือไม่ ☐ 1) มีใจรักในการบริการ ☐ 2) ไม่มีใจรักในการบริการ
2.4) ปัญหาด้านการเงิน -การชำระเงินกับธนาคาร	66. ท่านพบอุปสรรคในการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) พบอุปสรรค ☐ 2) ไม่พบอุปสรรค 67. ท่านเคยชำระเงินกับทางธนาคารล่าช้ากว่ากำหนดหรือไม่ ☐ 1) ชำระเงินล่าช้าเป็นประจำ ☐ 2) ชำระเงินล่าช้าเป็นบางครั้ง ☐ 3) ไม่เคยชำระเงินล่าช้า
-การชำระเงินกับโครงการ	68. ท่านมีการชำระค่าส่วนกลางกับนิติบุคคลเป็นประจำหรือไม่ ☐ 1) ชำระเป็นประจำ ☐ 2) มีค้างชำระ
2.5) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม -ขยะ	69. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีการจัดการมลพิษทางขยะอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี
-แหล่งน้ำ	70. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีการจัดการมลพิษทางแหล่งน้ำอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี
-พื้นที่สีเขียว	71. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี
-อากาศ	72. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีการจัดการมลพิษทางอากาศอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี
-เสียง	73. ที่อยู่อาศัยของท่าน มีการจัดการมลพิษทางเสียงอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

วัตถุประสงค์	คำถาม
3. ปัจจัยด้านที่อยู่อาศัย 3.1) ด้านทำเลที่ตั้ง	74. ท่านพึงพอใจกับทำเลที่อยู่อาศัยที่ท่านเลือกหรือไม่ ☐ 1) พึงพอใจ ☐ 2) ไม่พึงพอใจ 75. ท่านคิดว่า ทำเลในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆในชีวิตประจำวัน เช่น สถานที่ทำงาน สถานศึกษา ฯลฯ มีความจำเป็นต่อการเลือกที่อยู่อาศัยหรือไม่ ☐ 1) มีความจำเป็น ☐ 2) ไม่มีความจำเป็น
3.2) ราคา	76. ราคาที่อยู่อาศัยที่ท่านซื้อ อยู่ที่ราคาประมาณเท่าไร ☐ 1) ไม่เกิน 1,000,000 บาท ☐ 2) 1,000,000-2,000,000 บาท ☐ 3) 2,000,000-3,000,000 บาท ☐ 4) 3,000,000-4,000,000 บาท ☐ 5) 4,000,000-5,000,000 บาท ☐ 6) ตั้งแต่ 5,000,000 บาท ขึ้นไป 77. ท่านคิดว่า ราคาของที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อท่านมากน้อยเพียงใด ☐ 1) มีความสำคัญ ☐ 2) ไม่มีความสำคัญ
3.3) ความปลอดภัย	78. ท่านคำนึงถึงปัจจัยด้านความปลอดภัยของที่อยู่อาศัยมากน้อยเพียงใด ☐ 1) คำนึงถึงมาก ☐ 2) ไม่คำนึงถึง
3.4) ความสะดวก	79. ความสะดวกในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ มีผลต่อการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของท่านหรือไม่ ☐ 1) มีผล ☐ 2) ไม่มีผล 80. ความสะดวกที่ท่านใช้ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ท่านเลือกเดินทางไปที่ได้ ☐ 1) ที่ทำงาน ☐ 2) สถานศึกษา ☐ 3) ห้างสรรพสินค้า ☐ 4) วัด ☐ 5) ตลาด ☐ 6) อื่นๆ (โปรดระบุ.....)
3.5) ชื่อเสียงผู้ประกอบการ	81. ชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการ ส่งผลต่อการเลือกที่อยู่อาศัยของท่านหรือไม่ ☐ 1) ส่งผล ☐ 2) ไม่ส่งผล

ตอนที่ 5 เจือใจด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง

วัตถุประสงค์	คำถาม
4. เจือใจด้านที่อยู่อาศัย 4.1) ด้านความสามารถในการกู้เงิน	82. ท่านคิดว่า การกู้เงินซื้อที่อยู่อาศัยในปัจจุบันมีความยากง่ายเพียงใด ☐ 1) กู้เงินได้ยาก ☐ 2) กู้เงินได้ง่าย 83. ทุกครั้งที่ท่านกู้ซื้อที่อยู่อาศัย ท่านต้องใช้คนค้ำประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกันหรือไม่ ☐ 1) ไม่เคยใช้ ☐ 2) ใช้บ้างเป็นบางครั้ง ☐ 3) ใช้เป็นประจำ

วัตถุประสงค์	คำถาม
4.2) ด้านสุขภาพของผู้อยู่อาศัย	84. สมาชิกในที่อยู่อาศัยของท่านมีปัญหาด้านสุขภาพหรือไม่ (ถ้าไม่มี ข้ามไปตอบข้อ 85) ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี 85. มีความจำเป็นหรือไม่ ที่ที่อยู่อาศัยจะต้องอยู่ใกล้สถานพยาบาล ☐ 1) จำเป็น ☐ 2) ไม่จำเป็น
4.3) ด้านวัยของผู้อยู่อาศัย	86. ที่อยู่อาศัยของท่านมีบุคคลที่เป็นวัยเฉพาะและต้องการที่อยู่อาศัยโดยเฉพาะ เช่น วัยผู้สูงอายุ หรือไม่ ☐ 1) มี ☐ 2) ไม่มี 87. ท่านมีบุตรหรือไม่ ☐ 1) มี (มีบุตร.....คน) ☐ 2) ไม่มี (ถ้าไม่มี ข้ามไปตอบข้อ 89) 88. เมื่อท่านมีบุตร ท่านมองว่า การที่บุตรได้ไปอยู่ในแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีเด็กในวัยใกล้เคียงกัน จะช่วยให้บุตรเกิดพัฒนาการทางด้านกระบวนการเรียนรู้หรือไม่ ☐ 1) เกิดพัฒนาการ ☐ 2) อาจเกิดการพัฒนาการ ☐ 3) ไม่เกิดพัฒนาการ
4.4) ด้านเพื่อนบ้าน	89. ในการเลือกที่อยู่อาศัยของท่าน เพื่อนบ้านเป็นเงื่อนไขที่มีส่วนสำคัญหรือไม่ ☐ 1) มีความสำคัญ ☐ 2) ไม่มีความสำคัญ 90. ท่านมีความสนิทสนมกับเพื่อนบ้านมากน้อยเพียงใด ☐ 1) มีความสนิทสนม ☐ 2) ไม่มีความสนิทสนม

ข้อเสนอแนะ

สภาพด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง.....

.....

ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง.....

.....

ปัจจัยด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง.....

.....

เงื่อนไขด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง.....

.....

- ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครับ -

**แบบสัมภาษณ์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมือง
ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง**

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยของผู้บริโภคในชุมชนเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1. ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่เป็นปัญหาสำคัญอันดับต้นๆ ที่ท่านประสบอยู่เป็นประจำ คือปัญหาอะไร เพราะสาเหตุใดจึงเป็นปัญหาด้านนั้น

.....

.....

.....

2. ท่านมีวิธีรับมือแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่ท่านประสบพบเจออย่างไร และวิธีที่เลือกใช้นั้นคือวิธีใด มีขั้นตอนอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่า ผู้บริโภคด้านที่อยู่อาศัยควรมีความรู้หรือทักษะด้านที่อยู่อาศัยด้านใดบ้าง ซึ่งผู้บริโภคควรจะต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เพื่อสามารถแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยได้อย่างถูกวิธี

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่า ผู้บริโภคควรมีส่วนร่วมในที่อยู่อาศัยของตนเอง เช่น การเข้าร่วมประชุม การทำกิจกรรมต่างๆที่ทางโครงการจัดให้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

5. ปัญหาด้านที่อยู่อาศัยที่ประสบกับเพื่อนบ้านของท่าน เหมือนหรือต่างกับปัญหาที่อยู่อาศัยที่เกิดขึ้นกับท่านหรือไม่ คือปัญหาอะไร อย่างไร

.....

.....

.....

6. ที่อยู่อาศัยของท่านมีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมบ้างหรือไม่ เช่น มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางขยะ มลพิษทางเสียง เป็นต้น

.....

.....

.....

7. ท่านคิดว่า การตรวจสอบโครงสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยก่อนการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยมีความสำคัญหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

8. ในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของร่วมในที่อยู่อาศัยของท่าน ท่านได้มีส่วนร่วมในการร่วมกันพัฒนาที่อยู่อาศัยของท่านและชุมชนของท่านบ้างหรือไม่ เช่น การพัฒนาทรัพยากรในพื้นที่ส่วนกลางของที่อยู่อาศัย หรือพัฒนาที่อยู่อาศัยของท่านให้ดีขึ้น เป็นต้น

.....

.....

.....

9. ท่านคิดว่า กิจกรรมใดที่เกี่ยวกับด้านที่อยู่อาศัย ที่ท่านคิดว่าสำคัญ และเห็นว่าควรจะต้องมีกิจกรรมนี้ในทุกโครงการของที่อยู่อาศัย เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนพักอาศัยดีขึ้น

.....

.....

.....

10. ท่านได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้กิจกรรมใดอยู่เป็นประจำ เช่น การจัดการบรรยายให้ความรู้ในเรื่องสุขภาพการอยู่อาศัย การฝึกการซ่อมหนีไฟประจำปี หรือการทำบุญทางพระพุทธศาสนา

.....

.....

.....

11. ในการตัดสินใจเลือกซื้อที่อยู่อาศัย ท่านได้เรียนรู้จากบุคคลรอบข้างของท่านหรือไม่ เช่น สอบถามจากผู้มีประสบการณ์ที่เคยซื้อที่อยู่อาศัยโดยตรง หรือสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญด้านที่อยู่อาศัย เป็นต้น

.....

.....

.....

12. ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัย ท่านได้ศึกษาหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจจากแหล่งใดบ้าง อย่างไร

.....

.....

.....

13. ท่านเคยไปสถานที่ที่เป็นแหล่งการเรียนรู้ด้านที่อยู่อาศัยหรือไม่ เช่น สถานที่ที่ใช้ในการสืบค้นข้อมูลด้านที่อยู่อาศัยที่ท่านต้องการในด้านต่างๆ คือสถานที่ใด เพราะอะไร

.....

.....

.....

14. ระยะเวลาในการค้นหาข้อมูลด้านที่อยู่อาศัยเป็นระยะเวลาเท่าใดที่ได้คำตอบด้านที่อยู่อาศัยอย่างชัดเจน สาเหตุใดถึงได้ใช้ระยะเวลาเท่านั้น และเพียงพอสำหรับได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์หรือไม่

.....

.....

.....

15. ในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของร่วมของที่อยู่อาศัย ท่านเคยประพาศิตนโดยทำหน้าที่อย่างดีหรือไม่ เช่น การเข้าประชุมประจำเดือนของนิติบุคคล หรือการเข้าประชุมเพื่อแจ้งการใช้จ่ายงบประมาณ รายรับ-รายจ่ายของนิติบุคคล หรือการเข้าประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็นในการพัฒนาปรับปรุงที่อยู่อาศัยในชุมชนของท่าน

.....

.....

.....

16. ท่านมีการทำงานการเงินหรือบัญชีเพื่อคำนวณรายรับและรายจ่ายในแต่ละวันหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

17. ในฐานะที่ท่านเป็นส่วนหนึ่งของที่อยู่อาศัยของท่านในชุมชน ท่านสามารถประเมินตนเองได้หรือไม่ว่า ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของท่าน และที่อยู่อาศัยในชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

18. วิธีการที่ท่านใช้ในการประเมินผลความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ท่านเลือกใช้วิธีการไหนเป็นวิธีการแก้ปัญหา และมีวิธีการอย่างไร

.....

.....

.....

19. ท่านสามารถตัดสินประเมินผลได้อย่างไรว่า วิธีการที่ท่านเลือกนั้น เป็นวิธีการที่ดีและประสบความสำเร็จในการเลือกวิธีการนั้น

.....

.....

.....

20. ในปัจจุบันพบว่า มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอยู่มากมายที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข ท่านคิดว่า มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอะไรบ้างที่ท่านประสบพบเจอ ซึ่งท่านคิดว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่นั่นได้หรือสามารถแก้ไขได้โดยยาก สาเหตุเกิดจากอะไร เพราะอะไร

.....

.....

.....

21. หน่วยงานทั้งภาครัฐหรือภาคเอกชนใดบ้าง หรือบุคคลผู้มีอำนาจจากกลุ่มใดบ้าง ที่ควรเข้ามามีบทบาทให้ความร่วมมือกัน เพื่อช่วยผลักดันกระบวนการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยให้ตรงจุด

.....

.....

.....

22. กระบวนการรับมือในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยนั้น มีกระบวนการอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

23. เมื่อท่านแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัยเรียบร้อยแล้ว ท่านจะดำเนินการอย่างไรเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยตามมาอีก

.....

.....

.....

24. จากประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ท่านคิดว่า กระบวนการป้องกันที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับด้านที่อยู่อาศัย คือกระบวนการใด และควรเริ่มเมื่อไร

.....

.....

.....

25. ท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบริโภคด้านที่อยู่อาศัยอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายถิรวุฒิ ธนวิชเพียรพาก ประวัติการศึกษา สำเร็จการศึกษารัฐศาสตรบัณฑิต (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และสำเร็จการศึกษา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้า ศึกษาต่อระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

